

Xà Vương Hôn Tân Nương

Contents

Xà Vương Hôn Tân Nương	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	45
22. Chương 22	47
23. Chương 23	49
24. Chương 24	51
25. Chương 25	53
26. Chương 26	55
27. Chương 27: Chương 27	58
28. Chương 28	60
29. Chương 29	63
30. Chương 30	66
31. Chương 31	69
32. Chương 32	72
33. Chương 33: Chương 33	75
34. Chương 34	77
35. Chương 35	80

Xà Vương Hôn Tân Nương

Giới thiệu

Hai người bạn họ có phải nghiệt duyên hay không? Khi còn bé nàng vô tình hủy hoại thân rắn của h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-vuong-hon-tan-nuong>

1. Chương 1

Thôn Xà vương là một thôn làng sống trong núi sâu, không được ghi chép trong quốc thổ rộng lớn Trung Quốc.

Duy nhất làm người tò mò chính là danh hiệu “Xà vương”, làm người ta vừa nghe liền liên tưởng đến truyền thuyết hoặc thần thoại nào đó.

Tương truyền mấy ngàn năm trước xà vương lãnh đạo bộ tộc xà thần tiến đến nơi đây, trong khoảng thời gian ngắn núi rừng tràn đầy kim quang, mọi người thấy hiện tượng lạ không dám tự tiện tới gần. Chỉ có thầy tế ra mặt thông linh, xà thần cùng dân chúng địa phương lập ra định ước hẹn cung phụng đổi lấy phù hộ, chỉ cần thôn dân hàng năm cung kính cung phụng, xà thần tự nhiên sẽ phù hộ toàn bộ dân trong xóm an bình.

Bởi vậy từ xưa đến nay, thôn dân “thôn xà vương” luôn thờ phụng lớn nhỏ xà thần, tin tưởng bộ tộc xà thần sẽ phù hộ trong thôn mưa thuận gió hoà, mọi chuyện an khang, đối với các loài rắn thường lui tới trong núi trong lòng mọi người đều tôn kính, chưa bao giờ dám quấy rầy, chứ đừng nói đến chuyện giết rắn đại nghịch bất đạo.

Như thế không biết trải qua bao nhiêu năm, xà thần cùng thôn dân bình an vô sự, chung sống hòa bình.

Nhưng xảy ra một chuyện trước nay chưa từng có, ngay tại ngày này đã xảy ra một chuyện “Ngoài ý muốn”.

Đầu mùa hè sau giờ Ngọ, Mạc Vũ Lâm tám tuổi đi theo mẫu thân Quách Thục Quân đi đến miếu xà vương.

Vũ Lâm ngửa đầu nhìn mẫu thân cầu khẩn, tiếp theo lạy ba lạy, còn mình bỏ chạy đến sau miếu đi chơi đùa.

Nàng biết mẫu thân cùng hàng xóm đại thăm một khi cùng nhau tán gẫu không một hai canh giờ sẽ không ngừng lại.

Sau miếu dưới tàng cây đa mát mẻ, Vũ Lâm vòng quanh bồn hoa, hồ nước cùng chơi nhởi mát vòng vo vài vòng, tinh tế quan sát cây hoa nhài, cá chép, hoa sen cùng bướm bướm, sau mới ngồi dưới tàng cây đa nghỉ ngơi.

Nàng từ trước đến nay là đứa tự mình tiêu khiển, bởi vì Mạc gia chỉ có mình nàng là nữ nhi, nàng lúc còn rất nhỏ đi học cũng tự chơi một mình.

Cầm lấy khăn tay lau mồ hôi, Vũ Lâm nhắm mắt lại làn gió êm dịu thổi đến khiến nàng buồn ngủ.

Không cần vội vàng, trong rừng sâu thời gian trôi đi rất chậm, trong thôn cuộc sống nhàn nhã ngủ một chút cũng không sao, hơn nữa mẫu thân sẽ đến đánh thức nàng. Nàng mơ mơ màng màng nghĩ sau đó chìm vào mộng đẹp.

Vũ Lâm nằm mơ dường như có người ôm nàng nhưng không phải phụ thân, cũng không phải mẫu thân, nàng nhìn không rõ người nọ là ai chỉ cảm thấy rất an tâm rất yên lặng.

Xa xa giống như có chút thanh âm truyền đến, mờ ảo, trầm thấp, làm Vũ Lâm nghe không rõ “Tiểu cô nương này thật đáng yêu!” Một giọng nói già nua vang lên.

“Đúng vậy! Nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, còn cột hai bím tóc, thật làm người yêu thích.” Đây là giọng của một người trẻ tuổi.

Nói xong lại một giọng nữ tử vang lên, “Ta cảm thấy bộ dạng nàng mở to hai mắt, chơi đùa mới càng xinh đẹp!”

Ba giọng nói lần lượt đan xen lẫn nhau, chủ đề đảo quanh Vũ Lâm, xem ra rất hảo cảm với tiểu cô nương này.

“Nàng tại sao lại ngủ ở đây? Nếu cảm lạnh thì làm sao?”

“Không sao, mẹ nàng lát nữa có thể đến đây.”

“Vậy chúng ta có thể quan sát nàng kỹ thêm một chút!”

Đúng lúc này, giọng nói trẻ con nhưng không mất uy nghiêm vang lên “Nhan trưởng lão, Lâm phó tướng, Hân Khởi tử, các người ở chỗ này làm gì?”

Ba người đồng thời xoay người, thấy một đứa bé mặc cẩm y, đôi mắt lóe sáng, điều này làm cho bọn họ giật mình hoảng sợ.

“Thiếu chủ, ngài tại sao ra đây?!” Kha Hân Khởi vội hỏi.

“Thiếu chủ, ngài không phải đang bế quan tu luyện sao?” Lâm Minh Hiên cũng quá sợ hãi nói theo.

Dù sao Nhan Thán Sinh cũng là người cao tuổi cho nên bình tĩnh hơn, ông ta vuốt râu trả lời: “Thiếu chủ, ba người chúng tôi chỉ nói chuyện phiếm mà thôi, hy vọng không quấy nhiễu đến ngài. Không biết ngài tu luyện đến đâu? Tùy tiện xuất quan không ảnh hưởng gì chứ?”

Đứa bé được mọi người gọi là Thiếu chủ tên là Từ Chấn, tháng bảy năm nay sẽ tròn mười tuổi, tuổi còn nhỏ đã có khí khái vương giả, tất cả mọi người đều kỳ vọng rất cao về hắn.

Dựa theo tập tục bộ tộc xà thần lưu truyền tới nay, xà vương tương lai phải tu luyện đắc đạo năm mười tuổi mới có thể có được linh châu củng cố ngai vàng xà vương.

Mà bây giờ Từ Chấn đột nhiên xuất quan, đương nhiên nhóm thần tử cảm thấy thất kinh.

Từ Chấn không thèm để ý tiếp tục nói: “Không sao, buổi chiều mỗi ngày ta đều chạy ra ngoài hít thở không khí, nếu cứ ở mãi bên trong ta sẽ buồn bức chết. Đúng rồi, các người vừa nói chuyện gì?”

Hà Hân Khởi có chút thẹn thùng cười cười chỉ vào phía trước trả lời: “Chúng tôi đang nhìn Tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu này, nên vòng quanh nàng nói nói mấy câu thôi, hiện tại nàng đang ngủ say!”

“Thật không?” Từ Chấn đi tới gần nhìn rõ tiểu cô nương nằm dưới tàng cây.

Vừa thấy Từ Chấn liền sững sờ, hắn chưa bao giờ gặp qua nữ nhi giống như búp bê vậy chỉ cần nhẹ nhàng đụng sẽ nát, làm cho người ta hoài nghi nàng rốt cuộc là người thật hay ảo giác.

2. Chương 2

Hai gò má trắng mịn, môi anh đào cong lên, lông mi nhướn cao, mái tóc đen nhánh tựa tiểu tiên tử dạo chơi phàm trần làm Từ Chấn nhìn không chớp mắt, nén cảm giác muốn chạm vào cô để xác định cô có phải người thật hay không.

“Thiếu chủ, ngài đừng đến gần quá !” Lâm Minh Hiên nhanh chân hô.

“Nàng ngủ rất ngon sẽ không sớm tỉnh lại .” Từ Chấn rốt cục đụng vào nàng, nàng thật ấm áp cũng rất mềm mại, cảm giác kỳ diệu khiến nơi nào đó trong lòng hắn tan chảy.

Thân là nhi tử của xà vương Từ Chấn từ nhỏ đã không thiếu bất cứ thứ gì, căn bản không cần mở miệng đã có được tất cả! Nhưng vật trong nháy mắt này cũng vật hắn từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên muốn có được.

Hắn muốn nàng! Muốn nàng! Không thể nói rõ nguyên nhân vì sao, hắn chỉ biết bản thân muốn nàng...“Thiếu chủ, ngài tu luyện chưa xong, tốt nhất vẫn mau quay về mặt thất đi !” Nhan Thán Sinh mất hết kiên nhẫn hối thúc.

“Đừng ra lệnh cho ta!” Từ Chấn đáp trả một câu vẫn không chịu rời đi.

Đúng lúc này Vũ Lâm cảm thấy một sức nặng, mơ mơ màng màng mở hai mắt phát hiện trên người có một con rắn lớn màu trắng bạc trên người!

Đây là con rắn lớn nhất nàng từng thấy, nàng nói không nên lời nó dài bao nhiêu, chỉ thấy toàn bộ thân mình nó đặt trên người nàng tựa hồ muốn quấn nàng chết, mà đầu rắn còn đối mặt với cô, con người màu vàng phát ra tia sáng lạnh lùng, lưỡi còn đưa dài ra rất dọa người.

“A, a.....” Vũ Lâm bắt đầu run rẩy, hoảng sợ trừng mắt nhìn con rắn lớn trước mắt, sức lực toàn thân giống như bị người rút cạn, muốn di động một chút cũng không được.

Trong lúc giữa người và rắn giằng co chỉ thấy con rắn lớn màu bạc vươn lưỡi ra đột nhiên liếm qua môi Vũ Lâm, tuy rằng một nụ hôn rất nhẹ nhàng rất ngắn ngủi lại làm cho Vũ Lâm hoàn toàn ngây dại!

Nụ hôn đầu tiên của cô, vận mệnh tạm dừng vào giờ khắc này.

“A!” Nàng rốt cục tìm lại được thanh âm vỡ tan của mình hóa thành tiếng thét bật ra khỏi miệng.

Không được! Thật sự quá đáng sợ! Nàng rốt cuộc chịu không được! Tim cô đột nhiên kéo căng, đưa tay kéo con rắn kia ra vứt sang một bên.

Vũ Lâm nhảy dựng lên chạy về hướng trước miếu nhưng cô sợ tới mức hai chân nhũn ra, không có lực muốn chạy cũng khó khăn.

Sau khi thở mấy hơi hổn hển, nàng mới chậm rãi quay đầu muốn nhìn xem kết quả con rắn lớn kia thế nào?

Không ngờ nàng nhất nhìn kỹ nhưng lại phát hiện con rắn lớn màu bạc lại không nhúc nhích!

A..... Tại sao lại như vậy nha? Chẳng lẽ nó bị thương rồi? Chẳng lẽ vì vậy mà chết ư?

Vũ Lâm do dự trong chốc lát, mới ngồi xổm xuống quan sát. Thật rồi, con rắn này thật không cử động!

Nàng vươn tay nhỏ bé sờ lên thân rắn lạnh như băng, không thể tin được nàng chẳng qua vung tay lên lại giết chết con rắn này!

Ở trong thôn giết rắn chính là chuyện thiên đại, nghe nói người nào cũng cung kính xà thần, nếu có ai dám tùy tiện mạo phạm đến bộ tộc xà thần cả đời sẽ bị nguyên rủa.

“Ta..... Ta..... Thực xin lỗi!” Nước mắt trong đôi mắt to của Vũ Lâm rơi xuống, nàng khóc thật thảm thiết.

Nàng vừa rồi bởi vì quá sợ hãi bằng không nàng làm sao dám bắt kính tộc xà thần? Hiện tại nàng nên làm gì bây giờ? Nếu để cho người khác biết, nàng nhất định sẽ bị trách phạt thật nặng, nói không chừng ngay cả cha mẹ nàng cũng bị liên lụy.

“Không được! Việc này tuyệt đối không thể bị phát hiện!” Sau khi Vũ Lâm khóc xong mới cắn môi quyết định chôn con rắn này .

Vì thế nàng cầm lấy một nhánh cây dùng sức đào đất, đối với một cô bé tuổi còn nhỏ đây không phải công việc dễ dàng, đến khi nàng đào ra được một cái lỗ thích hợp, nàng đã sớm mệt đứt hơi không còn sức.

Lòng bàn tay xướt da đỏ máu nhưng nàng tuyệt không dám chậm lại động tác, cuối cùng nàng quỳ xuống trước con rắn, chấp tay khấn cầu nói: “Thực xin lỗi, đều là ta sai, nếu người muốn nguyên rửa cứ tìm ta là được, ngàn vạn đừng tìm cha mẹ của ta, van cầu người!”

Sau khi thành tâm cầu nguyện, nàng mới cố hết sức ôm lấy con rắn lớn, cẩn thận đem nó bỏ vào trong hố, sau đó chậm rãi đắp đất lên, lá cây cùng hòn đá nhỏ, thẳng đến trở thành một đồng đất nhỏ.

Trong quá trình làm, nước mắt Vũ Lâm không ngừng tuôn rơi, cái miệng nhỏ nhắn cũng không người nói xin lỗi, cuối cùng nàng dập đầu ba cái mới chịu lau nước mắt xoay người rời đi.

Mà trước miếu xà vương mẫu thân của nàng cũng đang kích động tìm nàng!

“Lão thiên gia của ta!”

Chuyện xảy ra đột nhiên ba người bên cạnh đều không kịp đến cứu, trơ mắt nhìn thân rắn của Từ Chấn bị vút vào trong hố, mà xà tộc lại nghiêm khắc quy định không được hiện thân trước mặt người phạm, bởi vậy bọn họ chỉ có thể nhìn tiểu cô nương mai táng Từ Chấn.

3. Chương 3

“Trời ơi! Đất ơi! Làm thế nào mới tốt?! Thân rắn của thiếu chủ lại bị hủy!” Hà Hân Khởi hoảng sợ ầm ĩ.

Lâm Minh Hiên cũng bị dọa choáng váng “Xà vương nhất định sẽ chém chúng ta!”

Trưởng lão Nhan Thán Sinh chung quy kiến thức rộng rãi lập tức bình tĩnh nói: “Thời điểm Thiếu chủ tu luyện cũng là lúc thân rắn yếu ớt nhất, mới có thể bị Tiểu cô nương đó hủy, có lẽ đây là kiếp số của thiếu chủ, số mệnh có muốn trốn cũng không thoát. Cho nên chúng ta phải nhanh giúp hắn một tay, hiện tại chúng ta mau vào mật thất lấy ra linh châu!”

“Nhưng Thiếu chủ chưa tu luyện xong, linh châu còn chưa thành hình!” Lâm Minh Hiên nói.

“Linh châu tuy rằng chưa thành hình nhưng có thể duy trì hình người và pháp lực cho thiếu chủ.” Nhan Thán Sinh nói.

“Chúng ta hãy mau vào mật thất đi thôi!” Hà Hân Khởi là người đầu tiên vọt vào trong mật thất.

Ba người cùng nhau vào mật thất, nhìn thấy trên tảng đá lớn có một viên linh châu trong suốt sáng lóng lánh, vì thế bọn họ cùng nhau vươn hai tay nhìn linh châu niệm chú ngữ.

“Thiên thượng nhân gian, xà thần nhất tộc, vĩnh bất diệt tuyệt! Ba người bọn ta muốn gọi về hình người Thiếu chủ, khấn cầu linh châu ban cho pháp lực!”

Một trận khói nhẹ bốc lên, kim quang bắn ra bốn phía, trong sương mù mờ mịt bóng người nhỏ nhắn dần dần hiện lên.

Từ Chấn ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Thiếu chủ, ngài có khỏe không?” Hà Hân Khởi vội vàng đỡ lấy Từ Chấn hỏi.

“Ta còn chịu được.” Từ Chấn cắn răng không để mình yếu đuối.

“Thiếu chủ, là thuộc hạ bảo hộ không chu toàn, xin ngài giáng tội!” Nhan Thán Sinh lập tức quỳ xuống.

Lâm Minh Hiên cũng lão đảo quỳ xuống, vô cùng đau đớn nói: “Tiểu cô nương kia thân là thành viên trong thôn xà vương lại dám hủy đi thân rắn thiếu chủ, chúng ta nhất định sẽ thay Thiếu chủ báo thù!”

Từ Chấn vừa điều chỉnh hơi thở, vừa lắc đầu nói: “Không, các người việc gì cũng không cần làm!”

“Chẳng lẽ tha cô ấy dễ dàng vậy?” Lâm Minh Hiên là người đầu tiên không đồng ý.

“Không được, nàng đã là kẻ thù của xà tộc chúng ta!” Hà Hân Khởi cũng căm giận phụ họa theo.

Trong ba người chỉ có Nhan Thán Sinh nhìn ra Từ Chấn biểu tình khác thường, “Có lẽ..... Thiếu chủ có dụng ý khác?”

Trong con người Từ Chấn bắn ra tia sáng mang theo mùi thuốc súng, nháy mắt dấy lên ngọn lửa báo thù, “Ta có biện pháp của ta, ta muốn nguyên rửa nàng, bất cả đời nàng phải dây dưa với ta!”

Nhìn thấy ánh mắt Từ Chấn, ba người khác không khỏi run lên, bọn họ chưa thấy qua thiếu chủ có biểu tình tàn khốc như thế.

Xem ra tiểu cô nương kia phải trả giá thật nhiều !

Hoa nở, hoa rơi, thời gian thấm thoát đã qua chín năm.

Vũ Lâm từ một tiểu cô nương tám tuổi trở thành một cô nương mười bảy tuổi, tóc nàng mềm mại như mây, môi nàng như cánh hoa khiến người say mê, đôi mắt của nàng sáng như sao, chẳng quakhông thấy nàng cười.

Mười bốn tuổi năm ấy, Mạc Chí Hoàn cùng Thục Quân vốn muốn tổ chức hôn sự cho nhi nữ, sính lễ cũng đã nhận, đồ cưới cũng chuẩn bị xong, chỉ chờ cỗ kiệu đồ tới đón tân nương.

Ai ngờ trước đêm đón dâu cả nhà tân lang đột nhiên bị bảy răn tấn công, tất cả mọi người phải tịnh dưỡng ba tháng mới dần dần chuyển biến tốt đẹp, hơn nữa có người kể sinh động như thật nói mình mơ thấy xà thần, cũng cảnh cáo bọn họ tuyệt đối không thể lấy Mạc Vũ Lâm làm vợ.

Người trong thôn đối với xà tộc từ trước đến nay rất miễn cưỡng, chuyện Vũ Lâm bị xà tộc nguyên rửa nhanh chóng được truyền ra.

Hôn sự không còn hai nhà cũng từ nay về sau không thường lui tới, Mạc gia nhất thời trở thành hộ không được hoan nghênh trong thôn

Cứ như vậy Vũ Lâm bị cô lập, trở thành cô nương mười bảy tuổi không ai dám lấy, không ai dám động.

Vợ chồng Mạc gia không có cách nào tìm được mối hôn sự trong thôn, chỉ có thể nhìn con gái của mình....ngày càng tịch mịch.

Hôm nay, sau giờ Ngọ, Vũ Lâm vừa qua khỏi sinh nhật mười bảy tuổi, vợ chồng Mạc gia chẳng qua chuẩn bị vài món chúc mừng chứ không dám làm quá mức, để tránh hàng xóm nói dài nói ngắn.

Vũ Lâm hiểu được chỗ cha mẹ khó xử nên im lặng dùng cơm, sau mới nói: “Con lên núi hái thuốc.”

“Trên đường đi nên cẩn thận một chút!” Quách Thục Quân dặn dò.

“Đi gặp phải người khác cứ cúi đầu đi qua là được.” Mạc Chí Hoàn cũng đặc biệt dặn dò.

“Dạ.” Vũ Lâm cầm cái giỏ trúc đi ra khỏi cửa, cố ý chọn đường nhỏ người rất thưa thớt mà đi, chỉ vì nàng không muốn gặp bất luận kẻ nào, không muốn thấy người trong thôn chỉ trỏ.

Với lại trong nhà cô là con gái một, cô đơn là điều khó tránh khỏi ! Sau khi lớn lên nàng lại trở thành đối tượng mọi người nghị luận, cô đơn chắc chắn không thể tránh khỏi .

Nàng chậm rãi sải bước đi đến sơn cốc, lắng nghe tiếng suối róc rách, hít từng đợt gió lạnh thổi đến mới khiến tâm trạng nàng tĩnh lặng trở lại.

Vũ Lâm hái đầy cả giỏ thuốc chuẩn bị về nhà pha chế thuốc, mấy ngày nữa là có thể bán cho tiệm thuốc. Mặc dù nàng là người không được hoan nghênh, nhưng ông chủ hiệu thuốc bắc vẫn nhận đồ cô giao đến, âu cũng cho cô cảm giác thành công trong cuộc sống.

Làm xong việc nhưng nàng không vội về nhà, nhàn nhã ngồi xuống trên tảng đá lớn nhẹ nhàng nhắm mắt lại để ánh mặt trời rơi xuống bao phủ người cô, hưởng thụ hạnh phúc nho nhỏ hiếm có.

Trong khoảng thời gian yên lặng có một bước chân lén lút đến gần..

Đó là một người tên A Vọng sống trong thôn nhiều năm, ỷ vào trong nhà có vài đồng tiền liền lấn thien sợ ác.

Về truyền thuyết Vũ Lâm đã bị xà tộc nguyên rửa, A Vọng dĩ nhiên nghe qua nhưng chuyện đó không thể ngăn cản hân khát vọng muốn có cô, mà thời tiết thật sự làm hồng hân, dục vọng càng ngày càng tăng không thể vãn hồi.

Nhìn người trong mộng từ từ nhắm hai mắt, mười cái ngón tay hần nhin không được bắt đầu ngứa ngáy.

Hần đi đến trước mặt Vũ Lâm nhưng Vũ Lâm đang say mê hưởng thụ ánh nắng mặt trời nên hoàn toàn không phát giác có người tiếp cận.

“Ta..... Ta muốn nàng!” A Vọng hô to một tiếng, cả người nhào về phía người Vũ Lâm.

Vũ Lâm đột nhiên mở to mắt, chỉ thấy một thân thể đặt phía trên cô, ngay lúc nàng muốn dùng tay đẩy hần ra, hai tay nàng lại bị A Vọng kịp thời giữ lấy, môi cũng bị hần dùng tay trái phủ lên, lệnh không cho giấy giụa.

Nhìn hai mắt nàng hoảng sợ, A Vọng thở dốc nói:“Đều tại nàng thật đẹp, ta không có biện pháp không chế chính mình!”

4. Chương 4

Giờ phút này bốn bề vắng lặng cơ hội ngàn năm một thuở mới có, hần nhanh chóng hôn lên hai gò má nàng, trong lúc hưng phấn gấp đến độ suýt cắn phải đầu lưỡi của mình.

“Ách..... đừng.....” Vũ Lâm chỉ có thể phát ra tiếng kháng nghị mơ hồ.

A Vọng một đường hôn đến cổ của nàng, tim đập càng lúc càng nhanh, hần sẽ được người mình ngày nhớ đêm mong!

Trời ạ! Trong lòng Vũ Lâm hô to, ai có thể tới cứu nàng? Chẳng lẽ danh tiết của nàng bị hủy hoại tại đây?

Ánh mặt trời vẫn long lanh như cũ không có gì khác biệt nhưng Vũ Lâm lại rơi vào tuyệt vọng, trước mắt chỉ có đường cắn lưỡi tự sát!

Ngay tại nàng nhắm chặt mắt quyết định kết thúc sinh mạng, đột nhiên nghe thấy A Vọng hoảng sợ kêu lên:“Đau! Đau quá!”

Vũ Lâm cứng ngắc một chút, lực nén trên người biến mất nàng mở to mắt thấy A Vọng ngã sang bên cạnh ôm lấy đùi mình thét to.

Đây..... Đây là chuyện gì? Trong khoảng thời gian ngắn Vũ Lâm chưa hiểu xảy ra chuyện gì.

“Rắn! Có rắn cắn ta!A, ta nhất định sẽ chết!” A Vọng vừa mới muốn kéo y phục Vũ Lâm, trên đùi liền truyền đến một trận đau nhức, đợi hần cúi đầu nhìn xuống, phát hiện lại có năm, sáu con rắn quấn lấy chân hần!

“Rắn? Lại là rắn?” Vũ Lâm phát giác mình tựa hồ vĩnh viễn không thoát khỏi xà tộc.

Trong bụi cỏ mấy con rắn kia đột nhiên biến mất giống như vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

A Vọng run rẩy chỉ tay vào Vũ Lâm, “Nàng quả nhiên bị xà tộc nguyên rửa, nàng là điếm xấu ! Nàng thật đáng sợ!”

Nhìn vẻ mặt thống khổ vạn vọ của hần Vũ Lâm lấy hai tay ôm chặt trước ngực không biết nên phản ứng thế nào.

“Ta phải nói ọi người biết, ta phải nói ọi người biết!”

A Vọng chân thấp chân cao chạy đi, kéo cổ họng không ngừng kêu to, nói vậy không bao lâu người trong thôn sẽ biết chuyện này .

Mà Vũ Lâm chỉ có thể nhìn mặt trời lặn xuống phía tây chán nản thở dài.

Khi Vũ Lâm tập tễnh sải bước về nhà, vợ chồng Mạc gia đã ở trước cửa chờ nàng, bọn họ vừa mới nghe chuyện xảy ra buổi chiều, điều này làm cho hai người bọn họ sắc mặt đều tái nhợt.

“Vũ Lâm!Con không sao chứ?” Quách Thục Quân đi đến ôm chặt lấy bả vai con gái bà.

“Mẹ, con rất tốt.....” Vũ Lâm không muốn để cha mẹ lo lắng.

“Chúng ta đều nghe nói, tên xấu xa A Vọng dám làm vậy với con, nó bị rắn cắn là đáng đời!” Mạc Chí Hoành tức giận siết chặt hai tay, rồi lại chán chường bản thân không có sức bảo vệ con gái.

“Con gái đáng thương của mẹ, ông trời tại sao cho con loại vận mệnh này?” Quách Thục Quân đau lòng nước mắt doanh tròn.

“Cha, mẹ không cần khổ sở vì con, thật ra xà thần đang bảo vệ nữ nhi, cho nên nữ nhi mới có thể giữ trong sạch!” Vũ Lâm trái lại an ủi song thân.

Mạc Chí Hoành vỗ vỗ vai con gái “Con nói đúng, loại người xấu như A Vọng chỉ có xà thần mới có thể xử phạt hắn!”

Vũ Lâm mệt mỏi cười “Mẹ, con muốn tắm rửa, có thể giúp con chuẩn bị một chút?”

“Được, mẹ đi liền!”

“Ta giúp nàng châm củi!”

Mạc Chí Hoành cùng Quách Thục Quân từ trước đến nay xem con gái như hòn ngọc quý trên tay, nghe con gái muốn tắm rửa, hai người lập tức thu xếp nước ấm cùng xiêm y.

Sau nửa canh giờ, Vũ Lâm nằm trong thùng tắm bằng gỗ hình tròn để làn nước ấm vỗ về toàn thân.

Trời ạ! Tất cả tối khi nào mới có thể chấm dứt? Đối với vận mệnh của mình nàng chỉ có thể thở dài.

Mặc dù nàng chưa bao giờ nhắc chuyện năm tám tuổi với bất luận kẻ nào, nhưng sâu trong lòng nàng hiểu được đời này nàng nhất định đây dựa cùng bộ tộc xà thần .

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ nhỏ, Vũ Lâm miên man suy nghĩ sau rốt cục nhắm mắt lại chìm vào mộng đẹp.

Vẫn giống như trước chỉ cần nàng buồn ngủ, nàng sẽ thấy một sơn động tối đen không biết bên trong rốt cuộc ẩn núp chuyện thần bí gì? Khi nàng chần chờ đứng trước sơn động thì nam tử vừa xa lạ lại quen thuộc xuất hiện .

“Ta rốt cục đợi được nàng .” Hắn dùng giọng trầm thấp làm cho người ta có loại không thể tự chủ sẽ tin theo.

Vũ Lâm rất cố gắng muốn nhìn thấy hắn nhưng bốn phía một mảnh tối đen, nàng không thể nhìn thấy khuôn mặt hắn.

Hai tay hắn mạnh mẽ mà có lực dễ dàng ôm lấy nàng, để nàng không thể không đưa tay ôm cổ hắn bằng không nàng sẽ ngã xuống

“Người..... Người là ai?” Nàng run rẩy nói.

“Nàng không cần hỏi ta là ai, tóm lại nàng là người của ta.”

Trong lòng ngực dày rắn chắc của hắn, còn có tim đập ổn định làm cho Vũ Lâm không thấy sợ hãi, chẳng qua có chút nghi hoặc cùng hoang mang. Đi vào sơn động bị bóng tối vây quanh, nàng có thể tin tưởng có thể dựa vào cũng chỉ có hắn.

“Muốn đi đâu?” Nàng không chỉ hỏi hắn một lần vấn đề này.

“Mặc kệ đi chỗ nào, nàng đều phải ở chung với ta.” Mà hắn cũng chỉ trả lời nàng mấy câu như thế

Trải qua một đoạn đường dài, phía trước từ từ xuất hiện ánh sáng, Vũ Lâm không khỏi vô cùng chờ mong, nghĩ lần này nhất định có thể thấy diện mạo của hắn.

Nhưng tựa như những giấc mộng trước đó, khi nàng ngẩng đầu muốn xem mặt hắn, ánh sáng sẽ phát ra tia sáng chói mắt, bốn phía tất cả đều mờ mịt.

Sau đó nàng tỉnh dậy, trước mắt là một ánh trăng màu bạc, nước ấm trong thùng đã chuyển sang lạnh.

“Lại là giấc mộng này.....” Vũ Lâm thở dài một tiếng.

Từ năm tám tuổi nàng lỡ tay đánh chết con rắn màu bạc, mỗi lần nàng ngủ đều thấy giấc mộng này, không có nguyên nhân, không có kết quả, chẳng qua không ngừng xuất hiện trong đầu.

Nàng biết mình bị xà thần nguyên rửa nhưng nàng không hiểu nguyên rửa thế nào.

Nàng có khả năng làm chỉ có chờ đợi.

Bắt đầu từ năm Vũ Lâm tròn mười bảy tuổi, thôn xà vương chưa từng có một ngày mưa.

Nạn hạn hán bắt đầu rồi hơn nửa kéo dài gần cả năm.

Dân chúng trong thôn dùng vô số phương pháp, hoặc cầu khẩn, hoặc cầu mưa, hoặc hiến tế, nhưng tựa hồ bộ không thể làm cho xà thần vừa lòng, phía chân trời một đám mây đen cũng không có.

Dựa vào dòng suối trong núi người trong thôn có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống, nhưng mắt thấy nước suối dần dần khô cạn, cây trồng héo rũ thất thu, thôn dân càng lúc càng lo lắng.

Nạn hạn hán sắp hết một năm cũng tương đương sắp đến Vũ Lâm sinh nhật mười tám tuổi, thầy tế quyết định đến miếu xà vương khẩn cầu xà thần phù hộ sinh kế toàn bộ người dân trong thôn .

5. Chương 5

Đêm nay từng nhà đều mang theo tế phẩm đi vào cúng trước miếu xà vương, một nhà ba người Mạc gia cũng tới bất quá bọn họ lại tránh sang góc khác, tránh để người khác thấy chúc mừng.

Đốt lên cây đuốc, thầy tế mặc áo bào trắng trong miệng niệm từ, không ngừng cầu nguyện trước tượng xà vương.

Mọi người cũng đều quỳ theo xuống hy vọng kỳ tích xuất hiện.

Buổi tối đêm nay đặc biệt nồng đậm, bốn phía không khí im lặng có chút quỷ dị, lúc này thầy tế đột nhiên cả người phát run, miệng sùi bọt mép té ngã trên mặt đất.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì ?” Tất cả mọi người kinh ngạc hô to đứng lên.

Người bên ngoài nhanh chân đỡ thầy tế dậy, lại phát hiện sắc mặt thầy tế có phần quái lại, chỉ thấy hán đột nhiên mở to mắt dùng sức đẩy ra những người khác.

“Mọi người im lặng hãy nghe ta nói!” Giọng thầy tế thay đổi, đó là giọng trầm thấp của một nam tử tuổi còn trẻ chứ không phải giọng nói già nua của thầy tế.

Mọi người không khỏi kinh hoảng thất sắc, trực giác cho rằng xà thần hiển linh, tất cả đều quỳ xuống dập đầu.

“Xà vương năm nay muốn tế phẩm không giống với năm ngoái, các ngươi nếu không thể dâng ra nạn hạn hán vĩnh viễn không ngừng lại!”

Lời thầy tế vừa nói ra, tất cả mọi người nín thở chờ xà vương ra điều kiện.

“Xà vương muốn một cô nương tròn mười tám tuổi chưa từng lấy chồng làm tế phẩm! Hơn nữa tên cô nương này có chữ Vũ, kể từ đó mưa mới có thể lần nữa rơi xuống thôn xà vương! Các ngươi nghe rõ rồi chứ? Mười ngày sau, cần phải bị tế phẩm thật tốt trước miếu xà vương , mọi người phải tránh sang chỗ khác chờ xà vương lấy được tế phẩm, tự nhiên hội trời sẽ lập tức đổ mưa!”

“Dạ!” Tất cả người dân trong thôn liền dập đầu đáp ứng.

Nghe nói như thế ba người Mạc gia lui lại một góc không ngừng run rẩy.

Mà thầy tế nói xong lời này lại đột nhiên té xỉu, sau một lúc lâu mới từ từ tỉnh lại, người bên ngoài đi đến đỡ ông nói vừa rồi xà thần hiển linh.

Thầy tế thở phì phò gật gật đầu, ánh mắt rất nhanh chuyển hướng sang góc tựa hồ trong đêm tối cũng thấy rõ người đó.

“Mạc Vũ Lâm!” Ông chỉ vào cô bé được vợ chồng Mạc gia ôm lấy.

Thầy tế vừa mở miệng, người Vũ Lâm lập tức cứng đờ không thể nhúc nhích.

“Tất cả tại cô bị xà vương nguyên rửa mới để cho thôn dân chịu nỗi khổ hạn hán, cho nên cô phải thành tế phẩm xà vương, mười ngày sau chính là ngày cô hy sinh cho thôn này!”

Nàng không thể trả lời, thậm chí ngay cả lắc đầu cũng không có tư cách, bởi vì ngoại trừ cha mẹ nàng đang đau khổ ra ánh mắt mọi người đều mang theo phần hận nhìn nàng.

Thế là Vũ Lâm bị chỉ định trở thành tế phẩm cho xà vương.

.....

Mười ngày sau, gần đến chạng vạng, trước cửa nhà họ Mạc tụ tập rất nhiều dân chúng.

Bọn họ muốn tới đón Vũ Lâm đến miếu xà vương, mười ngày qua bọn họ thay phiên giám sát sợ vợ chồng Mạc gia sẽ lên giúp đứa con bỏ trốn, nhưng ba ngày qua Mạc gia vẫn lui tới như bình thường không có động tĩnh gì lạ thường.

Giờ phút này, trước cửa Mạc gia Vũ Lâm mặc y phục trắng thuần, quỳ xuống cảm ơn công nuôi dưỡng của cha mẹ.

“Cha, mẹ, nữ nhi bất hiếu từ hôm nay trở đi sẽ không thể phụng dưỡng hai người, nhưng sau này mặc kệ nữ nhi có gặp chuyện gì, nhất định sẽ không quên cầu phúc cho cha mẹ, xin nhận nữ nhi ba lạy cuối cùng!”

Vợ chồng Mạc gia rưng rưng nhìn con gái của mình thủy chung không hiểu đứa bé hiền lành thế tại sao ông trời lại trở trêu sắp cho nó vận mạng này?

Quách Thục Quân nhin không được mở miệng nói: “Vũ Lâm, con thật sự không trốn? Thật sự muốn để bọn họ đưa con đi?”

Vũ Lâm lắc lắc đầu, thái độ kiên quyết “Nếu con bỏ trốn, cha mẹ chẳng phải càng thêm khó xử? Nên con tự mình đi, con chỉ hy vọng bọn họ có thể buông tha cha mẹ là đủ.”

Quách Thục Quân vừa nghe, nước mắt nóng hổi chảy nhiều hơn, Mạc Chí Hoành cũng chỉ có thể thở dài một hơi miễn cưỡng an ủi nói: “Sống chết có mệnh, có lẽ chuyến đi lần này của con sẽ hạnh phúc hơn ở lại trong thôn.”

Rốt cục thời khắc ly biệt đã tới, đám thôn dân trước sau vây quanh Vũ Lâm chậm rãi đi tới miếu xà vương, mà hai vợ chồng Mạc gia bởi vì không đành lòng chính mắt thấy cho nên lựa chọn ở lại nhà vượt qua một đêm đau thương.

Vũ Lâm yên lặng sải bước trong đám người chật chội, trong lòng cảm thấy vô hạn cô độc.

Trước miếu Xà vương bài đầy tế phẩm, mọi người giơ cây đuốc, vẻ mặt mỗi người đều ngưng trọng.

Thầy tế đầu tiên là thấp giọng cầu nguyện, tiếp theo đối mặt tượng thần hô lớn: “Xà vương chí cao vô thượng, chúng ta đem tế phẩm mang đến cho ngài, xin ngài đem nàng đi, cũng xót thương nỗi khổ thôn dân ban cho chúng ta mưa!”

Lời này vừa nói ra, đột nhiên “Rầm!” một tiếng, cửa miếu xà vương mở ra, không có gió, không người, nó là tự động mở ra.

“Mạc Vũ Lâm, mau đi vào, xà vương đang chờ cô nương!” Thầy tế lập tức ra lệnh nói.

Vũ Lâm nghe mệnh lệnh hai chân bắt đầu như nhũn ra, nhưng nàng tính tình quật cường không cho phép bản thân sợ hãi, nàng hít sâu một hơi, ngược cao cằm dưới, từng bước một bình tĩnh đến gần đại môn.

Ngay tại nàng bước vào trong cánh cửa, chân trời xoay mình vang lên một trận tiếng sấm, mây đen theo bốn phương tám hướng vọt tới, xem ra ông trời muốn mưa.

Dân chúng đều lấy kỳ kỳ nói: “Xà vương thật sự hết lòng tuân thủ lời hứa, ban cho chúng ta mưa!”

Thầy tế thấy thế lại thúc giục nói: “Mau! Mau đi vào!”

Vũ Lâm còn gì để nói chứ? Nếu một mình nàng hy sinh có thể đổi người trong thôn tồn tại, như vậy coi như cuộc sống nàng có giá trị .

“Ầm!” Khi hai chân nàng đều bước vào miếu xà vương, cửa sau lưng lập tức đóng, phát ra tiếng vang kinh người, mà ngoài cửa đồng thời truyền đến tiếng trời mưa, cùng với dân chúng hoan hô trầm trồ khen ngợi.

Bắc đầu từ khắc này, Mạc Vũ Lâm không còn thuộc về người trong thôn xà vương, nàng đã trở thành người của xà vương.

6. Chương 6

Trong miếu một mảnh tối đen, Vũ Lâm giơ tay lên không thấy được năm ngón.

Mặc dù kích động bất an nhưng nàng chỉ có thể đứng tại chỗ tĩnh tâm chờ đợi chuyện xảy ra kế tiếp.

Ánh sáng nhạt hiện rõ, nàng dần dần thấy rõ cảnh tượng trước mắt, ngoài dự liệu chính là trong miếu xà vương lại có một sơn động, hơn nữa sơn động này giống như xuất hiện trong giấc mộng của nàng!

“Đây..... Sao lại thế này ?” Nàng không khỏi tự hỏi mình.

Tại khoảnh khắc hoảng hốt giống như có ánh mắt dán trên lưng nàng, làm cả người nàng run lên cảm giác có chút quen thuộc lại có chút xa lạ.

“Ta rốt cuộc đợi được nàng .” Một giọng trầm thấp vang lên.

Là nam tử kia! Vũ Lâm không nghe lầm đó là giọng nói xuất hiện trong mộng nàng suốt mười năm!

Nàng muốn quay đầu nhìn rõ nhưng thân thể của nàng lại cứng ngắc khó có thể nhúc nhích, thẳng đến nàng cảm giác được nam tử kia đến gần, dùng đôi tay cường tráng ôm lấy cô.

Vòng ôm vẫn rất kiên cố ấm áp nhưng nàng biết đây không phải mộng mà là sự thật trăm phần trăm!

“Theo ta đi.” Giọng vô cùng uy nghiêm y như trong mộng.

“Chàng..... chàng là ai?” Nàng cũng giống trong mộng run rẩy hỏi.

Bốn phía tối đen nàng vẫn thấy không rõ khuôn mặt hắn, nên chỉ có thể nắm chặt ống tay áo của hắn, nghe giọng hắn vang bên tai, “Nàng không cần hỏi ta là ai, tóm lại nàng là người của ta.”

Vũ Lâm nhíu mày chẳng lẽ hắn chính là xà vương? Chẳng lẽ nàng chính là tể phẩm của hắn? Sau khi tỉnh mộng hắn sẽ bước vào bụng sao?

Nếu thật sự như vậy, tại sao khi nàng dựa vào trong ngực hắn nàng lại không thấy sợ hãi nha?

Nàng đưa tay ôm cổ hắn, hai người dần dần đi vào sơn động, ánh sáng mờng manh biến mất ở lối vào lại khôi phục hoàn toàn một mảnh tối đen.

“Chàng muốn đi đâu?” Nàng nhin không được vẫn hỏi như vậy .

“Mặc kệ đi chỗ nào, nàng cũng phải ở cùng ta.” Hắn trả lời y như trong mộng.

Cứ như vậy hắn ôm nàng đi qua sơn động thâm sâu, rốt cục lộ ra một chút ánh sáng, trước mắt cũng dần dần rộng lớn.

Vũ Lâm trong lòng tràn đầy khẩn trương cùng chờ mong, không biết đầu bên kia ánh sáng chính là nơi đâu? Sẽ chấm dứt thế này sao? Là mộng? Hay là thật?

Khi bọn họ hoàn toàn ra khỏi sơn động, chỉ thấy trước mắt là một dòng sông vây quanh tòa thành, bên trong đêm tối lóe hào quang màu vàng, mà bầu trời lấp lánh vô số ánh sao giống như châu báu bị lật úp lại, trải dài thành một chuỗi ngân hà xinh đẹp .

“Trời ả.....” Nàng không nén nổi thấp giọng hô.

Từ Chấn im lặng nhìn khuôn mặt của nàng, phát giác bản thân muốn nói lại nói không nên lời, tuy rằng mỗi ngày hắn đều có thể ở trong mộng nhìn thấy nàng nhưng giờ phút này chân chính ôm giai nhân lại cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Mười năm, hắn đợi suốt mười năm! Khi giấc mộng trở thành sự thật, hắn lại không dám gọi tên nàng, sợ sẽ thoát khỏi cơn mộng! Bản thân cảm thấy thật buồn cười ~ hắn chậm rãi buông nàng ra, Vũ Lâm lúc này mới phục hồi tinh thần, ở dưới ánh trăng êm dịu trong suốt đón nhận hai tròng mắt như đêm tối của hắn “Chàng.....”

Mười năm bị quán trong giấc mơ giờ phút này nàng rõ rệt thấy rõ diện mạo nam tử trước mắt! Hơn nữa lúc này không phải mộng, hắn thật sự đứng trước mặt nàng, mà hắn cũng đang chăm chú nhìn nàng.

Hắn có một đôi mày kiếm, sống mũi thẳng tắp, môi hơi nhếch, trong con ngươi đen lộ ra một tầng lạnh lùng lại có một tầng khác thật nóng bỏng.

Nàng phát hiện hắn là nam nhân đẹp nhất nàng từng thấy nhưng có một đôi mắt làm người ta không dám nhìn thẳng

Không biết tại sao hai má của nàng từ từ nóng lên đỏ ửng.

Nàng rùng rợn mắt xuống không dám tiếp tục nhìn hắn, bởi vì nàng cảm thấy bản thân sắp bị hắn nhìn thấu.

Nhìn ra nàng đang lo lắng chuyện gì, trong lòng hắn thầm mỉm cười, đưa tay nâng lên cằm dưới của nàng “Ta tên là Từ Chấn, cũng là chủ nhân tòa thành này, đồng thời chính là xà vương! Mà nàng là tể phẩm của ta, từ giờ trở đi nàng chuyện gì cũng phải nghe lời ta, đã hiểu chưa?”

Nàng cố gắng nghe hiểu những lời này, nhưng vẫn không hiểu ý nghĩa “Tể phẩm” là phải làm gì.

“Chàng nói..... Ta là tể phẩm, như vậy chàng.....chàng muốn ăn ta sao?” Nàng không tự giác bật miệng hỏi.

Từ Chấn nghe xong đầu tiên sửng sốt, rồi sau đó khóe miệng nhếch nhếch cười đùa cợt, “Có lẽ ta sẽ.....nếu nàng không nghe lời ta.”

Vũ Lâm khẩn trương nắm chặt quả đấm nhỏ, nàng từng thấy qua cảnh tượng rắn ăn ếch, chẳng lẽ nàng sẽ chết như vậy sao?

“Như thế nào? Nàng sợ à?” Hắn cúi đầu hỏi.

Nàng dùng sức lắc đầu nhưng giọng nói có phần run rẩy “Nếu đây là vận mệnh của ta, ta..... Ta sẽ không sợ.....?Nha đầu này, vừa đáng yêu lại thật quật cường! Thấy nàng cố gắng bình tĩnh, hắn thầm nghĩ tiếp tục trêu chọc nàng “Nàng đã dũng cảm thể trước hết để cho ta nếm thử mùi vị đi!”

Nàng nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy hắn đưa ra đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi nàng hôn lên môi..... nụ hôn này..... tựa như năm tám tuổi nàng bị con rắn ấy hôn!

Từ Chấn dời đi một chút, đáy mắt lóe tia trêu cợt, nàng vẫn ngọt, trơn mềm, mùi vị làm cho hắn vẫn quên không được, nếu không hắn lại có thể nào chờ được này mười năm?

Vũ Lâm kinh ngạc vạn phần, che môi của mình, không biết nên nói gì cho phải.

“Đi thôi!” Hắn không cho nàng có thời gian suy tư, kéo tay nàng đi đến cửa thành.

Như thế đi bên cạnh hắn, ngắm nhìn gương mặt bên cạnh Vũ Lâm vẫn không có cảm giác chân thật, khó tin cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, tất cả tất cả thật không tưởng tượng nổi!

Tiến vào trong tòa thành, một đội binh lính mặc áo giáp tiến đến đưa bọn họ đến cung điện.

Vũ Lâm mở to hai mắt nhìn tất cả, âm thầm ra lệnh chính mình không thể kinh ngạc, mặc dù đến một nơi xa lạ nàng cũng phải bảo vệ tôn nghiêm mình.

Từ Chấn lén nhìn nàng vài lần, đối với biểu hiện khéo của cô thực hài lòng, nàng không có nhu nhược như bề ngoài.

Bọn họ đi vào đại sảnh, quan viên văn võ lập tức quỳ xuống, cao giọng hô to: “Cung nghênh xà vương hồi cung!”

Vũ Lâm giật mình theo phản ứng trực giác lui từng bước về sau, nhưng Từ Chấn đứng lúc giữ chặt tay nàng không cho nàng rời đi nửa bước, nàng phải đứng bên cạnh hắn.

“Bình thân.” Hắn nói với nhóm thần tử, mọi người mới chậm rãi đứng lên.

Rất nhiều cặp mắt quan sát hướng về phía Vũ Lâm, rõ ràng mang theo vẻ mặt oán hận trách móc nặng nề giống như đời trước có thâm cừu đại hận với nàng.

Vũ Lâm không hiểu đám người này sao nhìn nàng thế, nhưng chỉ có thể nhanh cắn môi dưới cố gắng để mình đứng thẳng.

“Đây là tể phẩm của ta, ai cũng không được phép đụng vào nàng.” Hắn ôm bả vai của nàng biểu thị công khai chủ quyền.

Mọi người cúi đầu nói “Dạ” nhưng bên trong mơ hồ có chút không phục.

Một vị nữ quan đi đến phía trước, trên tóc mây quấn quanh trang sức ngân xà biểu hiện địa vị cao của nàng, đó chính là Kha Hân Khởi, một trong ba người nắm đó chứng kiến cảnh tượng “ngoài ý muốn”.

“Đưa nàng xuống.” Từ Chấn ra lệnh nói.

Trên mặt Kha Hân Khởi lộ nụ cười nhưng nụ cười này không có ý tốt.

7. Chương 7

Vũ Lâm liếc mắt nhìn sang Từ Chấn, không biết tại sao lại có chút quyền uy không nỡ, nhưng cuối cùng nàng vẫn không mở miệng im lặng theo sát Kha Hân Khởi rời đi đại sảnh.

“Đi nhanh lên!” Kha Hân Khởi không kiên nhẫn quay đầu lại nói với nàng.

Thật ra thì Vũ Lâm đã rất cố gắng muốn đuổi kịp, lúc này chỉ có thể miễn cưỡng bản thân đi nhanh một chút, nàng cũng không biết sao mình quật cường, có lẽ không muốn nhận thua mà thôi.

Các nàng đi vào một phòng ngủ rộng lớn, bên trong trang trí hoa lệ xa xỉ phô trương làm cho Vũ Lâm lần đầu nhìn thấy quả thực giật mình, đây..... đây quả thực chính là nơi ở của hoàng đế!

Nhưng kỳ lạ nhất chính là những rèm cửa trong phòng lại vừa dày vừa nặng quả thực giống như muốn ngăn cản tất cả ánh sáng ngoài cửa sổ, nếu ban ngày không mở màn căn phòng này sẽ một mảnh tối đen.

Vũ Lâm cảm thấy có chút buồn bực nhưng không có cơ hội đặt câu hỏi.

“Bắt đầu từ hôm nay cô sẽ ở nơi này, phụ trách quét tất cả sạch sẽ không được có sơ suất, rõ chưa?” Kha Hân Khởi không chút khách khí nói.

“Dạ.” Vũ Lâm hơi hơi sưng sốt nhưng trả lời đúng mực.

“Trước đi tới bể tắm thay quần áo, sau đó mà bắt đầu làm việc, sáng mai ta sẽ đến kiểm tra.” Kha Hân Khởi nói xong hai tay dùng lực đóng cửa lại.

Đột nhiên trong lúc đó bên trong chỉ còn lại có một mình Vũ Lâm.

Nàng sững sờ nhìn chung quanh một hồi mới chậm rãi thu hồi hỗn loạn trong lòng, nghĩ thầm sống ở đâu yên ở đây, nếu không nàng còn có thể làm gì nha? Cũng đã trở thành tể phẩm không nên làm tình trạng thêm tội tệ?

Vì thế nàng đi đến hồ tắm cách vách, phát hiện đó là một suối nước nóng thiên nhiên, dòng nước theo tảng đá lớn trào ra, nàng đưa tay thử nước trong hồ, độ ấm vừa vặn.

Mặc dù có chút không yên bất an nhưng đối mặt suối nước nóng hấp dẫn, nàng vẫn lựa chọn cởi tất cả trói buộc chậm rãi đi vào trong hồ, đây là nơi xa hoa nàng chưa từng được hưởng thụ qua.

Đắm chìm bên trong dòng nước, thân thể của nàng dần dần trầm tĩnh lại, đầu óc không cách nào dừng lại suy tư

Không biết xà vương muốn làm gì nàng? Tại sao tất cả người ở đây đều ghét nàng? Nàng làm sao sống ở đây? Rất nhiều vấn đề xoay quanh trong đầu nàng lại không có được câu trả lời.

Không biết qua bao lâu Vũ Lâm rốt cục nhắm mắt lại rơi vào cơn buồn ngủ khôn cùng.

Nhiều năm qua đây là lần đầu tiên nàng ngủ không nằm mộng, có lẽ bởi vì cảnh trong mơ đã hóa thật!

Nhưng khi nàng hoảng hốt mở mắt ra thì phát hiện trước mắt có người làm nàng kinh ngạc!

“A..... ngài..... ngài.....” Vũ Lâm bị dọa đến nói lắp .

Từ Chấn nằm bên hồ tắm, một tay chống ót của mình, một tay vuốt mái tóc đen rơi lả ra của nàng, vẻ mặt tò mò nhìn nàng giống như cảm thấy đáng vẻ nàng rất thú vị.

Mặt hấn đang ở trước mắt nàng, khoảng cách hai người thật gần giống như ngay cả hô hấp cũng hòa nguyên cùng nhau .

Vũ Lâm mở to hai mắt, lập tức nhớ tới tình trạng trần trụi của mình, vội vàng ôm lấy cảnh xuân trước ngực.

“Tại sao ngài..... ngài ở nơi này?” Nàng run rẩy hỏi.

“Đây là phòng ngủ của ta ta không ở đây thì ở đâu?” Hấn hỏi ngược lại.

“Chẳng lẽ..... Hai chúng ta phải ngủ cùng nhau sao?” Nàng không chút nghĩ ngợi liền hỏi, nhưng sau đó lập tức đỏ bừng mặt.

“Trừ phi nàng muốn ngủ trên mặt đất.” Hấn trả lời không chút do dự.

Nàng lắc lắc đầu rồi gật gật đầu, không biết bản thân rốt cuộc muốn như thế nào.

Trong lúc ánh mắt hấn đang tìm tòi, nàng rốt cục vì thẹn mà ẩn vào trong nước, nàng biết cách này thật ngốc nhưng nàng không cách nào đối mặt hấn.

Nàng nín thở thời gian có hạn không bao lâu liền nổi lên mặt nước, nhưng chỉ lộ ra cái mũi từ đôi môi trở xuống vẫn ẩn trong nước.

“Nàng đang chơi trò gì?” Từ Chấn ngồi dậy, khó hiểu hỏi.

“Ta.....” Nàng hé ra miệng liền uống trúng nước, chột ho khan.

Hấn rốt cục vươn ra hai tay lôi cô ra khỏi mặt nước, cũng thoáng nhìn thấy hai vú trắng mịn đứng thẳng, nhưng trên mặt hấn không hiện lộ cảm xúc gì, chỉ thản nhiên nói “Nàng là đồ ngốc sao?”

Vũ Lâm ho một hồi lâu mới khôi phục hô hấp bình thường, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy tròng mắt đen của hấn, khiến cho cả người nàng không thoải mái, nàng sợ ánh mắt sắc bén này!

“Buông!” Nàng đột nhiên kháng cự hấn kiểm chế, giãy dụa muốn rút tay lại.

Hấn kiên định lắc lắc đầu, đơn giản ôm cả người nàng ra khỏi hồ nước, bàn tay to giữ lấy cằm dưới của nàng bắt nàng nhìn thẳng vào hấn.

Tư thế gần quá rồi! Vũ Lâm không nhịn được hơi hơi run rẩy, nàng chưa bao giờ trần trụi tới gần một nam tử, nhất là một nam tử thần bí như hấn.

“Không cho phép trốn ta.” Hấn lạnh lùng ra lệnh.

“Cái gì?” Nàng cố lấy dũng khí hỏi.

“Nàng là của ta, luôn luôn là của ta.” Hấn bá đạo nói.

“Ack?” Nàng cong đôi môi nhỏ, khó hiểu lắc đầu.

Hấn tựa hồ thở dài một tiếng nhưng nàng không xác định mình có nghe nhầm hay không, bởi vì tiếp theo hấn....hấn lại phủ lên môi nàng, dọc theo môi nàng nhẹ nhàng liếm láp, vẽ đường viền bề ngoài môi nàng, qua lại trên môi nàng.

Nụ hôn này dịu dàng như gió xuân.

Vũ Lâm ngốc đứng im quên cả vùng vẫy, quên cả sợ hãi, nàng theo bản năng ngừng thở giống như thời gian đều ngừng lại.

Tầm mắt hai người giao nhau, một loại cảm xúc nói không nên lời giống như lấp đầy sẽ làm người ra đổ vỡ.

Sau đó hấn đột nhiên buông nàng ra, trong giọng nói có loại thâm trầm oán giận, “Mau mặc xong y phục!”

Nói xong những lời này hấn cũng không quay đầu lại đi khỏi phòng ngủ.

Trên thực tế hấn đang giận chính mình, hấn không nghĩ tới bản thân thiếu kiên nhẫn đến thế, đem nguyên bản kế hoạch ném đến lên chín tầng mây, xúc động thiếu chút nữa đoạt lấy cô ngay tại phòng tắm, nha đầu kia, thật có khả năng làm đầu óc hấn mù mẫm!

Vũ Lâm nhìn bóng dáng hấn đi ca, chỉ có thể ôm lấy thân thể run rẩy của mình, không hiểu hấn tại sao lúc lạnh lúc nóng, lại càng không hiểu tim nàng tại sao đập mạnh như vậy?

Đổi lại một thân lụa mỏng màu trắng, Vũ Lâm nhìn mình trong gương giống như tiên nữ trên trời, chính bản thân cũng rất kinh ngạc, xiêm y xinh đẹp này giống như cố ý làm riêng cho cô.

Đồ ngốc, đừng ngăn người! Nàng tự nói với chính mình, bằng không người đợi nàng sẽ rất tức giận.

Vì thế nàng đơn giản thắt hai bím tóc rồi đi ra phòng tắm, thấy Từ Chấn đứng trong phòng ngủ đưa lưng về phía nàng nhìn đêm tối ngoài cửa sổ.

Nghe được tiếng bước chân của nàng, hấn chậm rãi xoay người lại, lòng chợt chất động, nhìn bộ dáng cô thắt hai bím tóc không phải giống như nàng lúc tám tuổi sao? Vẫn trẻ trung đáng yêu làm người ta yêu mến nhưng nàng đã không phải tiểu cô nương, đường cong trưởng thành dưới làn lụa mỏng chứng minh nàng đã là đại cô nương.

Hơn nữa vẫn là cô nương làm hấn mất đi khống chế, tình huống này làm hấn rất không vui.

“Lại đây.” Hấn thấp giọng nói.

Vũ Lâm đi phía trước vài bước sau ngừng lại, bởi vì nàng chỉ cần bước thêm một bước theo lời hấn sẽ đụng trúng ngực hấn nha.

“Ta nói rồi ta chính là muốn như vậy!” Hấn đột nhiên kéo bím tóc của nàng, kéo mạnh nàng về phía ngực mình “Đau!” tóc của nàng bị hấn làm đau, không thể không thuận thế ngã về hướng hấn.

8. Chương 8

“Sợ đau?” Hấn vẫn nắm bím tóc cô không buông, cố ý muốn làm cho nàng chịu chút ít khổ sở.

Nàng ngẩng đầu trong mắt lóe tia kháng nghị “Ngài thích làm người ta khổ sở sao?”

“Không, chỉ có đối với nàng mới như vậy.” Hấn tuy nói thế nhưng vẫn rầu rĩ vì Vũ Lâm thật không hiểu lòng hấn, nàng thì đổi đề tài hỏi: “Ta..... Ta có thể hỏi ngài một chuyện không? Sau..... sau này ta phải làm gì? Có phải chỉ cần quét sạch căn phòng này là được?”

Hấn không nói nhiều chỉ trả lời qua loa: “Trách nhiệm của nàng chính là hầu hạ ta, mặc kệ ta bảo nàng làm gì, nàng phải ngoan ngoãn nghe lời nếu không ta liền ăn nàng.”

Ăn? Vũ Lâm đột nhiên lạnh cả sống lưng, nàng không hy vọng bản thân “Bị ăn” chấm dứt kiếp sống này.

Thấy nàng vẫn còn xuất thần, hấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng bàn tay “Mệt? Muốn ngủ sao?”

“Ack.....” Nàng sửng sốt một chút thành thực trả lời: “Ừm! Ta có thể ngủ chưa?”

“Còn chưa đến lúc nàng còn công việc phải làm.”

Hắn cúi đầu hôn lên mí mắt nàng, không biết có phải nụ hôn ẩn chứa ma lực hay không, khiến cơn buồn ngủ trong mắt nàng lập tức biến mất trở nên tỉnh táo giống ban ngày chứ không mơ hồ buồn ngủ như lúc trước.

“Ôm chặt ta.” Hắn kéo bàn tay nhỏ bé hoàn qua hông hắn “Chúng ta phải xuất phát.”

“Hả?” Vũ Lâm còn chưa kịp phản ứng liền cảm giác được lòng bàn chân bay lên không. Chợt mất đi trọng tâm làm cho nàng chỉ có thể ôm chặt hắn, chỉ sợ không chú ý một chút sẽ rơi xuống.

Hai người bay ra cửa sổ thẳng lên bầu trời đêm, chỉ thấy bốn phía sương trắng vờn quanh Vũ Lâm không khỏi hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

Từ Chấn nhích gần lỗ tai nàng nói: “Mặc kệ đi chỗ nào nàng cũng phải ở chung với ta.”

A! Vẫn trả lời như vậy, Vũ Lâm không khỏi tự an ủi mình, nàng đáng lý không nên chờ mong.

Bọn họ giống như bay trên đám mây, gió đêm lạnh lạnh lướt qua hai gò má, Từ Chấn lấy áo choàng qua người nàng, để cả người nàng dán trong ngực hắn, không biết trải qua bao lâu bọn họ mới chậm rãi đáp xuống một khoảng đất.

Vũ Lâm mở to mắt nhìn sang bên cạnh, phát hiện đó là một nơi hoang vu không có một ngọn cỏ, kỳ thạch trùng điệp không khí nặng nề đến đáng sợ.

Từ Chấn kéo tay nàng đi đến vách núi đen phía trước “Nàng nhìn xuống phía dưới xem.”

Nàng không nhìn thì tốt, vừa nhìn thiếu chút nữa bị dọa ngất, chỉ thấy trên vách đá hai bên nham thạch đều bò đầy tất cả rắn lớn rắn nhỏ, đủ loại màu sắc, chủng loại, chúng đưa ra lưỡi thật dài phát ra tiếng khè khè.

“Nơi này..... Là chỗ nào?”

Nàng nắm chặt ống tay áo hắn, người cũng nhích gần hắn, từ năm tám tuổi nàng lỡ tay giết rắn, sau đó nàng trở nên cực kỳ sợ rắn cho dù chỉ nhìn thấy bọn chúng từ xa lòng nàng đã run sợ.

“Dưới là hang ổ xà tộc, những con rắn nhỏ phía dưới đều mới ấp ra, chúng nó phải dựa vào sức của mình bò khỏi vách núi đen mới có thể trở thành thành viên xà tộc.” Từ Chấn hiếm khi chịu giải thích cho nàng.

“Chúng ta tới nơi này làm gì?” Vũ Lâm mơ hồ dự cảm có điềm xấu.

Quả nhiên câu nói tiếp theo của hắn làm cho dự cảm của nàng trở thành sự thật.

“Chúng ta đi xuống nhìn một chút.” Hắn nói giống như mời nàng ra ngoài thành dạo chơi tiết thanh minh.

“Không..... Không, ta xin ngài, đừng ném ta xuống..... Ta sẽ ngoan ngoãn hầu hạ ngài, ngài đừng mang ta đến động rắn!” Vũ Lâm giữ chặt ống tay áo hắn lên tiếng khẩn cầu.

Hắn đương nhiên không chút nhúc nhích, “Nàng không có lựa chọn, ta muốn nàng làm thế nào nàng phải làm thế ấy.”

“Tại sao nhất định phải làm? Ta thật sự rất sợ!”

“Quen sẽ không sao, nàng sẽ từ từ thích ứng tất cả trong xà tộc.” Hắn lạnh lùng nói.

“Không, ta tuyệt không muốn!” Nàng như thế nào cũng không chấp nhận được chuyện đáng sợ này, xoay người muốn né ra.

Nhưng nàng mới chạy hai bước đã bị Từ Chấn dùng sức bắt trở về, như điều hâu bắt gà con siết chặt nàng.

“Nàng dám nói không? Nàng không sợ ta ăn nàng?” Hắn chăm chú nhìn đôi mắt kinh hoàng mở to của nàng, hung dữ đe dọa nói: “Nàng sợ bên nào? Vương quốc xà? Hay bị ta ăn?”

“Ta.....” Vũ Lâm căn bản không thể lựa chọn chỉ có thể cắn răng đồng ý, “Ta với huynh xuống dưới.”

“Sớm nghe lời không phải được rồi sao.” Hắn hừ lạnh một tiếng, kéo áo choàng rộng thùng thình bao cả người trong ngực hắn, kèm theo dặn dò: “Trên đường xuống sẽ có rất nhiều rắn tới gần, vô luận nàng sợ thế

nào cũng không thể thét lên tiếng, nếu nhịn không được thì cắn bả vai hoặc cổ của ta, một khi phát ra âm thanh đàn rần sẽ ủa về phía nàng, chết không toàn thây .”

Nghe lời dặn dò vô cùng khủng khiếp, Vũ Lâm sắc mặt trở nên tái nhợt “Huynh sẽ không cứu ta sao?”

“Nàng muốn sống thì hãy ôm chặt ta, giữ im lặng, nếu không ngay cả ta cũng không thể cứu được nàng.” Hấn trả lời không chút đồng tình.

Vũ Lâm nén xuống nước mắt, cắn môi dưới cổ lấy dũng khí nói: “Ta..... Ta đã biết.”

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi!” Hấn ôm chặt eo nhỏ nhắn của nàng nhảy xuống vách núi.

Vũ Lâm nhịn không được muốn thét lên tiếng, nhưng lập tức nhớ tới lời cảnh cáo, nhanh chóng nhắm lại môi, hai tay dùng sức ôm chặt cổ hấn, giờ này khắc này nàng chỉ có thể đem bản thân giao cho hấn .

Cảm giác tốc độ rơi xuống thực dọa người, nhưng càng đáng sợ chính là ánh mắt của đám xà bốn phía giống như tùy thời có thể nhào đến cắn nàng một ngụm, Vũ Lâm chỉ nhìn liếc mắt một cái rồi đem mặt vùi vào bờ vai của hấn, sợ bản thân không cẩn thận hô lên tiếng.

Đột nhiên không hề báo động trước, một con rắn nhỏ màu đen nhảy lên cổ Vũ Lâm, cảm giác trơn trượt lạnh như băng làm cho nàng cơ hồ nhịn không được phải thét lên.

Nhưng kinh hoảng thì kinh hoảng nàng cũng không nguyện vùi thân trong động rần này, dưới tình thế cấp bách nàng mở miệng cắn sáy gáy Từ Chấn nén đi xúc động kêu to.

Từ Chấn không chút chống đỡ, lùi bước, bàn tay to đặt sau gáy nàng, nắm con rắn nhỏ quăng đi như thể một đường nàng cắn gáy hấn, thẳng đến bọn họ chạm mặt đất.

“Chúng ta tới rồi.” Từ Chấn trầm giọng nói.

Vũ Lâm vẫn không dám ngẩng đầu chỉ có thể ôm chặt hấn không nhúc nhích, bởi vì cả người nàng đều cứng ngắc .

“Nha đầu ngọc, nàng muốn cắn ta tới khi nào?” Hấn có chút bất đắc dĩ hỏi.

“Hả?” Nàng lúc này mới khôi phục vội buông miệng ra, lại phát hiện trên cổ hấn lưu lại dấu răng của mình, đây là kiệt tác nàng hoảng sợ quá độ!

“Thực xin lỗi, ta..... Ta.....” Nàng đưa tay muốn xoa bóp giúp hấn, nơi đó dường như càng xoa càng đỏ.

Hấn kéo tay nàng ra, cố ý nói móc: “Không nghĩ rằng nàng lợi hại như vậy, sức mạnh không thua xà tộc.”

9. Chương 9

Mặt nàng đỏ lên xấu hổ đến không thể trả lời, ngay lúc nàng muốn lảng tránh ánh mắt của hấn mới phát hiện bốn phía tất cả đều là trứng rắn, còn có rất nhiều rắn nhỏ mới vừa sinh ra chuyển động dưới chân bọn họ.

“Lão thiên của tôi.....” Nàng há mồm muốn thét tiếng sợ hãi, hấn vội vàng đưa tay phủ lên môi nàng nhưng giây sau lại bị nàng cắn một cái!

“Nàng đừng thét chói tai và cắn người được không?” Hấn đùa cợt hỏi.

Vũ Lâm vô cùng ngượng ngùng đẩy ra ngực hấn muốn lui về phía sau, lại thiếu chút giẫm trúng một con rắn nhỏ làm cho nàng lập tức khản trương quay về trước ngực hấn, cũng không dám ... tùy tiện buông hấn ra.

Nha đầu này thật thú vị! Hấn nghĩ hấn rất khó chán ghét cô. Trong mắt mang theo nét cười “Nàng rốt cuộc muốn thế nào? Trốn ta? Ôm ta? Mau chọn một thứ đi!”

Có điều nào tốt để nàng chọn đây ? Chỉ có thể đem mặt chôn trong ngực hấn, lên tiếng nói: “Đừng..... Đừng buông.”

“Ta sẽ không buông nàng ra.” Lời này của hấn tựa hồ có tâm ý khác.

Hai người ôm nhau giống như có loại tình cảm lẫn bốn phía, làm cho người ta tự giác tỉnh táo tinh tế cảm nhận khoảng khắc dịu dàng này.

Hắn rút cục mở miệng, trong giọng nói có chút khô khốc có chút đè nén “Chúng ta đến tổ rắn không chỉ nhìn xem mà thôi, nàng có công việc phải làm.”

“Ta?” Nàng không hiểu nàng có thể làm chuyện gì.

“Nàng nhìn thấy cái trứng kia không?” Hắn chỉ vào chỗ nham thạch bên trái, mặt trên có một cái trứng rắn tỏa hào quang bốn phía.

Nàng gật gật đầu cảm thấy tia sáng kia thật ấm áp! Thật kỳ quái đi!

“Nàng ngồi trên tảng đá đem quả trứng đặt trước ngực, thẳng đến ấp ra rắn con là được.”

“Cái gì?” Đột nhiên nghe yêu cầu này Vũ Lâm chỉ cảm thấy vợ vẫn đến cực điểm.

“Đây là công việc đêm nay của nàng, nếu không thành công trong nàng phải tiếp tục ở hang rắn, chỉ có mình ta mới được đi.” Từ Chấn tựa hồ rất quen thủ đoạn uy hiếp, động một chút là lấy ra dùng.

“Nhưng..... nhưng ta làm sao ấp được trứng rắn?” Vũ Lâm không cho rằng mình có loại bản lãnh này.

“Chỉ cần nàng có thành ý nhất định có thể.” Hắn ôm lấy nàng, bay vọt một cái đến trên tảng đá.

“Huynh thật sự muốn ta làm như vậy?” Nàng vẫn thấy thật khó làm.

Hắn không nói hai lời đưa tay kéo nàng ngồi xuống, cầm quả trứng lên đặt vào trong tay nàng, “Đêm nay vừa lúc trứng rắn này nở, nếu nàng không thể làm cho nó nở ra, trọn đời này nàng sẽ bị nó nguyên rửa.”

Không thể nào! Trọng trách nặng nề này tại sao rơi xuống người nàng nha?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn khiến vẻ mặt nàng càng thêm vô tội “Cái gì? Tại sao là ta?”

“Đừng hỏi vì sao, là nàng gieo quả nên từ chính nàng tới nhận kết quả.”

Hắn nói vừa thần bí vừa phức tạp nàng căn bản không biết gì chỉ có thể vươn hai tay tiếp nhận rắn kia.

Thật kỳ diệu! Nàng phát giác vừa chạm vào nó dường như có loại cảm giác nhìn thấy lòng nàng, giống như đoạn nhân duyên trước đó thúc đẩy bọn họ hôm nay gặp lại.

“Ngồi xuống.” Hắn đi đến phía sau nàng, vịn vai giúp nàng ngồi xuống tảng đá.

“Hiện tại ta nên làm gì bây giờ?” Nàng nơm nớp lo sợ hỏi.

“Ôm nó tựa như ta ôm nàng.” Hắn lấy hai tay vây quanh nàng, lồng ngực kiên cố dán lên lưng nàng truyền cho nàng cảm giác an toàn.

“Phải..... thế này sao?” Nàng học theo ôm quả trứng rắn vào trong ngực, để cho nó áp sát ngực nàng, hy vọng có thể truyền ấm áp của mình sang cho nó.

Bốn phía trở nên yên lặng, chỉ còn hơi thở ồ ồ của hắn cùng tim đập của cô dựa vào hắn, cảm giác chân thật làm cho nàng dần dần hòa theo không khí.

Được hắn dịu dàng ôm vào lòng như một tiểu sinh mệnh được người bao bọc..... Vũ Lâm đột nhiên hy vọng giờ khắc này có thể ngừng lại vĩnh viễn.

Không biết qua bao lâu giống như cả đêm lại giống như chỉ nháy mắt, khi Vũ Lâm cảm giác được vật trong ngực chuyển động, nàng lập tức ngẩng đầu nhìn sang Từ Chấn nói: “Nó..... Nó chuyển động!”

Cái miệng của hắn cong lên nở nụ cười, “Nó có thể đang chào hỏi nàng!”

“Thật vậy không?” Vũ Lâm trừng mắt nhìn hưng phấn không thôi, “Nó có thể ra ngoài gặp mặt ta không?”

“Biết rồi, nó nhất định sẽ...” Nói xong hắn thuận thế cúi đầu hôn hai má của nàng.

Hắn..... Hắn tại sao cứ thích hôn nàng nha? Nàng muốn hỏi lại sợ hắn tức giận, dù sao nàng là tế phẩm của hắn, hắn muốn “Nhắm nháp” thế nào đều có thể, nhưng nàng tại sao cảm giác tim đập mạnh mặt đỏ?

Vũ Lâm ngượng ngùng cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, đem hai má ửng đỏ dán lên ngoài quả trứng, tiểu sinh mệnh bên trong tựa hồ cũng hiểu được nàng ngượng ngùng.

Ngay tại giờ khắc đó quả trứng bắt đầu vỡ tan, từ cái lỗ nhỏ nhỏ lộ ra đôi mắt màu vàng, sau đó cái lỗ dần dần mở lớn, một con rắn nhỏ lông lánh bò đi ra, vờn quanh cổ tay Vũ Lâm.

“Đây.....” Vũ Lâm cơ hồ cảm động quên đi hô hấp, “Đẹp quá!”

“Nàng không sợ sao?” Hắn nhìn hai mắt lóe ra tia sáng, thật ra hắn cảm thấy nàng vừa rồi rất đẹp, cái gì cũng không đẹp bằng nàng, làm cho hắn mất hồn lạc phách mười năm.

Nếu không nhất kiến chung tình với nàng, làm sao có lần đầu gặp mặt và duyên phận hôm nay?

“Ta..... Ta dường như quên sợ hãi, nó thật sự rất đáng yêu.” Nàng thậm chí dám vươn ngón tay, nhẹ nhàng chỉ vào con rắn nhỏ, cảm giác nó cũng rất thích vậy: “Nàng thích nó?” Hắn lại hỏi.

“Thích!” Nàng trả lời không hề do dự, đây là lần đầu tiên nàng có loại cảm giác này với loài rắn.

“Vậy nó chính là của nàng.” Hắn nâng lên con rắn nhỏ, phóng tới trên cổ nàng, sau đó kỳ tích đã xảy ra con rắn nhỏ thoắt cái hóa thành một vòng cổ màu vàng đeo vào cần cổ trắng nõn của nàng.

“Tại sao có thể như vậy?” Nàng kinh ngạc nhìn chằm chằm sợi dây chuyền.

“Về sau nó chính là sủng vật của nàng, cũng là vòng cổ của nàng, nó lúc nào cũng sẽ đi theo nàng.”

“Nó..... Nó bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành rắn hoặc vòng cổ?” Nàng vẫn không hiểu lắm.

“Đúng vậy.” Hắn kéo ra vạt áo của mình “Ta cũng có một cái giống vậy.”

Vũ Lâm tập trung nhìn vào, trước ngực hắn quả nhiên có một cái vòng cổ rắn màu vàng, rõ ràng cùng một đôi với của nàng, chẳng qua chỉ phân biệt lớn nhỏ.

“Chuyện này có ẩn chứa ý nghĩa gì sao?” Nàng nhin không được hỏi.

“Sau này nàng sẽ hiểu được.” Hắn chưa tính nói rõ với nàng bởi vì làm như vậy hắn có loại mất đi sức mạnh trở nên yếu đuối.

“Nhưng.....” Nàng còn muốn hỏi rõ ràng nhưng Từ Chấn đã ôm chầm lấy nàng, tung người nhảy lên thoát khỏi hang động.

“Đừng buông lỏng, ôm chặt ta, chúng ta phải đi về!” Hắn nói nhỏ bên tai nàng, đem nàng giam trong ngực Vũ Lâm cũng không quên lời dặn dò trước đó của hắn, cho dù thấy chung quanh có rắn cũng không thể phát ra tiếng động, nhưng không biết tại sao, hiện tại nàng dường như không sợ rắn như ban nãy.

Có lẽ trải qua quá trình ấp trứng làm cho nàng giảm bớt nỗi sợ rắn!

Gió đêm ào ạt thổi đến, Vũ Lâm rúc vào trong ngực Từ Chấn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, không thể nói rõ nguyên nhân nhưng nàng cảm thấy rất an tâm, thoải mái, có thể hoàn toàn đem bản thân giao cho hắn.

Nàng nhích tới gần trong ngực hắn, không tự giác lộ ra vẻ mặt ỷ lại, mà tất cả hình ảnh đó đều rơi vào mắt Từ Chấn, khiến hắn không khỏi mỉm cười vui vẻ.

Giấc mộng của hắn hắn có thể đạt như ý nguyện!

10. Chương 10

Sáng sớm ánh mặt trời ửng đỏ rọi vào trong phòng.

Vũ Lâm trong cơn ngủ say tỉnh lại, nàng chưa bao giờ ngủ ngon như vậy, khi nàng ngồi dậy phát hiện vị trí bên cạnh giường còn hơi ẩm chứng tỏ vừa rồi có người nằm tại nơi này.

Là ai nha? Nàng nhớ lại thời điểm tối hôm qua bay trở về, nàng hình như ngủ trong ngực Từ Chấn, chẳng lẽ người đồng giường cộng chằm với nàng là hắn sao?

Nghĩ đi nghĩ lại hai má nhện không được hồng lên, nàng lắc đầu nhanh chóng xuống giường, để tầm mắt tránh xa chiếc giường làm người nghĩ lung tung.

Lúc này Kha Hân Khởi đẩy cửa divào, sắc mặt vẫn không hiền lành.

“Tĩnh ngữ chưa?” Hà Hân Khởi hỏi.

“Ừm, chào.” Vũ Lâm lễ phép gật đầu.

Ngay khi Vũ Lâm cúi đầu vừa lúc Hà Hân Khởi nhìn thấy trên cổ nàng đeo chiếc vòng làm từ rắn, không khỏi kinh ngạc thét lên: “Cô đi ấp trứng kim xà!”

“Hà?” Vũ Lâm sờ sờ chiếc vòng cổ “Đúng vậy, tối hôm qua Từ Chấn đưa ta.....“Không cho phép cô gọi ngài là Từ Chấn, cô phải gọi ngài ấy là xà vương!” Kha Hân Khởi lập tức sửa đúng nàng.

“Thực xin lỗi, ta không rõ quy củ, sau này ta sẽ sửa.” Vũ Lâm vội hỏi.

Hà Hân Khởi hừ lạnh một tiếng, đến gần cầm lên tấm biển nhỏ trên chiếc vòng cổ cô đang đeo, trong miệng vẫn không ngừng chặc chặc lấy làm kỳ lạ, “Không nghĩ tới cô lại có bản lãnh này, thật nhìn không ra!”

“Xin hỏi sợi dây này có ý nghĩa gì sao?” Vũ Lâm tò mò hỏi.

“Xà vương không nói cho cô nghe?”

“Không có, ngài ấy chỉ nói sau này ta sẽ hiểu.”

Kha Hân Khởi nhún nhún vai “Một khi đã như vậy chờ sau này hăn nói! Hiện tại cô nên làm công việc của mình .

”Dạ” Vũ Lâm nhắc nhở chính mình, nàng chỉ là “Tế phẩm” chuyện gì cũng phải nhẫn nhục chịu đựng.

“Trước thu dọn quét sạch sẽ phòng ngủ, làm xong rồi đến đại sảnh tìm ta.” Kha Hân Khởi dặn dò xong liền rời khỏi.

Bên trong chỉ còn lại một mình Vũ Lâm làm cho nàng có loại cảm giác cô đơn bất lực, lúc này nàng cảm giác được chiếc vòng cổ đang chuyển động, thì ra là tiểu kim xà hóa thành vòng cổ nhẹ nhàng bò trên vai nàng.

“Người cũng tĩnh ngữ sao?” Vũ Lâm vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới sẽ có một người bạn như vậy.

Tiểu kim xà không thể nói chuyện nhưng am hiểu ý người, nó vờn quanh trên tay nàng, trong mắt lóe tia sáng thân thiết.

“Có người bên cạnh thật tốt.” Vũ Lâm cảm thấy an tâm hơn.

Cứ như vậy Vũ Lâm bắt đầu công việc dọn dẹp, lau chùi phòng ngủ không còn một hạt bụi, nàng cho rằng làm công việc quen thuộc ngược lại khiến nàng có loại cảm giác được về nhà.

Nhà? Đúng rồi, cha mẹ không biết sống thế nào? Bọn họ không phải cho rằng nàng đã chết mà khổ sở chứ? Bọn họ có thể bị thôn nhân xa lánh hay không? Ngày đó thôn dân mong muốn có mưa đã có được, hiện tại mọi người có còn trách cha mẹ nàng không? Nghĩ đến những vấn đề không có đáp án, cô không khỏi thở dài một hơi.

Tiểu kim xà bò quanh cổ nàng, liếm lên mặt nàng một cái tựa hồ đang muốn an ủi nàng.

“Cám ơn.” Vũ Lâm xoa lên người nó.

Đem tất cả chỉnh đốn gọn gàng, Vũ Lâm liền đi ra tắm phòng đi đến đại sảnh bên ngoài. Bên trong có rất nhiều nữ hầu, Hà Hân Khởi đang chỉ huy các nàng dệt vải, mỗi hình ảnh trên vải đều lấy rắn làm chủ đề chính trông rất sống động.

“Cô lại đây!” Kha Hân Khởi vừa nhìn thấy nàng liền hô lên.

Thoảng chốc tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vũ Lâm giống như có thâm cừu đại hận với cô.

Trời, lại nữa rồi, nàng đến tột cùng làm sai chuyện gì? Làm cho những người này oán hận nàng như thế? Vũ Lâm lắc lắc hai tay dựng thẳng sống lưng đi đến trước mặt Kha Hân Khởi .

“Sau này cô ở đây dệt vải, làm xong mới làm tiếp việc khác!”

Vũ Lâm cúi đầu nhìn xuống, gấm tơ màu đen chỉ người trong hoàng tộc mới được dùng, nhìn sơ chỉ mới dệt một đoạn ngắn cũng đã vô cùng hoa lệ, nàng chưa bao giờ thấy qua đồ án hình rắn như thế này.

Những nữ hầu đều phát ra tiếng cười thầm chuyện hoang đường lần này.

Vũ Lâm cái gì cũng không có thể nói, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống trước máy dệt vải, chần chờ cảm lấy thôi lại không biết xuống tay từ đâu.

Hà Hân Khởi nhìn sang nơi khác, tiếp tục sai khiến công nhân làm như hoàn toàn quên đi có người tên Vũ Lâm.

Làm sao bây giờ? Lúc này nàng thật là không biết tìm ai giúp đỡ !

Lúc này tiểu kim xà trên cổ Vũ Lâm lại chuyển động, thậm chí linh hoạt bò lên trên gấm dọc theo sợi tơ xuyên qua xuyên lại, Vũ Lâm không hiểu nhìn nó, không biết nó muốn làm gì.

Nhưng không bao lâu nàng hiểu được ý của động tác, thì ra tiểu kim xà đang chỉ cô phương pháp dệt!

“Ta đã hiểu, cảm ơn!” Nàng thấp giọng nói, càng chăm chú nhìn nhất cử nhất động của tiểu kim xà.

Chờ nàng hoàng toàn biết cách làm, tiểu kim xà lại quay về trên cổ của nàng, tựa hồ cảm thấy được mệt mỏi vì thế hóa thành vòng cổ ngủ đi.

Vũ Lâm bắt đầu dệt tất cả nữ hầu đều tò mò quay đầu xem nàng, không thể tin được nàng có thể thuận buồm xuôi gió, hơn nữa dệt ra nhiều đoạn giống như đúc đồ án.

Nhất là Kha Hân Khởi sắc mặt của nàng bỗng chốc thay đổi nhưng gì cũng không nói chỉ ra ngoài tiếp tục công việc, qua một hồi Vũ Lâm vốn chuyên tâm dệt, phát hiện trước mặt có thêm ba người, ngẩng đầu nhìn một là Kha Hân Khởi, hai người còn lại là nam nhân, trên cổ cũng có sợi dây duyên luyện bằng rắn.

Quan trọng nhất là ba người đó đều dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nàng.

11. Chương 11

“Ack..... chào mọi người.” Vũ Lâm đứng dậy hành lễ, tuy rằng nàng không biết hai nam nhân này nhưng lễ nghi một chút luôn không sai, không phải sao?

Hai nam nhân gật gật đầu, Hà Hân Khởi liền nói:“Nhan trưởng lão, Lâm phó tướng, các người thấy sao?”

Nhan Thán Sinh cùng Lâm Minh Hiên ngay từ đầu đã nhìn miếng vải gấm cùng với chiếc vòng Vũ Lâm đeo trên cổ, tất cả bọn họ đều cảm thấy kinh ngạc cực kỳ.

“Xem ra xà vương đã hạ quyết tâm.” Nhan Thán Sinh ra kết luận.

Lâm Minh Hiên lắc đầu, “Xà vương không biết đang nghĩ gì? Như vậy sẽ có kết quả tốt sao?”

“Nàng qua được mấy cửa ải nhưng có thể thông qua toàn bộ khảo nghiệm sao.” Hà Hân Khởi giọng nói mang theo hoài nghi.

“Nhưng xà vương đã chấm cô ta, nếu không tại sao đưa cô ấy đến đây? Có lẽ tất cả nhân quả đều được ông trời định sẵn!” Nhan Thán Sinh nói tiếp.

“Điều này thật hoang đường, cô ta cũng không phải thành viên trong bộ tộc xà thần .” Lâm Minh Hiên lắc đầu nói.

“Ta cũng không tán thành, thật ra xà vương có rất nhiều lựa chọn .” Kha Hân Khởi cũng nhin không được nhúu mày.

“Chúng ta cứ lặng lẽ theo dõi biến chuyển! Có lẽ xà tộc đang cần huyết thống mới! Huống hồ cô nương này thoạt nhìn cũng rất thông minh, không phải sao?” Nhan Thán Sinh đọc đủ thứ thì thư nên biết nhiều.

Vũ Lâm nghe bọn họ người một lời ta một câu giống như nàng không có ở đây, nhưng lời mọi người nói hình như có liên quan đến nàng, nhưng nàng một chút cũng nghe không hiểu, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

“Xin hỏi..... Các người đang nói về ta sao?” Vũ Lâm rốt cục mở miệng hỏi .

Kha Hân Khởi, Lâm Minh Hiền cùng Nhan Thán Sinh cùng nhau nhìn về phía nàng, trề miệng một lời nói:“Sau này cô sẽ biết!”

Vũ Lâm nghe thấy những lời này chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, xem ra cô vẫn thể chưa biết được gì.Sau giờ Ngọ người trong vương cung tựa hồ có thói quen ngủ trưa, không chỉ đám nữ hầu rời khỏi phòng làm việc, ngay cả nữ quan Kha Hân Khởi cũng không thấy bóng dáng.

Vũ Lâm một mình ngồi trước khung dệt, một chút buồn ngủ cũng không có, bởi vì tối hôm qua nàng rất khó có được một giấc ngủ ngon không mộng mị.

Có tiểu kim xà làm bạn nàng tiếp tục công việc dệt vải, động tác theo quy luật làm cho nàng cảm thấy an tâm.

Không nghĩ tới một tuyến cầu màu vàng rơi xuống trên mặt đất, “Không xong!”

Vũ Lâm ngồi xổm xuống muốn nhặt lên nó, nhưng tuyến cầu dường như muốn đối nghịch với nàng không ngừng lăn về phía trước, rồi nhanh chóng lăn ra khỏi phòng.

“Vân vân!” Vũ Lâm chạy nhanh đuổi theo phía sau nhưng luôn chậm một bước.

Lăn đi cuối cùng dừng lại lăn vào trong cánh cửa khép hờ.

“Tiêu rồi” Vũ Lâm ở ngoài cửa chần chờ chốc lát, không biết nên hay không nên tự tiện xông vào, nhưng bốn phía không có một bóng người, nàng ngay cả muốn hỏi cũng thể.

Gió nhẹ nhẹ thổi đến, ánh mặt trời ấm áp, ở đây không có ai hẳn là không sao! Nàng trong lòng tự an ủi mình.

Vì thế nàng đánh bạo, mở cửa phòng ra một chút, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Theo cửa phòng mở ra, ánh mặt trời rực rỡ len vào, chiếu lên dáng người cao lớn màu đen.

“Ai? Mau đóng cửa lại!”

Giọng nói này..... Vũ Lâm trong lòng rung mình nhận ra chủ nhân của giọng nói này chính là Từ Chấn!

Nàng bị giọng nói khàn khàn của hắn dọa sợ, lập tức đi vào trong phòng đóng cửa lại, ngăn lại ánh mặt trời sau giờ Ngọ.

Bên trong chỉ một mảnh tối đen, cùng một cây đèn cầy.

Từ Chấn lấy áo choàng màu đen che lại chính mình, hơi thở dồn dập, ngực không ngừng phập phồng tựa hồ không khỏe trong người.

Vũ Lâm khẩn trương đứng cạnh cửa khiếp đảm nói:“Thực xin lỗi, ta..... Ta không phải cố ý xông vào, ta sẽ rời khỏi đây.”

“Không ở cửa!” Hắn mở ra áo choàng, lộ ra sắc mặt tái nhợt không tầm thường.

“Ngài sao vậy?” Nàng không nén được lo lắng trong lòng đi đến phía trước vài bước, “Sắc mặt ngài thật kém, có cần ta tìm người giúp đỡ không?”

Từ Chấn chau mày, tức giận trả lời:“Không cần!”

Hắn gặm nhẹ một câu nàng sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng:“Nhưng..... ngài giống như ngã bệnh, thật sự không cần sao?”

“Đều do nha đầu cô! Ta thiếu chút nữa lại bị cô hại chết!” Hấn tức giận đi đến đột nhiên ôm nàng vào trong ngực.

“A?!” Cái gì gọi là bị nàng hại chết? Nàng đang muốn đặt câu hỏi thì phát hiện mình bị hấn ôm vào trong ngực, thật chắc thật chắc, chắc đến làm cô thở không được đây.

“Ai bảo nàng xông vào đây? Lá gan nàng thật lớn đấy!” Hấn tới gần nàng hỏi.

“Ta..... tuyến cầu của ta rơi vào đây, ta tới đây là tìm tuyến cầu.” Nàng co rúm lại trả lời, giờ phút này hai tròng mắt hấn màu bạc, xem ra thật đặc biệt, thật quý dị, tựa hồ không giống như người.

“Chết tiệt!” Hấn nắm bím tóc của nàng để nàng nhìn thẳng vào hai tròng mắt màu bạc lạnh lùng, “Tại sao không dám nhìn ta?”

Hấn không cho phép nàng sợ hấn, trốn hấn, bất luận kẻ nào đều có thể chỉ có nàng là không được!

“Con người của ngài..... Là màu bạc” Nàng sợ hãi nói ra lời thật.

“Đây đều do nàng ban tặng!”

“Cái gì? Ta đã làm gì nha?” Nàng cảm thấy rất buồn bực.

“Nàng quên rồi sao?” Hấn cười lạnh một tiếng, “Không sao, một ngày nào đó ta sẽ làm nàng nhớ lại!”

Điều đó khắc sâu vào trí nhớ hấn nhưng nàng lại quên? Điều này làm cho hấn giận giữ không thôi.

“Rốt cuộc muốn ta nhớ gì nha? Có thể hiện tại nói ta biết không?” Vũ Lâm muốn biết đáp án ngay.

“Chưa đến lúc đó, đừng hỏi nhiều!”

Không có được đáp án nàng cũng không nê hà, chỉ phải thu hồi hoài nghi đầy bụng, “Còn nữa.....Ta không bảo nàng đi, nàng dám đi!”

“Không đi thì không đi!” Nàng bĩu môi đúng là không hiểu nổi tính tình người này? Trời nắng sét đánh dọa chết người.

“Nàng.....” Thấy nàng cong đôi môi anh đào, tim hấn đột nhiên nhảy loạn, hô hấp dồn dập vừa giận nàng lại vừa giận mình, cuối cùng không nói được lời nào hung hăng hôn lên đôi môi nàng, mút mạnh nhiều lần để truyền đạt phần nộ trong lòng hấn.

“Ồ.....” Vũ Lâm phát ra tiếng la thật nhỏ.

Nụ hôn này không giống hôm qua, nóng quá, thật sâu, thật mạnh, giống như muốn cắn nuốt chiếm lấy, rõ ràng muốn hôn nàng đến say mê vô lực.

Từ Chấn kéo tay nàng quàng lên lưng mình để hấn có thể tiếp xúc thân thể mềm mại của nàng, ôm nàng cảm giác thật tuyệt, khiến hấn quên mất nàng vừa rồi chọc giận hấn nổi lửa.

Đáng ghét, đáng ghét, nàng luôn có thể làm cho hấn trở nên không giống mình!

Một lần lại một lần hấn lặp lại thăm dò, hút mạnh, còn nàng chỉ có thừa nhận dù né tránh cũng bị hấn đuổi theo đoạt lấy, thân thể tuổi trẻ đột nhiên dấy lên lửa nóng hừng hực.

Ngay khi Vũ Lâm bị hôn đến ý loạn tình mê, Từ Chấn đột nhiên đẩy ngã nàng xuống giường lớn, cả người đặt lên thân thể nàng.

12. Chương 12

“Ngài làm gì? Buông!” Vũ Lâm hoảng sợ muốn tránh. Lúc trước nàng bị A Vọng công kích cũng là bị đè nặng như vậy, điều này làm cho nàng nhớ lại cảnh không vui.

Từ Chấn cũng không trả lời nàng ngược lại chôn mặt vào trên vai nàng, thở dốc nặng nề truyền vào trong tai của nàng.

Vừa rồi bị ánh mặt trời chiếu vào đã làm cho hấn suy yếu không thôi, hơn nữa tức giận cùng ôm hôn khiến hấn không chịu nổi ngã xuống.

Vũ Lâm sững sốt một chút mới nhìn ra sắc mặt hấn không bình thường, mồ hôi lạnh chảy ròng “Ngài không sao chứ? Ta đi tìm người đến giúp!”

Nàng thử muốn đẩy hấn ra nhưng hấn lại bắt lấy tay nàng nói: “Không được đi, ta bị thể này không thể để cho bất luận kẻ nào biết!”

Buồn cười, hấn chính là vua của một quốc gia sao có thể dễ thuộc hạ thấy bệnh trạng của mình? Hơn nữa người gây nên là nha đầu Mạc Vũ Lâm kia, lại càng buồn cười !

“Lúc này ngài đang bệnh còn lo chú ý nhiều thứ làm gì?” Không biết vì sao nàng lại rất lo lắng cho hấn.

“Ta nghĩ ngơi một chút là được, không cần kinh động bọn họ!”

“Nhưng.....nhưng mà.....” Nàng do dự nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của hấn, nàng chỉ phải nghe theo.

Từ Chấn thở mạnh mấy hơi, đem mặt dán trên đùi nàng, “Như vậy tốt rồi, để ta yên tĩnh một lát.”

Vũ Lâm hoảng sợ động tác của hấn, nhưng nhìn thấy hấn mệt mỏi nàng vươn tay lại không nỡ đẩy ra hấn, ngược lại chậm rãi đưa lên trán hấn.

“Đừng nói, ta muốn ngủ một chút.” Từ Chấn nhắm mắt lại chậm rãi điều chỉnh hô hấp.

Thật im lặng, thật yên tĩnh, rất khó tưởng tượng bọn họ sẽ có thời điểm như vậy.

Trước lúc nàng phát hiện thì hai tay nàng đã không tự chủ mơn trớn đầu tóc của hấn, loại xúc cảm là vi diệu lại làm cho nàng luyến tiếc dừng lại động tác này.

Từ Chấn cũng không ngăn cản nàng, ngược lại nhích lại gần nàng thêm một chút.

Cứ như vậy hấn gối lên trên đùi nàng, để nàng dịu dàng vuốt ve, hai người không nói thêm gì nữa, yên lặng cảm nhận sâu sắc khoảng thời gian này.

Bộ dáng hấn ngủ xem ra đáng yêu hơn, nàng mỉm cười nghĩ tới, hấn là một người kỳ lạ ở chung với hấn có khi không khí mưa giông, có khi lại nắng ráo tĩnh lặng, vừa cực đoan vừa khó giải thích.

Vũ Lâm chậm rãi nhắm mắt lại mơ mơ màng màng ngủ đi.

Khi lần nữa mở to mắt nàng phát hiện trong phòng chỉ có một mình, Từ Chấn không biết rời khỏi đây khi nào.

“Haizzz!” Không hiểu sao nàng lại có chút mất mát.

Nàng nhặt lên kim tuyến cầu, lặng lẽ mở ra cửa phòng, thấy bên ngoài đã hoàng hôn ánh mặt trời rực rỡ dần dần biến mất dưới dãy núi.

Nàng trở lại phòng làm việc, Kha Hân Khởi tựa hồ biết đã xảy ra chuyện gì, ngay cả hỏi cũng không hỏi nàng một câu.

Đến khi bầu trời hoàn toàn tối, Vũ Lâm chỉ yên lặng ngồi trước khung dệt, nàng không hiểu được bản thân bị làm sao, loại mùi vị vừa ngọt vừa chua xót nàng lần đầu tiên nếm thử đến.

Tóm lại đã đến đêm, công việc ban ngày cũng chấm dứt.

Đêm đó Vũ Lâm trở lại phòng ngủ, cẩn thận tắm rửa xong liền ngồi ngẩn người bên cửa sổ.

Đúng vậy, ngẩn người, chỉ có thể ngẩn người, ngoại trừ vậy nàng có thể làm gì?

Gió nhẹ mát mẻ, ánh trăng trong suốt, tiểu kim xà chơi đùa vòng quanh cổ tay nàng, thật ra nàng không buồn nàng chỉ cảm thấy có chút tịch mịch.

Chẳng lẽ nàng đang chờ mong ai sao?

Đang lúc Vũ Lâm hết sức kinh ngạc suy nghĩ của mình, trên vai nàng đột nhiên có thêm hai bàn tay to, nàng sợ tới mức thét ra tiếng: “A!”

Nàng còn chưa kịp quay đầu lại đã bị một đôi cánh tay cường tráng ôm vào trong ngực, một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, “Sợ như vậy? Thật vô dụng.”

Còn ai vào đây? Đương nhiên là xà vương Từ Chấn!

“Ngài..... đi sao không có tiếng động?” Nàng xoay người sang chỗ khác tìm muốn nhảy ra khỏi ngực, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hân bình thường đôi mắt lại khôi phục màu đen, nàng mới an tâm chút.

“Là nàng không có cảnh giác, như vậy không được.” Hắn trái lại trách cứ nàng.

“Tại sao phải có lòng cảnh giác?” Nàng không hiểu.

“Vấn đề thật đúng nhiều, dù sao sau này nàng cũng sẽ biết.” Hắn nói qua loa lảng tránh vấn đề.

Haizzz! Tại sao tất cả mọi người đều nói như vậy? Vũ Lâm thật sự không biết nổi người trong xà quốc đều luôn thần bí.

“Nàng bắt đầu dẹt vải rồi sao?” Hắn lại hỏi.

“Ack..... Đúng vậy.”

“Dẹt xong nhanh đem đến cho ta có nghe không?” Hắn đề cao âm lượng nói.

Nói chuyện thì cứ nói! Cần gì hung dữ như vậy? Nhưng nàng dường như không có thói quen không được.

“Nghe được!” Nàng không vui trả lời.

“Nàng đang dùng giọng gì?” Hắn nheo đôi mắt thu hút, lần đầu tiên thấy nàng có ý phản kháng để hắn thật bất mãn.

“Ta.....” Chính nàng cũng có chút kinh ngạc, cắn môi, ngập ngừng nói: “Nói như vậy không được sao?”

Nhìn vẻ mặt rất ư ủy khuất của nàng, hắn thế nào cũng không hung dữ được, rầu rĩ đưa tay sờ sờ môi đỏ mọng của nàng, lắc đầu với chính mình, sau liền kéo áo choàng bao quanh thân thể nàng.

“Haizz, nha đầu này!” Hắn thật giận bản thân, không thể tin hắn đã “Bớt giận” đơn giản thế.

Thân thể mịn màng của Vũ Lâm dán tại trước ngực hắn, ngẩng đầu hỏi: “Ngài lại muốn đưa ta đi nơi nào?”

“Ôm chặt ta là được, lỡ như ngã xuống dưới ta sợ không kịp cứu nàng.” Hắn không trực tiếp trả lời chẳng qua ôm chặt eo nhỏ của nàng, tiếp theo bay ra ngoài cửa sổ, phút chốc đã đến đám mây.

Vũ Lâm chỉ có thể ôm chặt cổ hắn, nàng không những sợ còn có kinh hoảng nhưng nàng đã dám hơi mở to mắt, nàng lúc này mới phát hiện thì ra bầu trời đêm đẹp như thế, sao cùng trăng đều gần sát nhau giống như đuổi tay ra là có thể đụng tới.

Từ Chấn nhìn cô mở to mắt nhìn không được cúi đầu khe hôn mí mắt của nàng, trong đó có tia sáng so với cảnh đêm càng làm hắn quyến luyến hơn.

Được rồi, hắn thừa nhận hắn muốn nàng, thật lâu trước kia đã quyết định muốn nàng, chẳng qua loại cảm giác giao trái tim cho người khác thật không tốt.

Nhưng có biện pháp gì đây?

Vừa được hắn hôn lên mí mắt, hai mắt mệt mỏi của Vũ Lâm dường như đột nhiên tan đi rất nhanh khôi phục tinh thần.

Nàng tự nói với chính mình, hắn chỉ muốn giữ cho nàng tỉnh táo nên mới hôn nàng ngoài ra không có ý gì khác, nhưng trong lòng nàng vẫn tự chủ được bối rối.

Mục đích của bọn họ là đến đỉnh ngọn núi cao lớn cũng là nơi nguy hiểm nhất, Vũ Lâm hai chân mới vừa chạm đất thiếu chút nữa đã bị cuồng phong thổi đi, may mắn Từ Chấn đã ôm chặt nàng.

“Trời ả.....” Nàng thật vất vả mới đứng vững.

“Cẩn thận một chút! Nha đầu ngốc.” Hấn thấp giọng mắng một câu, trong lòng nổi lên sợ hãi trước nay chưa từng có.

Sợ hãi? Hấn cũng sẽ có thời điểm sợ hãi? Gió đối với hấn mà nói là hưởng thụ, nhưng giờ phút này hấn lại cảm thấy sợ hãi, mà tất cả là bởi vì sợ mất đi nàng!

“Chúng ta đến nơi này để làm gì?” Nàng ngưỡng mặt lên hỏi hấn mục đích đến đây.

“Vào trước.” Hấn hít sâu mấy hơi mới ôm chặt vai nàng, đưa nàng vào một sơn động hắc ám.

Vũ Lâm không nhìn thấy gì chỉ có thể đi sát bên cạnh hấn tiến về phía trước, nhiệt độ cơ thể hai người truyền cho nhau.

Đây là ảo giác sao? Nàng tự hỏi chính mình, nhất định là không khí không lưu thông

13. Chương 13

Từ Chấn rốt cục dừng lại bước chân đưa tay không biết cầm cái gì, lúc sau một ngọn đèn dầu yếu ớt chậm rãi sáng lên thì ra bọn họ đi tới cuối sơn động, bốn phía khô ráo thoáng lạnh chỉ có nham thạch.

“Ngồi xuống.” Hấn kéo nàng ngồi lên tảng đá lớn.

Vũ Lâm tò mò nhìn xung quanh chung quanh, không hiểu đêm nay hấn muốn nàng làm gì.

Từ Chấn cầm tay nàng, nhìn chăm chú vào hai tròng mắt nàng rồi nói:“Nghe đây hiện tại ta phải đi làm một chuyện quan trọng, nàng ở tại nơi này chờ ta, ta sẽ tới đón nàng.”

“Ngài..... muốn ta một mình ở chỗ này?” Vũ Lâm hoài nghi có phải mình nghe lộn không .

“Đúng vậy, nhưng nàng phải nhớ kỹ vô luận thế nào nàng cũng không được khóc, một giọt nước mắt cũng không thể rơi, nếu không ta sẽ không vào được động, nàng cũng sẽ vĩnh viễn ở tại nơi đây .”

Lúc nói đến đây vẻ mặt Từ Chấn tương đối nghiêm túc, còn mặt Vũ Lâm lập tức trắng xanh.

“Ngài nói thật dễ dàng, ta..... Ta hiện tại đang muốn khóc!” Nàng sợ hãi nói, cơ thể bắt đầu run rẩy.

Bởi vì nàng từ nhỏ đã nằm mơ thấy sơn động tối đen, đặc biệt là bóng tối ở đó làm cô cảm giác như ma quỷ, nếu không có hấn trong mộng làm bạn nàng nhất định sẽ chịu không nổi .

Hiện tại đột nhiên bắt nàng một mình ở chỗ này lại không biết hấn khi nào trở về, còn không cho nàng khóc nếu không thì vĩnh viễn không có cơ hội nhìn mặt trời..... bảo nàng làm sao chịu được?

“Chẳng lẽ nàng không tin ta?” Từ Chấn cau mày, lửa giận trong lòng đang dâng lên.

“Nhưng ta..... ta sợ a!” Nàng ngay cả sợ cũng không được sao?

“Ta nói đến đón nàng thì nhất định sẽ đến, nàng chỉ cần tin tưởng chuyện này là đủ!” Hấn cao giọng rống giận không vui nàng không tin hấn.

“Ngài thật sự..... Thật sự để ta một mình ở nơi này?” Nàng cắn chặt môi dưới hỏi.

Vũ Lâm bắt lấy ống tay áo hấn không muốn hấn rời đi, tuy rằng hấn luôn hung dữ với nàng nhưng tại xa quốc xa lạ người nàng có thể ỷ lại cũng chỉ có hấn!

Từ Chấn kéo ra tay nàng, ánh mắt hờ hững, “Nếu nàng không tin ta, vậy nàng cứ khóc đi! Sẽ không có ai đến quản nàng.”

Vũ Lâm ủy khuất rũ xuống cánh tay, hiểu được hấn nói thật, vì thế nàng chỉ có thể cắn môi dưới cố gắng không cho bản thân nghẹn ngào ra tiếng.

Thấy nàng mềm mại đáng thương như thế, hấn nén không được đưa tay ra sờ hai má của nàng, hứa hẹn thêm lần nữa :“Ta sẽ tới đón nàng.”

Sau đó hấn liền xoay người rời đi, dáng người cao lớn nhanh biến mất trong bóng tối.

Vũ Lâm nhìn hắt bóng lưng của hắn, không chỉ một lần gọi hắn quay trở lại, nhưng nàng ít nhiều biết tính tình hắn cứng rắn, biết hắn không bởi vậy mà mềm lòng .

Hiện giờ nàng có thể làm gì? Nàng nhìn vách tường trống rỗng ngồi xuống trên tảng đá lớn, ngọn đèn lúc sáng lúc tối cùng với có tiểu kim xà làm bạn, nàng bắt đầu cố gắng chờ đợi.

.....

Vũ Lâm sai bước qua lại trong hang động nàng đã sớm mất đi phân biệt thời gian, trong sơn động mọi việc giống như bị ngừng lại, chỉ có vô hạn tĩnh lặng vây quanh nàng.

Đèn dầu không biết đã cạn từ bao giờ, hiện tại bốn phía hoàn toàn tối đen, nàng chỉ có thể bằng cảm giác những tiếng động gió thổi chung quanh mình.

Tiểu kim xà chậm rãi quần trên cổ nàng để cho nàng có chút an ủi.

Không có tiếng động là tra tấn thống khổ nhất, nàng chỉ có thể nghe được tim đập cùng hô hấp của mình, ở bên trong yên tĩnh đặc biệt ngọt ngào giống như thế giới này đã bị hủy diệt, chỉ còn một mình nàng ở trong không gian.

Duy nhất có thể khiến cô duy trì chính là câu nói Từ Chấn trước khi đi – ta sẽ tới đón nàng.

Nàng chỉ có thể tin tưởng hắn, mặc kệ bất lực thế nào, sợ hãi thế nào, nàng nhất định phải tin tưởng hắn!

Khi một trận tiếng bước chân từ xa xa truyền đến, Vũ Lâm lập tức ngẩng đầu, tuy rằng cái gì cũng nhìn không thấy, nàng lại cảm giác được có người đến gần nàng.

“Là..... là ai?” nàng run rẩy hỏi.

“Ta tới đón nàng.”

Giọng Từ Chấn vừa mới vang lên, Vũ Lâm liền nhanh chóng chạy về hướng phát ra giọng nói, mặc kệ có ngã hay không cũng không biết có đứng hướng hay không, trong lòng chỉ muốn nhanh nhào vào lòng hắn.

Từ Chấn vững vàng tiếp được thân thể mềm mại của nàng, cảm giác được hai tay nàng lạnh như băng, toàn thân phát run xem ra bị dọa không ít, bàn tay to vung lên ngọn đèn kia lại sáng lên để cho bọn họ thấy khuôn mặt đối phương.

“Ta nói rồi ta sẽ trở về, nàng không tin sao?” Hắn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hỏi.

Cảm nhận được ấm áp từ người hắn nàng kích động vạn phần, nước mắt doanh tròng, “Ta tin tưởng ngài, cho nên vẫn chịu đựng không khóc, hiện tại..... hiện tại ta có thể khóc chưa?”

Hắn không có trả lời chỉ cúi đầu hôn lên nước mắt dính trên khóe mắt cô.

Vũ Lâm mở to hai mắt, càng nhiều giọt nước mắt nóng bỏng theo đó rơi xuống, mà Từ Chấn giống như tuyệt không để ý, dùng dịu dàng khó được hôn khô nước mắt.

“Đừng khóc, ta ở đây sẽ không có việc gì.” Hắn nhẹ giọng dụ dỗ, nàng nhu nhược bất lực dựa vào hắn để hắn yêu thích không thôi, hắn chưa bao giờ biết được người khác lệ thuộc vào cũng là một loại hạnh phúc.

Vũ Lâm rúc vào trong ngực hắn, cảm thấy vô cùng an tâm ấm áp, giờ phút này nàng không muốn rời đi nơi ấm áp của hắn.

Đến khi cô bình tĩnh lại hắn mới buông lỏng cô ra một chút, “Đừng khóc?”

Nhìn ánh mắt sâu lắng của hắn, nàng trở nên ngượng ngùng trầm mặc lắc đầu.

Trong mắt hắn phản phát có thêm thứ gì, hơn nữa nói câu làm cho nàng buồn bực , “Đêm nay còn chưa chấm dứt.”

Còn chưa chấm dứt? Chẳng lẽ còn nan đề khác nữa? Vũ Lâm đang muốn mở miệng hỏi lại cảm giác đầu ngón tay của hắn chạm vào giữa lông mày nàng, cả người nàng mềm nhũn ngã xuống, toàn thân thoáng chốc mất đi sức, chỉ có thể mặc hắn dùng hai tay ôm người nàng.

“Chuyện gì?” Vũ Lâm hiểu đây là loại ma lực, cũng không hiểu hắn tại sao làm vậy với mình?

“Nàng phải quen thêm một chuyện.” Hấn cởi bỏ áo choàng trải trên mặt đất, đem nàng đặt nằm lên áo choàng.

14. Chương 14

Trong mắt hấn lóe lên tia sáng nàng từng thấy qua, nhưng nàng nhất thời không nhớ nổi mình đã thấy hấn nhìn nàng như vậy ở đâu.

“Thói quen gì?” Vũ Lâm muốn động đây nhưng một chút lực cũng không có, chỉ còn giọng nói tồn tại.

“Quen ta.” Hấn vừa nói xong liền cúi đầu phủ lên môi nàng.

Nàng bị hấn hôn không phải chuyện đầu tiên nhưng lần này hấn lại vươn đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng nàng!

Nàng nghĩ lại mỗi khi hấn muốn hôn nàng muốn ôm nàng trong mắt hấn sẽ xuất hiện loại tia sáng này, nàng tại sao quên mất nha? Nhưng giờ phút này tia sáng kia dường như đậm hơn một chút..... Vũ Lâm suy nghĩ đầu tiên chính là muốn tránh nhưng nàng không có chút sức, làm sao có thể thoát được quá xâm lược giữ lấy đây?

Từ Chấn giống như muốn nếm hương vị của nàng, chẳng những hút miệng anh đào nhỏ của nàng còn trêu đùa đầu lưỡi run rẩy của nàng, qua lại nhấm nháp mùi vị thơm ngon của nàng.

Vũ Lâm nhất thời cảm thấy ngực đầy lên một ngọn lửa.

Tinh tế hôn đủ môi nàng hấn lại tiếp tục tiến công xuống phía dưới, bàn tay to thoải mái cởi bỏ áo cùng cái yếm của nàng, bàn tay đặt lên trên ngực non mềm dùng đầu ngón tay thô ráp không ngừng khiêu khích.

“Ngài..... Ngài đang làm gì?” Vũ Lâm vô lực tránh né chỉ thể mơ màng nhũn ra.

“Ta nói rồi, nàng là tế phẩm của ta, hiện tại ta muốn ăn nàng.” Hấn hôn lên da thịt mẫn cảm, đầu lưỡi nghịch ngợm tạo ra từng đợt khoái cảm.

Ăn? Nào có cách ăn như vậy? Cho dù nàng có ngọc cũng hiểu được giữa nam nữ thụ thụ bất thân!

Bị hấn bừa bãi liếm láp, Vũ Lâm khấn trương hít một hơi rồi đẩy hấn ra nhưng làm sao cũng không có lực.

“Thật ngọt, mềm mại quá.” Hấn một đường hôn lên khắp thân thể nàng tựa như nàng thật là món ngon mê người.

Từng vật che đậy trên người nàng biến mất, tất cả đều bị hấn tiện tay vứt sang một bên, khi hấn dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm nàng, nàng thẹn thùng hai má không khỏi phỉm hồng.

“Đừng như vậy, ta xin ngài!” Nàng khấn cầu tựa như thời điểm A Vọng muốn xâm phạm nàng, nhưng lần này nàng biết sẽ không có người trong xà tộc đến cứu nàng bởi vì hấn chính là xà vương !

“Nàng là của ta, nàng phải để ta đụng vào.” Hấn nói như dĩ nhiên còn dùng đầu ngón tay bắt đầu vồ về chơi đùa hai má nàng, lướt qua từ đường cong phập phồng cho đến chấm dứt ở đầu ngón chân.

“Cuối cùng ngài muốn thế nào?” Vũ Lâm hô hấp bắt đầu không yên, nàng cảm thấy bản thân thật bất lực, thật yếu ớt.

“Đêm nay chỉ mới bắt đầu đừng khấn trương.” Ngữ khí hấn vẫn tự nhiên nhưng ánh mắt hấn lại nóng bỏng dọa người, giống như đang nói, hấn sẽ dùng ánh mắt nuốt nàng vào!

Hấn nằm đè lên thân thể mềm mại của nàng, những nơi bàn tay to lướt qua đều giao cho đầu lưỡi liếm láp ngay cả môi cũng sử dụng, tính toán hoàn toàn nhắm nháp xinh đẹp của nàng.

Vũ Lâm thở gấp không thôi, hai má ửng hồng“Xin ngài, dừng lại!”

“Nàng không thích?” Hấn ngẩng đầu hỏi.

“Nào có người như ngài vậy?” Nàng thật sự sắp ngất nhện không được lên tiếng kháng nghị“Biến người ta thành không còn sức, lại đột nhiên đối với người ta như thế, ta..... ta làm sao thích được?”

Nha đầu kia chẳng lẽ nàng không hiểu chóng đầy sẽ làm nam nhân càng thêm hưng phấn khó nhin sao? Cái miệng của hắn cong lên nở nụ cười đùa cợt, “Có lẽ ta làm còn chưa đủ, hắn nên làm cho nàng không nói được luôn mới đúng.”

“Ngài..... thật quá đáng!” Vũ Lâm dường như không có biện pháp đối phó hắn.

“Nàng muốn ằm ỉ thì cứ ằm ỉ, muốn thét thì cứ thét, tóm lại ta sẽ không dừng lại.” Hắn đem mặt dán lên trên đùi nàng, cảm nhận làn da mềm nhẵn.

“Trời.....” Nàng bị loại xôn xao dọa rồi “Dừng, ngứa quá!”

“Nàng sợ ngứa?” Hắn cố ý trêu chọc nàng, vì thế nhẹ nhàng thổi khí lên da nàng.

Vũ Lâm lại muốn khóc chỉ có thể mang theo giọng nghẹn ngào nói: “Tại sao ngài xấu vậy nha?”

“Nàng hãy ngoan ngoãn, ta sẽ rất tốt rất tốt với nàng.” Hắn tiến đến nói nhỏ bên tai nàng, ngón tay tiếp tục hành hạ nàng dường như muốn nhìn thấy nàng hòa tan vì hắn mới thỏa mãn.

“Ngài nhất định..... phải vậy với ta sao?” Nàng không nén được bật ra tiếng rên khẽ.

“Chính là như vậy không có lựa chọn khác!” Hắn lại hôn lên cánh môi anh đào của nàng, trong lúc đó ngọn lửa lan tràn giữa hai người chỉ có hoàn toàn thiêu đốt mới có thể dập tắt hỏa trùng sinh.

Lại là sáng sớm hôm sau, lại bắt đầu một ngày mới.

Vũ Lâm mở to mắt kinh ngạc phát hiện bản thân đang nằm trên giường lớn trong phòng ngủ, toàn thân trần trụi không một mảnh vải.

Nàng cuống quýt kéo chăn che khuất chính mình, nhớ lại tất cả chuyện đêm qua Từ Chấn ở sơn động đã làm gì nàng, khiến hai má nàng đỏ hồng lên.

Hiện tại người đó không biết đã đi đâu chỉ còn lại một mình nàng trên giường lớn, tim đập loạn thật xấu hổ.

Hắn xem nàng là gì đây? Đồ chơi? Nữ nô? Hoặc một cô nương mình thích?

Haizzz! Dừng nghĩ! Nàng lắc đầu không ỉn suy nghĩ miên man nữa.

Xà vương Từ Chấn sẽ thích một cô nương bình thường như nàng sao? Cũng không thể chỉ có mình nàng tình nguyện!

Vì thế nàng mau chóng lau người thay y phục muốn bản thân khôi phục vẻ mặt bình thường, nhưng trong mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ làm sao cũng dấu không được.

Khi Kha Hân Khởi đẩy cửa đi vào bên trong, đầu tiên liền cảm thấy được Vũ Lâm có chút khác lạ, sau lại thấy trên cổ Vũ Lâm có dấu hôn cùng dấu cắn, trong lòng cũng mơ hồ đoán được.

“Tối qua xà vương lại đưa cô ra ngoài sao?” Kha Hân Khởi trầm giọng nói.

Vũ Lâm gật gật đầu, trong lòng mơ hồ có chút bất an, “Đúng vậy.”

Kha Hân Khởi lắc lắc đầu “Dừng tưởng rằng xà vương sủng cô, cô có thể lười biếng, cô vẫn nên làm tốt công việc của mình, hơn nữa..... Đối với những chuyện không thể dừng ảo tưởng quá nhiều.”

Chuyện không thể? Chẳng lẽ giống như suy nghĩ trước đó của nàng sao? Từ Chấn làm sao có thể động lòng với cô? Vũ Lâm đang muốn đặt câu hỏi nhưng Kha Hân Khởi đã xoay người rời đi.

Đồ ngốc! Đồ ngốc! Người ta rõ như vậy còn chưa hiểu sao? Dừng vọng tưởng bay lên cảnh làm phượng hoàng, tốt nhất nên biết thân biết phận!

Nàng chính là “Tế phẩm” nàng không được cự tuyệt Từ Chấn, hắn có thể muốn làm gì thì làm nàng nhưng nàng thì không.

Vũ Lâm vừa dọn dẹp phòng ngủ vừa cố gắng thuyết phục chính mình.

Nhờ có tiểu kim xà làm bạn bên cạnh Vũ Lâm chuyên tâm dệt vải, mặc dù không có cơ hội nói chuyện với người khác nhưng cũng không cảm thấy quá cô độc.

Nhan Thán Sinh cùng Lâm Minh Hiên cũng tới đây, bọn họ chỉ yên lặng nhìn Vũ Lâm cúi đầu nói chuyện với nhau vài câu sau cũng đi khỏi.

Chạng vạng thời điểm Vũ Lâm trở lại phòng ngủ, đột nhiên có một vị khách không mời mà đến, đó là một vị nam tử trẻ tuổi mặc áo choàng bạc khí vũ hiên ngang.

Hắn gõ cũng không gõ trực tiếp đẩy cửa vào, mở đầu liền hỏi: “Nàng chính là vị cô nương đại ca đưa về sao?”

“Xin hỏi..... Ngài là ai?” Ngồi bên cửa sổ Vũ Lâm xoay người lại, trong lòng kinh ngạc không thôi.

“Mau nói cho ta biết! Nàng có phải cô nương Từ Chấn đưa về đây?” Hắn bước đi gần nàng thậm chí nghênh ngang kéo tay nàng.

Chẳng lẽ nam tử trước mắt này là đệ đệ Từ Chấn? Hai người thoạt nhìn quả thật có chút rất giống nhưng nam tử này có đôi mắt như ánh sáng mặt trời, không giống Từ Chấn một mảnh u ám.

Vũ Lâm sửng sốt một chút mới gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Ta là Từ Nhạc, lần đầu gặp mặt!” Hắn vỗ vỗ lên lưng nàng, dùng sức thiếu chút nữa đẩy cô ra ngoài cửa sổ.

Thật là một người nhiệt tình vui vẻ! Tự khi đến xà quốc đây là lần đầu tiên nàng gặp được người như vậy.

“Hân hạnh, ta là Mạc Vũ Lâm.” Nàng vội vàng ổn định cảm xúc trong lòng.

“À! Vòng cổ kim xà này ở đâu cô có? Trời ạ, nó lại ngoan ngoãn chịu ở trên người cô!” Từ Nhạc vừa thấy tiểu kim xà, sợ tới mức tròn mắt thiếu chút nữa rơi xuống

“Đúng..... Là đại ca ngài đưa ta đến hang rắn, còn bắt ta ấp trứng rắn mới có nó.”

“Ha, thì ra là thế! Thì ra là thế!” Từ Nhạc lộ vẻ mặt như hiểu rõ mọi chuyện, trong lòng đã hiểu sau lại cố ý chuyển sang đề tài khác: “Đại ca của ta thực chỉ suy nghĩ cho riêng mình, bản thân đưa cô nương yếu đuối trở về, còn bắt ta đến xà vương thôn làm mưa ba ngày, quả nhiên nhằm chán muốn chết!”

“Xà vương thôn? Ngài mấy ngày qua đều ở chỗ đó sao?” Vũ Lâm kinh vui vẻ hỏi.

“Đúng vậy! Ta nằm trên đám mây đen làm sét đánh, hô phong, làm trời mưa, buồn muốn chết!”

“Như vậy người trong thôn ắt hẳn rất vui?” Nàng có chút cô đơn hỏi.

“Đại khái thế! Bọn họ vừa khóc vừa cười nhìn không ra vui hay buồn.” Từ Nhạc nhún nhún vai.

“Ngài..... Ngài có thấy cha mẹ ta không? Bọn họ sống thế nào?” Vũ Lâm nén không được lòng về cha mẹ, cho nên luôn miệng hỏi.

“Cha mẹ của cô nương? Ta cũng không chú ý.”

Vừa mới dâng lên hy vọng lại chợt tan biến, ánh mắt Vũ Lâm ảm đạm, “Phải không?”

“Đừng lộ vẻ mặt đau khổ, cô nương muốn nhìn cha mẹ mình sao? Chuyện này rất đơn giản!” Từ Nhạc từ trong ngực lấy ra một gương đồng, bàn tay phớt qua mặt kính, lập tức xuất hiện cảnh tượng thôn xà vương.

Vũ Lâm mở to hai mắt, vừa mừng vừa sợ nói: “Phiền ngài giúp ta tìm nhà họ Mạc, để ta nhìn thấy cha mẹ!”

“Vì có được nụ cười của mỹ nhân, muốn ta làm gì cũng được!” Chỉ thấy bàn tay Từ Nhạc lại vẽ gì đó, trên mặt kính liền chuyển đến bên trong cửa Mạc gia.

Trong phòng Mạc Chí Hoàn cùng Quách Thực Quân đang ngồi trước bàn dùng bữa nhưng giống như không có khẩu vị.

“Ông trời đã ưa ba ngày, xà vương thật sự hết lòng tuân thủ lời hứa.” Mạc Chí Hoàn nói.

“Không biết Vũ Lâm chúng ta thế nào?” Quách Thực Quân rất lo lắng.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta mỗi ngày đều đến miếu xà vương thắp hương, ta tin tưởng xà vương sẽ đối xử tử tế Vũ Lâm chúng ta .”

“Thật sự như vậy thì tốt rồi.” Quách Thục Quân vẫn lo lắng.

“Vậy không bằng chúng ta ăn cơm xong lại đến lạy miếu xà vương!” Mạc Chí Hoành đề nghị nói.

Quách Thục Quân gật gật đầu, sau hai vợ chồng mới bắt đầu cúi đầu ăn cơm.

Lúc này trên gương đồng hiện lên một trận hào quang, sau khôi phục lại như bình thường, mà Vũ Lâm nhìn đến cảnh này nước mắt doanh trùng, không thể nén cảm xúc trong lòng .

Nghĩ đến cha mẹ vì quan tâm mình, mỗi ngày vất vả đến miếu xà vương thắp hương cầu nguyện, nàng liền cảm thấy ngàn không đành lòng, thật muốn lập tức trở lại trước mặt cha mẹ, được bọn họ ôm vào trong ngực tựa như đứa bé làm nũng cùng bọn họ.

“Nàng tại sao lại khóc? Ta vốn muốn làm nàng vui nha!” Từ Nhạc luống cuống không biết làm sao vươn tay muốn lau nước mắt cho nàng.

“Ta..... Ta.....” Vũ Lâm thương tâm nói không nên lời.

Đúng lúc này một giọng nói trầm thấp không vui truyền đến “Không được đụng vào nàng!”

15. Chương 15

Bàn tay Từ Nhạc đột nhiên dừng giữa không trung ngay cả không cần xoay người cũng đoán được là ai, hẳn cũng hiểu được hàm nghĩa trong lời nói, đại ca hẳn Từ Chấn đang phát hỏa !

Vũ Lâm nhìn lại phát hiện Từ Chấn thật sự đứng ngay cửa nhưng vẻ mặt lại không vui.

Từ Nhạc cười ha ha “Đại ca khỏe chứ, đệ đã hoàn thành nhiệm vụ, đệ nghĩ hiện tại chắc không còn chuyện của đệ nữa! Đệ đây đi trước, hai người các người cứ tiếp tục nói chuyện! Đệ không phiền hai người!”

Từ Nhạc chuyển động bước chân tính chạy trốn lại bị Từ Chấn kéo bả vai, hung tợn uy hiếp hẳn: “Sau này còn dám trêu chọc người của ta, ta sẽ để đệ đi làm thần mưa cả đời !”

“Không dám không dám!” Từ Nhạc vội vàng xua tay “Ta chịu đủ loại nhảm chán rồi, ngàn vạn lần đừng bảo ta đi nữa!”

“Không dám là tốt, đừng để cho ta thấy đệ xuất hiện trong phòng!” Từ Chấn lại cảnh cáo nói.

“Dạ dạ! Ta đây đi liền, các người tương thân tương ái, ta không quấy rầy !” Từ Nhạc không quên cười với Vũ Lâm, lúc này mới chạy như bay ra khỏi phòng.

Từ Nhạc thuận tay đóng cửa đại môn, để trong phòng chỉ còn lại Từ Chấn cùng Vũ Lâm.

Hắn đối mặt nàng, thô lỗ nâng lên khuôn mặt nàng, trong mắt vẫn là cơn giận còn chưa tan “Khóc cái gì? Ai cho phép nàng khóc trước mặt nam nhân khác? Muốn khóc cũng chỉ có thể khóc trước mặt ta!”

Vừa rồi thấy cảnh đó làm cho hắn nổi hỏa, nàng lại dùng vẻ mặt điềm đạm đáng yêu nhìn Từ Nhạc, chẳng lẽ nàng không biết sẽ ảnh hưởng đến người nam nhân đó sao?

Tại sao? Tại sao hắn phải tức giận nha? Vũ Lâm bị dáng vẻ nghiêm khắc của hắn dọa không khỏi lùi bước đến góc tối giống như nhảy ra ngoài cửa sổ còn tốt hơn ở trong này với hắn.

“Còn không mau trả lời?” Hắn cầm bả vai của nàng, đưa tay kéo nàng vào trong ngực

Vẫn như kiên cố như cũ, vòng ôm vẫn ấm áp như cũ nhưng lần này Vũ Lâm lại muốn chạy trốn, nàng trừng to con ngươi cố gắng thu lại nước mắt suýt chảy ra “Ta không khóc là được, dù sao..... ta không cần ngại quan tâm.”

“Nàng.....” Nhìn ra trong mắt nàng ẩn chứa ủy khuất, hắn muốn khắc chế ngữ khí nói chuyện nhẹ giọng như lại không thành công, mở miệng vẫn vô cùng hung dữ “Ta đương nhiên phải quản nàng, nàng là người của ta, nàng khóc dĩ nhiên liên quan đến ta, nàng không nói rõ không được!”

Vũ Lâm nghẹn ngào cảm thấy khó khăn mở miệng, “Chẳng lẽ ta rơi vài giọt nước mắt cũng không được?”

“Ta không cho phép nàng khóc trước mặt người khác, chỉ có ta mới được thấy bộ dạng nàng khóc, cũng chỉ có ta mới được lau khô nước mắt cho nàng, ta không cho người khác đụng vào nước mắt của nàng, nàng có nghe không?” Hấn vẫn khó sửa cách nói bá đạo.

Trời ạ, nàng thật sự chịu đủ rồi! Hấn nhìn không ra nàng khổ sở muốn chết sao? Tại sao còn bắt nạt uy hiếp nàng? Từ ngày bước vào xà quốc xa lạ tâm trạng Vũ Lâm lần đầu tiên xuất hiện đè nén chua xót như vậy.

“Ngài..... ngài biết cái gì? Ngài bảo ta nghe lời, ngài có nghĩ đến cảm giác trong lòng ta không? Vừa rồi ở trong gương thấy được cha mẹ ta, ta nhớ bọn họ, lo lắng bọn họ, ta không thể không khóc, mặc kệ người trước mặt là ai, ta muốn khóc thì khóc! Bằng không ngài dạy ta làm cách nào để hết đau lòng đây?”

Nàng rớt cuộc không chịu nổi, bàn tay nhỏ bé đánh vào trong ngực hấn, nước mắt không nén được đua nhau rơi xuống.

Nha đầu kia..... thế nhưng dám đánh hấn? Hấn nên xử phạt nàng thật nặng để cho nàng hiểu được ai là chủ nhân, nhưng vừa thấy đáng về nàng khóc đến mờ mắt, hấn lại sững sờ im lặng hồi lâu mới đưa tay xoa nhẹ lên mái tóc đen của nàng.

“Nàng đừng khóc, ta..... ta nên làm thế nào nàng mới có thể không khóc nữa?” Hấn bất đắc dĩ nói.

“Ta không cần ngài làm gì, ta chỉ muốn về nhà, ta rất nhớ nhà, rất muốn gặp mẹ và cha ta!” Vũ Lâm đã khóc đến đầu chàng vàng, khóc đến cổ họng khàn khàn nhưng vẫn ngăn không được nước mắt đau lòng.

“Không được!” Từ Chấn đột nhiên ôm chặt nàng, “Nàng không thể về nhà, nàng chỉ có thể ở lại bên cạnh ta! Nàng muốn vật gì cũng được, ta đều thể cho nàng những vật nàng muốn nhưng không thể để nàng rời đi!”

Đúng vậy, nàng là người của hấn, nàng đang ở phòng của hấn, nàng không có nơi khác để đi!

“Tại sao?” Vũ Lâm nâng lên hai mắt mông lung dăm lệ “Đến tận cùng ngài giữ ta ở đây để làm gì? Nơi này không phải nhà của ta, ta chỉ muốn về tìm ngôi nhà quen thuộc, ngài thả ta đi được không? Ta van xin ngài!”

“Chỗ đó đã không phải nhà của nàng, nơi này mới là.....!” Hấn tự mình lau nước mắt trên mặt nàng, ánh mắt vô cùng kiên định, “Nàng sẽ vĩnh viễn ở tại chỗ này, chỗ nào cũng không được đi!”

Vũ Lâm nhìn ra quyết tâm của hấn, biết nàng không thể thay đổi quyết định của hấn, cho nên ngoài rơi lệ vẫn chỉ có thể rơi lệ.

“Đừng khóc, đừng khóc, ta không muốn nhìn nàng khóc!” Hấn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại phát hiện nàng im lặng không nói, nước mắt không ngừng trong ánh mắt trống rỗng chảy ra.

“Nàng..... Nàng nói gì đi!” Hấn chân tay luống cuống nói, không thích nàng trầm mặc như thế.

Nàng còn có thể nói cái gì? Nói gì cũng không được, tóm lại tất cả vô vọng .

“Đừng như vậy!” Hấn ôm chặt như muốn nhu nàng vào cơ thể không cho tự đóng kính mình, hai người cứ như vậy giằng co thắng đến qua hồi lâu, hấn mới thở dài nói: “Được, xem như nàng thắng, ta đưa nàng vào mộ của cha mẹ mình, nàng có thể thấy bọn họ .”

Trong mộ? Vũ Lâm chớp chớp đôi mắt chua xót, không hiểu ý của hấn.

“Trước lau nước mắt khô đã, đồng ý với ta không được khóc nữa ta mới đưa nàng đi gặp cha mẹ. Ở trong mộ nàng có thể an ủi bọn họ, để bọn họ không còn lo lắng cho nàng, đã hiểu chưa?”

Lời Từ Chấn làm cho nàng mừng rỡ như điên, tất cả nước mắt cũng lập tức được lau khô.

“Thật sao? Chàng thật muốn dẫn ta đi?” Nàng chần chờ mở miệng hỏi.

“Nha đầu kia!Cuối cùng chịu nói chuyện.” Hấn phát hiện bản thân thật sự không thể gây khó dễ cho nàng, chỉ cần nàng rơi nước mắt, một ... không ... nói chuyện, hấn sẽ nghĩ hết biện pháp an ủi nàng.

Làm sao bây giờ? Nếu còn tiếp tục vậy nữa hấn sẽ làm cho nàng sẽ được voi đòi tiên, thậm chí vô pháp vô thiên, nhưng nhìn đôi mắt trong suốt của nàng hấn lại tình nguyện tiếp tục sa vào.....“Ngài không gạt ta? Ngài có thể giúp ta gặp cha mẹ?” Nàng kéo ống tay áo của hấn yêu cầu hấn cam đoan.

“Nàng hãy thề với ta, sau này không để cho người khác đụng vào nàng, cũng không được không nói chuyện với ta, ta mới dẫn nàng gặp cha mẹ trong mộng.” Hấn quyết định bàn điều kiện tốt trước đã.

“Được, ta đều nghe lời ngài!” Lúc này vô luận điều kiện gì, Vũ Lâm đều vô điều kiện đồng ý.

Nhìn nàng nín khóc bật cười giống như xuân hoa nở rộ, hấn bất giác lắc đầu mỉm cười, “Thật sự là đồ ngốc, ba hồi khóc ba hồi cười!”

Vũ Lâm tuyệt không để ý bị mắng đồ ngốc, đồ ngốc thì đồ ngốc! Nàng vốn là một cô nương như vậy!

16. Chương 16

Bay ra cửa sổ Vũ Lâm bị Từ Chấn ôm chặt vào ngực, lần này nàng không chỉ dám mở to mắt còn chờ mong nhìn xung quanh, muốn sớm tiến vào trong mộng gặp cha mẹ.

“Tối rồi sao?” Nàng nóng lòng hỏi bên tai hấn.

“Đừng nóng vội, sẽ đến thôi.” Hấn hôn lên mí mắt của nàng làm cho đôi mắt sưng đỏ biến mất trở nên trong suốt sáng ngời.

Vũ Lâm cảm thấy thẹn thùng, thật ra hai người đã sớm tiếp xúc thân mật nhưng nàng vẫn bị một hành động quan tâm này làm đỏ mặt.

Dù sao hấn cũng “muốn làm thì làm” nàng vừa vô lực cũng khó kháng cự.

Từ Chấn vòng vo vài nơi, ôm lấy nàng đáp xuống đám mây màu trắng, xem ra bọn họ đã đến nơi.

“Tối rồi.” Hấn cúi đầu nhìn nàng nói.

“Cha mẹ ta đâu? Ta tại sao không thấy bọn họ?” Vũ Lâm lo lắng quan sát bốn phía.

“Nàng muốn nhìn thấy bọn họ vậy sao?” Từ Chấn nâng lên khuôn mặt của nàng, trong lòng cảm thấy tức tối không thôi“Nàng chừng nào thì mới có thể muốn nhìn thấy ta giống như vậy?”

Kỳ quái, hấn tại sao hỏi như vậy? Hấn hy vọng nghe được đáp án thế nào? Vũ Lâm có chút hoang mang rồi lại ra lệnh chính mình không thể nghĩ nhiều.

“Ta.....” Nàng chần chờ trong chốc lát“Đêm qua..... thời điểm ở trong sơn động chờ ngài, ta cũng vậy rất muốn nhìn thấy ngài!” Nói xong lời này mí mắt nàng cũng rủ xuống, không dám nhìn thẳng hai tròng mắt sắc bén của hấn.

Khóe miệng Từ Chấn hiện lên nụ cười yếu ớt, coi như miễn cưỡng hài lòng đáp án của cô“Chút xíu nữa.”

“Vậy ngài mau làm phép để ta thấy cha mẹ, được không?” Nàng đem mặt dán tại trước ngực hấn, không tự chủ bắt đầu làm nũng với hấn.

Giọng nói nũng nịu, thân thể mềm mại, Từ Chấn làm sao có thể kháng cự được?

“Nàng đang xin ta sao?” Trong giọng nói cố gắng áp chế dục vọng.

“Cứ cho ta xin ngài, ta cũng sẽ cảm ơn ngài.” Nàng cũng không hiểu bản thân tại sao làm vậy, chẳng qua nhìn không được muốn cầu tình hấn, đối với giọng làm nũng của mình ngay cả chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ lấy phần tạ lễ.Chờ một chút là có thể nhìn thấy cha mẹ nàng nhưng nàng nhớ kỹ mục đích của nàng là muốn an ủi bọn họ, để bọn họ có thể yên tâm, nàng cũng không được khóc như vậy sẽ chỉ làm lẫn nhau càng thêm vương bận mà thôi.” Hấn nhắc nhở nàng.

“Ừm.” Nàng hiểu ý của hắn hơn nữa sẽ cố hết sức làm được .

“Đến rồi, ngồi xuống.” Hắn kéo nàng ngồi xuống đám mây mềm mại, để cho thân thể nàng tựa vào trước ngực hắn.

“Như vậy là đến nơi sao?” Nàng ngẩng đầu lên hỏi.

“Nhắm mắt lại.” Hắn lấy ngón tay chỉ vào hai mắt nàng, “Nàng rất nhanh có thể nhìn thấy bọn họ .”

Không biết hắn đang dùng dạng ma pháp gì, Vũ Lâm rất nhanh rơi vào trong giấc ngủ, mềm nhũn ngã vào đầu vai hắn, Từ Chấn ôm thân thể mềm mại của nàng, dùng chú ngữ đưa nàng đếnmột giấc mộng khác.

Nằm mộng đẹp đi! Từ Chấn trong lòng yên lặng nói nhưng khi nàng tỉnh lại nàng nhất định phải là của ta.

Vũ Lâm đột nhiên tỉnh lại phát hiện chính mình đang đứng trong miếu xà vương, nàng nhìn chung quanh bốn phía phát hiện phía trước đúng là bóng dáng cha mẹ mình, bọn họ đang quỳ gối trước tượng thần dâng hương cầu khấn.

“Cha! Mẹ!” Vũ Lâm lên tiếng hô to.

Nghe giọng nói quen thuộc, Mạc Chí Hoàn cùng Quách Thực Quân không thể tin được xoay người nhìn, quả thực chính là đứa con gái bọn họ ngày nhớ đêm mong!

“Vũ Lâm, tại sao ở nơi này?” Mạc Chí Hoàn đỡ thê tử đứng dậy cùng nhau bước nhanh về hướng con gái.

“Không phải chúng ta đang nằm mộng chứ? Quả thật là con sao?” Quách Thực Quân vui mừng nước mắt tràn đầy hốt hốt.

“Cha, mẹ cũng khỏe chứ? Có bị dân làng khi dễ hoặc ức hiếp gì không?” Vũ Lâm cầm tay song thân, lén nén xuống nước mắt muốn chảy ra.

“Chúng ta đều tốt lắm, ông trời ban mưa mọi người cũng không có gì oán giận .” Mạc Chí Hoàn nói.

“Vậy còn con? Con ở đâu? Xà vương có phải bắt con đi hay không ?” Quách Thực Quân lo lắng hỏi.

Vũ Lâm ra lệnh chính mình phải mỉm cười, dịu dàng an ủi bọn họ :“Con đến xà quốc, bên trong có một tòa cung điện thật lớn thật đẹp, người trong đó đều rất tốt với con, con mỗi ngày chỉ cần quét rác, dệt vải là có thể ăn ngon, ngủ ngon.”

“Thật sự? Bọn họ không tra tấn con? Xà vương không phải rất đáng sợ sao?” Quách Thực Quân lại hỏi.

“Không có! Tuyệt đối không có!” Vũ Lâm lắc đầu lại bổ sung nói:“Xà vương là một người tốt, chính ngài giấy giúp con đến đây gặp cha mẹ, hy vọng cha mẹ đừng lo lắng cho con, sau này con sẽ sống tốt, cha mẹ yên tâm đi!”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Mạc Chí Hoàn rốt cục an tâm gật gật đầu“Cha mẹ mỗi ngày đến thắp hương cầu phúc cho con.

Vũ Lâm hốt hốt nóng lên, hai đầu gối quỳ xuống“Cha, mẹ, hai người cứ coi như nữ nhi xuất giá không thể tiếp tục phụng dưỡng cha mẹ, nhưng nữ nhi nhất định mỗi ngày cầu nguyện cho cha mẹ, hy vọng lão thiên gia cho cha mẹ sống lâu trăm tuổi.”

“Đừng nói như vậy, mẹ và cha con đến già vẫn ở bên nhau có thể quan tâm lẫn nhau, cha mẹ chỉ hy vọng con sống tốt, đừng để chúng ta quan tâm là đủ rồi.” Quách Thực Quân sờ sờ mặt nữ nhi, yêu thương nói.

“Nữ nhi...nữ nhi sẽ tự lo lắng ỳnh, trân trọng chính mình, tuyệt không dám để cha mẹ lo lắng.”

Một nhà ba người khó được đoàn tụ giống như nói mãi không hết, bọn họ cùng Vũ Lâm nói chuyện hồi còn nhỏ, mỗi một việc cũng đều khắc sâu.

“Con lúc nhỏ rất đáng yêu cột hai bím tóc chạy chung quanh chúng ta gọi cha gọi mẹ, mẹ chỉ nhắm mắt lại liền có thể thấy cảnh tượng hạnh phúc lúc ấy, không nghĩ tới con trưởng thành nhanh như vậy.” Quách Thực Quân thở dài .

“Đúng vậy! Nữ nhi trưởng thành còn chúng ta đã già.” Mạc Chí Hoàn xúc động nói.

Vũ Lâm dựa vào song thân, nghe bọn họ nhắc lại chuyện cũ, cảm giác ảm áp truyền vào trong lòng không muốn tỉnh lại.

Nhưng vào lúc này chân trời vang lên một trận tiếng sấm đồng thời làm cho Vũ Lâm giật mình tỉnh lại.

Vì thế nàng lập tức quỳ lạy cha mẹ ba lạy: “Cha, mẹ, tha thứ nữ nhi không thể ở lâu, đêm nay có thể gặp mặt thật sự là khó được, con sẽ cầu phúc cho hai người, cha mẹ cũng không cần quan tâm con, chẳng qua hôm nay từ biệt không biết khi nào mới có thể gặp lại, nếu có kiếp sau chỉ mong có thể làm nữ nhi cha mẹ, hiếu kính cha mẹ cả đời!”

“Vũ Lâm, ngàn vạn phải保重!”

“Cha mẹ sẽ mỗi ngày đến đây thắp hương, khẩn cầu xà vương đối xử tử tế với con.”

Giọng nói của Mạc Chí Hoành cùng Quách Thực Quân dần dần đi xa, sương trắng theo bốn phương tám hướng đánh úp lại, trong nháy mắt Vũ Lâm đã không thấy được bóng dáng cha mẹ mình.

“Cha! Mẹ!” Vũ Lâm hoảng hốt kêu to ra tiếng, rốt cuộc truyền không không đến tai song thân.

Nhưng vào lúc này, trong phòng Mạc gia cũng phát ra kêu to, Mạc Chí Hoành cùng Quách Thực Quân bừng tỉnh bật khỏi giường, hai người mở mắt ra nhìn đối phương.

“Ta vừa rồi mộng thấy nữ nhi!” Mạc Chí Hoành thở hổn hển nói.

“Tôi cũng vậy! Chúng ta vừa thấy Vũ Lâm trong miếu xà vương.” Quách Thực Quân vội vàng gật đầu nói.

“Chẳng lẽ thật sự do xà vương hiển linh để cho chúng ta ở trong mộng thấy được con gái?”

“Nhất định như vậy! Chúng ta thành tâm thắp hương, xà vương nhất định nghe được cầu nguyện của chúng ta!”

Mạc Chí Hoành cùng Quách Thực Quân cảm thấy an ủi, ôm lẫn nhau vừa khóc vừa cười.

“Sáng mai, chúng ta lại đi miếu xà vương dâng hương, cảm ơn xà vương đi!”

“Chúng ta còn phải nói với nữ nhi, phải sống tốt ở xà quốc.”

Bởi vì thành tâm tín ngưỡng, hai người nhà họ Mạc đều rất tin do xà vương ân điển, để bọn họ biết hòn ngọc quý trong tay bình yên vô sự, từ nay về sau bọn họ rốt cuộc có thể ngủ yên ổn.

17. Chương 17

“Cha! mẹ!”

Vũ Lâm vươn tay muốn giữ chặt bóng người song thân đi xa, nhưng khi nàng mở to con ngươi lại nhìn thấy Từ Chấn cầm tay nàng, hai tròng mắt tối sầm đang nhìn chăm chăm nàng.

“Tỉnh mộng.” Hấn nói.

“Tỉnh mộng?” Vũ Lâm vẫn cảm thấy có chút hoảng hốt, nghĩ đến tình cảnh vừa rồi trong lòng không khỏi nổi lên mâu thuẫn cảm xúc xen lẫn một chút chua xót cùng một chút ảm áp, tóm lại nàng có thể kết thúc tâm sự này tất cả đều phải cảm ơn hấn.

“Nàng sao vậy?” Hấn vuốt mái tóc đen mềm mại hỏi.

“Ta..... Cảm ơn ngài!” Nàng nhất thời xúc động ôm hấn, khuôn mặt kề sát cổ hấn, hơi thở ngay tại bên tai hấn.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động ôm hấn, Từ Chấn rung động một chút im lặng một lát mới hỏi: “Đây là quà cảm ơn của nàng?”

Chẳng lẽ hấn không vui sao? Hấn thấy ghét sao?

Vũ Lâm bị hấn hỏi có chút xấu hổ, vội vàng lại thu lại hai tay, ngập ngừng nói: “Dù sao..... Dù sao cũng..... Cảm ơn ngài!”

Hắn nâng lên khuôn mặt của nàng, ngón tay của hắn thật nóng“Với ta mà nói như vậy không đủ.”

“Hả?” Vũ Lâm mới mở miệng hỏi đã bị hắn che lại đôi môi.

Đây là một nụ hôn bao hàm chờ mong cùng đè nén, hắn muốn nhanh lập tức nhắm nháp hương thơm ngọt ngào của nàng, không để cho nàng có cơ hội lùi bước hoặc tránh né, trực tiếp mà sắc bén tấn công vào trong miệng nàng, qua lại mút đầu lưỡi của nàng, trần trọc liếm láp cánh môi của nàng, nói rõ muốn một ngụm ăn luôn nàng.

Khi hắn thuận thế hôn xuống mặt cùng cổ nàng, nàng mới có cơ hội mở miệng hỏi:“Ngài..... Ngài muốn làm gì?”

Nàng tựa hồ hiểu được ý đồ của hắn rồi lại không dám khẳng định lại càng không đồng ý thừa nhận tất cả.

Từ Chấn đẩy ngã nàng xuống đám mây, cả người đè lên thân thể nàng, giọng khàn khàn nói:“Nàng không biết, chẳng lẽ nàng đã quên chuyện đêm qua?”

“Đêm qua.....” Nàng chỉ vừa thất thần hắn đã lột lớp lụa mỏng trên người nàng, lộ ra làn da trắng nõn trước ngực.

“Cho ta, đem bản thân thành quà tạ lễ cho ta!” Hắn thở ồ ồ mỗi hơi thở nóng bỏng đều phun lên ngực nàng, thật nóng.

“Nào có chuyện vậy? Ngài không nói đạo lý.....” Nàng không phải lễ vật! Nàng có lẽ là nữ nô, là tế phẩm, nhưng không phải có thể tùy tiện cho người ta!

Lần này hắn không dùng pháp thuật ngăn sức mạnh trong người nàng, nàng có thể đưa tay đẩy hắn nhưng khi tay nàng đụng vào thân thể hắn, ngược lại bị nhiệt độ trên cơ thể hắn dọa.

“Không cần đạo lý, nàng vốn là của ta!” Bàn tay to xoa hai vú của nàng, dùng lòng bàn tay bừa bãi vuốt ve, trêu chọc nàng nhẹn không được thấp giọng rên rỉ.

“Không, ta không muốn ngài như vậy.....” Nàng cảm thấy trong cơ thể dâng lên một cổ xôn xao rồi lại không biết làm sao khắc chế nó.

“Ta liền muốn, nàng chỉ có thể chấp nhận!” Hắn thậm chí lấy môi thay tay, càn rỡ mút lên vú nàng, trên da thịt non mị lưu lại rất nhiều vết hồng.

Vũ Lâm biết bản thân rõ ràng có sức nhưng trời mới biết nàng lại mềm nhũn không chút sức, chỉ có thể bất đắc dĩ mặc hắn làm bậy.

Hắn kéo bàn tay nhỏ bé tới trước ngực hắn“Cởi áo cho ta!”

“Cái gì!” Nàng làm sao có thể làm chuyện này? Nàng dùng lực lắc đầu.

“Nghe lời!” Hắn cầm tay nàng dẫn dắt nàng cởi bỏ áo hắn, mặc dù ngón tay nàng run rẩy không thôi, hắn vẫn cứng rắn ép nàng hoàn thành công việc, rốt cục cả người hắn trần trụi, mà tay nàng cũng chạm lên làn da nóng bỏng của hắn.

“Cảm giác được không?” Giọng hắn thô như đá sỏi.

“Cảm giác được.....gì?” Nàng chỉ cảm thấy ngón tay sắp bị phỏng bởi vì người hắn quá nóng.

“Tim có phải đập rất nhanh?”

“Ừm..... Thật nhanh.” Nàng không tự chủ được thành thật trả lời.

“Tất cả đều lỗi của nàng.” Hắn tựa vào cổ nàng thấp giọng lẩm bẩm khiến nàng thật sự khó thở.

“Lỗi của ta?!” Nàng vẫn không hiểu lắm, tại sao có thể như vậy?

“Đúng vậy, nàng phải chịu trách nhiệm với ta!” Hắn đem lòng bàn tay của nàng tiếp tục dờ xuống, chạm hẳn lồng ngực cường tráng cùng cơ bụng, non mềm cùng cứng rắn ma xát làm cho dục vọng trong người hắn dâng cao.

Mười năm chờ đợi, chờ đợi, tất cả cô đều phải chịu trách nhiệm!

“Ngài nhất định bắt ta làm vậy..... mới xem như chịu trách nhiệm sao?” Nàng thật sự mơ hồ, tại sao xà quốc lại có quy định này?

“Còn chưa đủ, còn muốn nhiều hơn.....” Hấn ôm mặt nàng dán lên vai mình “Ngoan ngoan hôn ta, liếm ta, cắn ta, bằng không ta sẽ ăn nàng!” Hấn bá đạo nói.

“Nhưng..... Ta thật sự không làm được!” Ánh mắt nàng lóe lên tia vô tội, luôn bị hấn uy hiếp nhưng nàng thật không thể.

“Nàng làm được, nàng sẽ làm ta thỏa mãn !” Hấn nhẹ vỗ về cánh môi của nàng nói nhỏ “Hay dùng môi nàng chịu trách nhiệm đi!”

Dưới sự thúc dục hai mắt hấn, Vũ Lâm rốt cục cố lấy dũng khí nhẹ nhàng hôn đầu vai hấn một chút, cảm xúc thật kỳ diệu tựa như có một cỗ xôn xao từ người hấn len lỏi sang người nàng.

“Tốt lắm, tiếp tục.....” Hấn nhắm mắt lại cảm nhận nụ hôn mềm mại của cô.

Vũ Lâm vẫn không có lòng tin chỉ có thể hôn từng chút qua tay rồi đến ngực hấn, bàn tay nhỏ bé dao động trên lưng hấn, nàng cũng không hiểu được nàng đang làm gì, thẳng đến hấn đột nhiên thật hít một hơi.

“Ngài sao vậy?” Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi.

“Đủ rồi!” Hai tay của hấn ôm lấy khuôn mặt cô, thở dồn dập, “Nàng đã làm nhiều rồi nhưng chưa đến lúc đó, lần sau ta sẽ để nàng hoàn thành tất cả!”

Hoàn thành tất cả? Vũ Lâm chớp chớp đôi mắt to mơ màng, vẫn cảm thấy không hiểu xảy ra chuyện gì.

“Nhắm mắt lại đừng nhìn ta như vậy, nếu không ta sẽ khắc chế không được chính mình !” Hấn cau mày đè nén đến cực hạn.

“Cái gì? Ngài không thích ta nhìn ngài sao?” Nàng thật sự tò mò, đáng vẻ bất lực của hấn làm cho nàng cảm thấy rất mới mẻ.

“Không phải chán ghét mà thích muốn chết!” Hấn ôm chặt nàng, bàn tay to xoa nắn mông phần đè ép cơ sát cứng rắn của mình, trong lòng muốn tiến vào nơi ấm áp của nàng.

“Người ngài tại sao cứ như vậy? Ngài đang bệnh sao?” Nàng đơn thuần hỏi.

Nàng hồn nhiên làm hấn muốn ngắt, chỉ có thể thở dài trả lời: “Đừng nói nữa! Nha đầu ngốc này!”

Nàng còn muốn đặt câu hỏi nhưng hấn đã hôn lên đôi môi anh đào, trong lúc hai người trôi nổi trong tình dục, mây trắng mềm mại thành giường cho bọn họ, đông đưa ra một cảnh triền miên trong đêm.

Sáng sớm, hôm nay là ngày thứ ba Vũ Lâm đến xà quốc.

Nàng vẫn một mình nằm trong giường lớn, quần áo trên người đã sớm biến mất vô dạng làm cho nàng đỏ mặt.

Trời ơi! Nàng vẫn chưa hỏi hấn rốt cuộc xem nàng là gì! Haizzz! Nàng vẫn mềm mại vô lực mặc hấn “muốn làm gì thì làm”, biến thành “Tế phẩm” mặc hấn sử dụng.

Không biết hấn lại đi đâu? Tại sao luôn để lại một mình nàng trên giường lớn? Chẳng lẽ qua một đêm hấn không muốn gặp nàng nữa?

Hiizzz! Nàng cảm thấy bản thân thật vô dụng, thật xuẩn ngốc..... Người ta bắt quá xem nàng trở thành nha đầu, nàng thì si ngốc địa ảo tưởng, có ý nghĩa gì đâu? Mau tỉnh lại đi! Nàng ở trong lòng tự nói với chính mình.

Vội vàng tắm rửa thay quần áo, sau đó nàng quét dọn phòng ngủ, lặng lẽ đi vào phòng làm việc, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người nàng cúi đầu dệt vải.

Tiểu kim xà quần quanh nàng, không chỉ làm nàng có bạn, lại có thể giúp cô học cách dệt vải.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Vũ Lâm đã quên các việc vặt chuyên tâm dệt vải, có lẽ động tác này có thể cho nàng cảm thấy an tâm quen thuộc, có thể khiến nàng hoàn toàn đắm chìm trong đó.

Hơn nữa có thể ít nghĩ đến chuyện Từ Chấn đến hoàng hôn nàng buông thoi, cầm lấy gắm hô nhỏ một tiếng: “Hoàn thành !”

Lúc này tất cả ánh mắt kinh ngạc đều nhìn sang nàng, mọi người đều không dám tin trong vòng ba ngày ngắn ngủn, cô nương này thể nhưng có thể hoàn thành “Hành động vĩ đại”!

Cảm nhận được tầm mắt mọi người, Vũ Lâm ngượng ngùng cúi đầu.

Kha Hân Khởi cực kỳ khiếp sợ, nàng đi đến trước mặt Vũ Lâm, tay run rẩy cầm mảnh vải lên, “Cô..... cô dệt xong rồi! Cho tới bây giờ..... Chưa từng có người làm được”

Vũ Lâm không rõ phản ứng mọi người, chỉ xoay hai tay hỏi: “Ta dệt xong rồi, hiện tại ta nên làm gì?”

Kha Hân Khởi cuối cùng tìm lại được hô hấp bình thường, nói: “Cô chuyện gì cũng không cần làm, trước ngồi ở đây, ta đi thỉnh Nhan trưởng lão cùng Lâm phó tướng lại đây.”

“Ừm, được.” Nàng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Qua một hồi lâu có tiếng bước chân vội vàng truyền đến, Nhan Thán Sinh cùng Lâm phó tướng bước nhanh tới, tất cả ánh mắt đều tập trung tại mảnh vải thêu hình rắn.

“Xà vương gắm!” Lâm Minh Hiên không dám tin mở to hai mắt nhìn.

“Thật sự hoàn thành !” Nhan Thán Sinh sờ sờ mặt vải xinh đẹp, “Hoàn mỹ như thế, loá mắt như thế !”

Vũ Lâm chỉ nghe ra tấm vải này gọi là xà vương gắm, ngoài ra không hiểu bọn họ tại sao kích động như thế.

18. Chương 18

Nhan Thán Sinh và Lâm Phó Tướng sau khi xúc động hai mắt cùng nhau nhìn sang Vũ Lâm, trong mắt không còn hoài nghi cùng bài xích ngược lại lóe tia khẳng định cùng tán thưởng.

“Có lẽ..... Nàng chính là người chúng ta hy vọng, ngoại trừ nàng sẽ không có người...làm ra kỳ tích như vậy.”

“Có thể trải qua nhiều cửa ải, ta thừa nhận nàng quả thật có bản lĩnh nhưng ý những người khác thì sao? Nhóm thần tử không dễ bị thuyết phục.”

“Hơn nữa các người đừng quên chuyện lớn kia, sẽ không ai dễ tha thứ! Ít nhất ta sẽ không ”

Ba người vẫn như cũ nhiệt liệt bàn luận xem Vũ Lâm như không có ở đây.

“Xin hỏi..... chuyện các người liên quan đến ta sao?” Vũ Lâm nhịn không được hỏi.

Lúc này ba người cùng nhau gật đầu, trầm miệng một lời nói: “Cô rất nhanh sẽ biết!”

Hiazzz! Vũ Lâm âm thầm thở dài, tại sao tình trạng vẫn không thay đổi?

Đêm đó Vũ Lâm như trước ngồi bên cửa sổ, gió đêm từ từ thổi vào, mùi hoa lan tỏa vào phòng, trong đôi mắt trong như nước hàm chứa mong đợi, nàng tựa hồ đã quen chờ đợi như thế .

Đêm nay nàng đang đợi hắn, nàng muốn để hắn nhanh nhìn thấy, thậm chí trở nên có điểm không giống chính mình nhưng nàng lại không dám tìm nguyên nhân trong đó.

Đột nhiên nàng cảm giác được bàn tay to của hắn đang đặt trên vai nàng, nàng lập tức ngoái đầu nhìn lại cười với hắn, ngọt như đóa hoa nhân nở rộ.

“Ngài rốt cục đã trở lại!” Nàng mở miệng nói.

“Ta đã về, nàng..... dường như đang rất vui?” Hắn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Ta nói cho ngài biết, hôm nay ta vừa làm xong một việc lớn!” Nàng giống đứa bé vô cùng vui vẻ không thể giữ bí mật lâu.

“Chuyện gì?” Hắn dùng ngón tay cuộn cuộn lại lọn tóc của cô, không thể không động tâm nhìn dáng vẻ xinh đẹp của nàng.

“Ngài xem!” Nàng từ sau lưng lấy ra mảnh vải gấm để ở trước mặt hấn, “Ta mới dệt xong mảnh vải gấm này! Đều do tiểu kim xà giúp ta, bất quá ta cũng rất cố gắng!”

Đối mặt cảnh trước mắt, Từ Chấn thoáng chốc ngây ngẩn cả người chỉ có thể trừng mắt xuất thần nhìn mảnh vải gấm.

Nàng..... Nàng đã hoàn thành ! Tuy rằng vốn trong dự kiến của hấn nhưng phải chờ thêm nhiều đêm, không ngờ nguyện vọng này trở thành sự thật, đúng là làm cho hấn kinh ngạc không thôi.

“Ngày sao thế?” Nàng chớp mắt mấy cái, nghi hoặc hỏi:“Ngài không phải muốn ta dệt xong rồi đưa cho ngài sao? Hiện tại ta dệt xong ngài hấn thấy vui vẻ chứ!”

Tuy rằng không biết tại sao mình lại muốn lấy lòng hấn làm cho hấn cảm thấy được vui vẻ, tóm lại chính là thế nàng không có biện pháp.

Nhìn ánh mắt thuần khiết của nàng, trong đầu hấn lại hiện lên rất nhiều ý niệm không thuần khiết.

“Tấm vải này đẹp lắm, ta cũng không cần khổ sở nhần nạy !” Hấn cuối cùng mở miệng .

“Nhần nạy cái gì?” Nàng lại tò mò hỏi.

Từ Chấn không trả lời nàng ngược lại đưa tay cầm nó, trải lên trên giường lớn, chăn giường màu trắng cùng với gấm thêu hoàng kim khiến ặt trên hình rắn thoát nhìn sáng lạn chói mắt hơn.

“Thật tốt, tấm vải này dùng đặt lên giường sao?” Vũ Lâm đi đến bên giường cẩn thận xem xét.

“Thật sự nó được đặt trên giường , mà nàng cùng ta phải nằm lên trên đó.” Hấn đột nhiên đi đến sau lưng nàng, đè cả người nàng ngã xuống giường.

“Ngài muốn ngủ sao? Ngài đêm nay không đưa ta ra ngoài sao?” Vũ Lâm tuy rằng hoảng sợ nhưng không kháng cự hấn ôm, tựa như chuyện này đã trở thành chuyện vô cùng tự nhiên.

“Đêm nay chúng ta không đi chỗ nào hết, chỉ ở trên giường là đủ rồi!” Trong mắt hấn lóe tia sáng sâu lắng.

“Ngài..... Ngài lại muốn làm chuyện như hai lần trước sao?” Sau khi trải qua thân mật tiếp xúc, nàng mơ hồ có thể nhận ra ánh mắt hưng phấn của hấn.

“Không chỉ như vậy, lần này ta muốn toàn bộ của nàng!” Hấn khẩn cấp nói.

“Đây là ý gì?” Vũ Lâm luôn nén không được lòng hiếu kỳ liên tiếp hỏi không ngừng.

“Ta sẽ dùng thời gian cả đêm để nàng hiểu được !” Khóe miệng hấn nở ra nụ cười gian tà.

Không chờ nàng mở miệng môi hấn đã phủ xuống, hôn lên đôi môi anh đào khẽ nhếch của nàng.

Từ lần đầu tiên bọn họ hôn nhau, nàng đã biết bản thân cần bản không thể kháng cự hấn, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ, hấn không tốn bao nhiêu thời gian đã hôn nàng đến đầu óc choáng váng .

Có lẽ hấn chỉ xem nàng như đồ chơi cũng có lẽ hấn xem nàng như nữ nô, nhưng thời điểm hấn hôn nàng lại làm cho nàng cảm thấy bản thân như cô nương được hấn yêu thương.

Cho nên khi hấn hôn lên cổ trắng nõn, bàn tay to cởi bỏ từng lớp quần áo của nàng, nàng chỉ có thể mơ hồ kháng nghị nói:“Đừng..... Đừng như vậy.....”

“Đừng ngốc, đêm nay ta sẽ không dễ dàng buông tha nàng”

Từ Chấn lấy đầu ngón tay thâm nhập vào trong miệng nàng, qua lại sờ soạn cánh môi cùng đầu lưỡi, để nàng mút cắn ngón tay mình, không biết tại sao Vũ Lâm theo bản năng hy vọng hấn làm.

Không bao lâu trên người nàng đã không còn vật gì che đậy, hấn dùng đôi mắt nóng bỏng tuần tra tất cả trên người nàng, thấy vậy nàng dường như run rẩy lên.

“Ngài..... ngài đừng nhìn ta như vậy.....” Nàng vươn hai tay muốn che khuất mắt hấn, bởi vì ánh mắt hấn làm thân thể nàng nóng lên, tim đập liên hồi mà nàng thì không quen có cảm giác như vậy.

Hắn kéo ra bàn tay nhỏ che trước mắt mình, tiếp tục ung dung ngắm thân thể mềm mại của nàng, càng tiến thêm một bước yêu cầu nàng “Phối hợp”, đem bàn tay nhỏ bé của nàng đặt tới trước ngực hắn, muốn nàng bắt đầu cởi áo cho hắn.

“Cởi từ nơi này, nhanh!” Hắn dùng giọng nói nữa ra lệnh nữa hấp dẫn nói.

“Không, ta sẽ không.....” Nàng cảm thấy rất khó làm, rất xấu hổ, nhưng làm sao cũng thoát không khỏi kiềm chế của hắn.

“Nghe lời nếu không ta sẽ ăn nàng!”

Thời điểm hắn nói lời này Vũ Lâm cảm thấy đặc biệt hoảng sợ, bởi vì dáng vẻ hắn nhìn nàng thật sự như muốn ăn nàng vào trong bụng.

“Ta..... Ta nghe lời là được.” Nàng ủy khuất nói, cố gắng thử cởi áo hắn nhưng đây không phải là chuyện dễ dàng, nhất là khi cởi nàng không ngừng chạm vào hắn.

“Đúng, chính là như vậy.” Giọng nói của hắn xen lẫn thở dài giống như rất thoải mái.

Rốt cục “Công việc” trong tay đã xong, hai người trần truồng nhìn nhau, nàng đỏ mặt cúi đầu rũ mắt xuống, dù sao nàng cũng không quen nhìn thân thể cường tráng nam tính kia.

“Nhìn ta, không cho phép trốn.” Hắn nâng lên cằm dưới của nàng, muốn nàng nhìn thẳng vào hắn.

“Người ta..... đã làm theo lời ngài, ngài..... ngài còn muốn thế nào nữa?” Nàng thật sự không chịu nổi rốt cục đánh bạo hỏi.

Từ Chấn dùng sức cánh tay, ôm thân thể yếu đuối của nàng đến gần dán thân thể rắn chắc nóng hổi, đột nhiên trong lúc đó một ngọn lửa thuận thể thiêu cháy tán loạn.

“Nàng cảm giác được không?” Hắn khàn giọng hỏi.

“Cảm giác..... Cảm giác được cái gì?” Nàng mơ màng hỏi.

“Ta là nam nhân của nàng, còn nàng là nữ nhân của ta” Hắn dùng sức sờ nắn vú nàng, để nơi tư mật hai người tiếp giáp cùng một chỗ.

Cảm giác được hắn hưng phấn cùng cứng ngắc, Vũ Lâm càng thêm yếu ớt, “Ngài nói gì..... Ta không hiểu.....” “Làm sao nàng lại không hiểu? Nha đầu ngốc!” Khóe môi hắn mang theo nụ cười sùng nịch nhưng trong mắt lại hàm chứa dục vọng âm trầm.

19. Chương 19

Ngay tại đôi môi hơi hé muốn nói tiếp Từ Chấn lập tức hôn lên môi nàng, bắt đầu dịu dàng tinh tế khiêu khích, hai tay cũng dò đến nơi mẫn cảm của nàng, dẫn tới nàng hô hấp dồn dập tim đập tán loạn.

“Không được..... Không được.....” Nàng giãy dụa muốn thoát khỏi nụ hôn của hắn, tay hắn, lửa nóng của hắn.

“Đừng bảo không được, ta nhất định phải được mà còn phải toàn bộ!” Hắn làm gì cũng muốn có nàng, trên thân thể mềm mại thướt tha lần lượt vẽ vài vòng tròn, hôn mãnh liệt để lại dấu đỏ kích tình.

“Xin ngài..... Ta chịu không nổi.....” Vũ Lâm không thể nói rõ bản thân đến tột cùng chịu không nổi cái gì, chỉ cảm thấy nàng chịu không nổi quá nhiều khoái cảm ập đến.

“Không được, còn chưa đủ, ta muốn toàn thân nàng đều bốc cháy!” Hắn đưa tay lên vú nàng lặp lại vuốt ve, còn lôi kéo tay nàng đặt lên người hắn làm chuyện giống như vậy.

“Ngài thật nóng!” Nàng run rẩy nói.

“Ta đã bốc cháy vì nàng cho nên nàng phải chịu trách nhiệm!” Nói xong tay hắn càng thêm càn rỡ, kéo tay nàng mơn trớn mỗi một tấc da thịt trên người hắn.

Trò chơi quá mức nóng bỏng, hai người rất nhanh thở dốc rên rỉ, Vũ Lâm bị hắn liếm hôn đến hỗn loạn còn Từ Chấn tắc bị nàng vỗ về chơi đùa dục hỏa khó nhịn.

“Có thể không?” Hấn nín thở kéo ra hai chân thon dài của nàng, để cho thân hình hai người càng thêm thân mật.

“Có thể..... Cái gì?” Nàng sớm ý loạn tình mê không hiểu ý đồ trong lời hấn

“Tiếp nhận ta!”

Hấn còn chưa nói xong liền động thân tiến vào bên trong chật trát của nàng, chỉ một động tác đẩy mạnh nho nhỏ đã làm cho nơi mẫn cảm nhất của hai người chặt chẽ kết hợp.

“A!” Thân thể Vũ Lâm lập tức cứng đờ bất động, đây là một loại đau đớn chưa bao giờ cô biết, phản ứng đầu tiên của nàng là muốn đưa tay đẩy hấn khỏi người mình.

“Kiên nhẫn một chút, nàng có thể !” Hấn không cho nàng cơ hội lùi bước, hai tay hấn dùng lực ôm chặt nàng, kiên trì vòng nàng trong ngực mình

“Đau quá! Không muốn.....” Nàng nghẹn ngào ra tiếng, bàn tay nhỏ bé đánh lên vai hấn.

“Đừng sợ, ta không động được chưa?” Hấn dùng nụ hôn an ủi nàng.

“Tại sao..... tại sao phải đối với ta như vậy?” Nàng lòng đầy ủy khuất hỏi: “Ngài hại ta đau quá, ngài có biết không?”

Cho dù nàng đơn thuần hơn nữa, ngây thơ hơn nữa cũng hiểu nàng đã trở thành người của hấn, nhưng....nhưng tại sao? Rốt cuộc hấn xem nàng là gì?

Hấn cười khổ “Ta cả đời này có thể sẽ không biết bởi vì ta không phải nữ nhân, nhưng chúng ta nhất định được, chúng ta phải kết hợp trên gấm xà vương.”

“Ý ngài là..... ta dệt mảnh vải này, phải chịu loại khổ sở như thế?” Ngoại trừ thân thể bị hấn làm đau chỉ sợ ngay cả trong lòng cũng đau, nàng mơ hồ thấy đau...đau lắm.

“Khổ sở?Ta sẽ không để nàng phải chịu.” Con người hấn dần dần thâm trầm, dùng đầu ngón tay xoa lên thân thể trơn mịn, theo bả vai của nàng, hai vú đến chân thon dài, tạo ra từng đường cong lửa nóng.

“Đừng..... ngứa lắm!” Vũ Lâm không khỏi kháng nghị.

“Sợ ngứa phải không?” Khóe môi hấn nở nụ cười yếu ớt, “Vậy đừng nhúc nhích ngoan ngoãn ta sẽ làm nàng thích nó.”

“Sao..... làm sao có thể?” Nàng đang muốn hỏi môi lại bị hấn phủ lên, đồng thời vòng eo vận động gia tăng chuyển động, một lần lại một lần xâm chiếm non mềm của nàng .

“Ừm!...” Vũ Lâm chỉ có thể phát ra mơ hồ rên rỉ, trong đầu đã bị cảm giác kết hợp bao phủ .

Hấn kéo cao hai chân của nàng, bàn tay to đặt lên hai vú, nàng ban đầu kháng cự đến hiểu được làm sao tiếp nhận hấn, điều này làm cho tâm trạng của hấn rất phấn chấn, chuẩn bị hoàn toàn phóng ra dục vọng.

“Thích không? Nói cho ta biết nàng thích ta làm vậy không?” Hấn thay đổi tư thế, thở ồ ồ, dán chặt sau tai nàng thấp giọng hỏi.

“Ta..... Ta không biết.....” Nàng ngay cả hô hấp cũng không kịp, còn có khí lực đâu mà suy nghĩ?

Hấn không hài lòng câu trả lời của nàng, vì thế chậm rãi rời khỏi, sau mạnh mẽ đâm vào, “Ta nhất định phải làm nàng nói thích!”

“Ngài..... Trời ạ.....” Nàng thật sự sắp bị hấn làm ngất .

Một luồng sóng tình dục đánh tới trước ngực cùng sau lưng, trên mặt Từ Chấn đều là mồ hôi, mồ hôi nóng rục rịch xuống trên người Vũ Lâm, thiếu chút nữa làm phỏng người nàng.

“Nóng..... nóng quá” Nàng chạm vào mồ hôi nóng bỏng, dẫn đến không khí xung quanh càng thêm mị hoặc

Hấn lấy bàn tay đem mồ hôi rải đến trước ngực nàng, vuốt ve hai vú rất tròn, xúc cảm non mềm cùng trơn trượt thoát chốc làm hai người ngừng hô hấp.

Vì thế hắn tiếp tục đem mồ hôi bôi lên toàn thân nàng, rất nhanh từ bả vai, ngực bụng, hai chân cùng hông, làm cho cả người nàng run rẩy không thôi.

“Ngài..... Ngài làm gì vậy?” Vũ Lâm giống như sắp bị mồ hôi hắn bao phủ .

“Thích không? Nói mau!” Hắn cắn vành tai khéo léo, nặng nề thở dốc.

Nàng mới hé ra miệng liền niếm trúng mồ hôi của hắn, mùi vị hàm chứa dã tính cuồng loạn nói không nên lời nóng bỏng thiêu đốt.

“Ta..... Thật sự không biết.....” Nàng cắn môi đỏ mọng, thần sắc kiêu diễm ướm át.

Hắn cho cô thời gian chần chờ, xoay người để nàng đối mặt hắn, trên cao nhìn xuống nàng đồng thời ra vào trong cơ thể nàng, muốn nhìn mỗi biểu tình trên mặt nàng.

“Nàng rất thích ta cảm giác được !” Hắn giơ hai chân nàng cao khỏi vai khê cắn bắp chân trắng nõn của nàng.

“Ngài..... Ngài thật đáng ghét.....” Vũ Lâm then thùng che kín khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng không muốn hắn nhìn thấu lòng nàng!

Cũng không chịu để hắn biết nàng thầm yêu hắn.

Nhưng hắn đã đưa tay kéo hai tay nhỏ nhắn của nàng ra, không để nàng che lại mặt mình, hai tròng mắt lại nhanh nhìn chăm chăm nàng, không chịu buông tha mỗi một cái nhú mày của nàng, cắn môi hay rên rỉ hắn đều không bỏ qua.

“Thừa nhận đi! Nàng thích, nàng muốn ta !”

Hắn như cố ý trêu đùa nàng, lúc nhẹ lúc mạnh công kích khiến nàng choáng váng không thôi, hai tay cũng nắm chặt lại thả lỏng, thả lỏng lại nắm chặt, không có một tư thế cố định.

“Nếu ta thừa nhận..... ngài dừng lại sao?” Nàng thở gấp hỏi.

“Không, ta sẽ không dừng lại, ta muốn đưa nàng bay lượn!”

“Bay lượn?” Lòng hiếu kỳ của nàng lại bị khơi dậy , “Giống..... giống như ta đưa nàng bay trên không trung ấ?”

“Nàng rất nhanh sẽ biết!”

Hắn ôm lấy người nàng đứng lên, để cho hai chân thon dài của nàng hoàn toàn thắt lưng hắn, hai người kết hợp càng thêm chặt chẽ! Hắn lập tức phát động thể công, làm cho cả người nàng chấn động.

“A!” Nàng bị tư thế này dọa, hai tay chỉ có thể bắt lấy bờ vai của hắn, sợ mình sẽ ngã xuống.

Hắn cười nhẹ một tiếng, “Đừng sợ, ta tuyệt đối sẽ không để nàng ngã xuống .”

“Ngài.....” Nàng còn muốn nói thêm, lại bị hắn dùng lực đẩy mạnh vào e rằng không thể nói được.

“Ta sẽ để nàng mở miệng nói!” Trong mắt hắn lóe lên quyết tâm kiên định .

“Không, ta..... Ta thừa nhận là được.....” Coi như nàng sợ hắn đi!

Vũ Lâm đang muốn đầu hàng, Từ Chấn cũng đã kiềm chế không được, bàn tay ôm chặt hông tròn của nàng, trước sau nhấp nhô bắt đầu bay lượn trước này chưa từng có.....

20. Chương 20

“Thích không?”

“Thích.....”

“Muốn ta sao?”

“Muốn chàng.....”

“Ngoan.”

Trải qua trận mây mưa Vũ Lâm rúc vào trong ngực Từ Chấn, toàn thân mệt mỏi đầu choáng váng chỉ có thể nhẹ nhàng điều chỉnh hô hấp, rốt cuộc không thể bướng bỉnh hoặc che giấu trước mặt hắn.

Tất cả tâm sự của nàng đều bị hắn bức cung ra nhưng hắn cái gì cũng không thổ lộ, đây là một cuộc thăm vắn rất không công bằng tuy trong lòng nàng hiểu không thể thay đổi chuyện gì.

Tất cả của nàng thuộc về hắn, vậy còn hắn? Hắn thì sao? Haizz..... Về phần Từ Chấn bởi vì nghe được lời mình muốn nghe! Vì thế hài lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng “Nàng mệt sao?”

“Mệt.....” Chỉ mỗi chữ này căn bản không thể hình dung cảm giác của nàng, nàng cảm thấy thân thể dường như tan ra.

Trong mắt hắn có nét cười, nhìn biểu tình trên mặt nàng vừa đau lòng vừa đáng yêu, “Làm thêm vài lần từ từ sẽ quen.”

Làm thêm vài lần? Vũ Lâm mở to hai mắt nhìn, hoài nghi có phải bản thân nghe lầm?

“Sau này chỉ cần nằm trên gối xà thần, chúng ta phải làm giống như vừa rồi vậy, đã hiểu chưa?”

Hắn lấy ngón tay điểm điểm chóp mũi xinh đẹp của nàng.

“Trời.....” Nàng ngay cả thở dài cũng chỉ có thể thầm lặng, nàng mệt mỏi hỏi: “..... tại sao?”

“Không vì sao, đây là vận mệnh của nàng.” Hắn ấn nộ hôn xuống môi nàng.

“Vận mệnh?” Nàng lại càng không hiểu được ý hai chữ này “Nhưng ta không muốn..... Thân là nô lệ đã rất đáng thương, nếu trở thành đồ chơi thì thật đáng buồn “Nàng dám không muốn? Ta thật ăn nàng đó!” Giọng nói hắn lập tức chuyển sang uy hiếp, ánh mắt lạnh lẽo đủ để đông lạnh người.

“Người ta.....” Nàng cảm thấy rất ủy khuất, “Chân người ta thật đau.” Nàng nói không nên lời câu muốn nói, chỉ đành tìm đại một cái cớ trả lời hắn

“Ta sẽ dịu dàng hơn, rất nhanh sẽ khỏi.” Giọng hắn vẫn có chút không vui.

“Người ta đầu chóng váng.” Nàng nói tiếp.

“Ta hôn nhẹ trán của nàng, nàng sẽ không choáng váng.”

“Người ta..... chỗ đó đau.” Nàng mắc cỡ đỏ mặt nói.

Nghe nói như thế hắn sững sốt một chút, chậm rãi mơn trớn móng của nàng nói: “Đây là quá trình phải trải qua khi biến thành nữ nhân, một khoảng thời gian nữa sẽ không sao.”

“Thật vậy không? Làm sao có thể?” Nàng hoài nghi hỏi chẳng lẽ hắn rất có kinh nghiệm? Hiểu rõ nữ nhân như vậy? Không biết tại sao suy nghĩ đến đây lòng nàng chua xót.

“Không tin? Ta sẽ chứng minh cho nàng xem.”

Nói xong hắn lại hôn lên cánh môi anh đào của nàng, hai tay cũng bắt đầu dao động lên xuống, rõ ràng muốn để cô cảm thụ tư vị mất hồn lần nữa.

A, không thể nào! Vũ Lâm chưa bao giờ chán ghét thói quen hay hỏi chuyện của mình như lúc này, nhưng chính bởi vì nàng mở miệng hỏi cho nên hắn quyết định dùng hành động đáp lại, hắn không khỏi quá tấn trách đi!

Nhưng hiện tại nàng hối hận đã không kịp, người mới nếm thử lưu luyến yêu say đắm vu sơn mây mưa giữa nam nữ một lần không đủ, lần thứ hai không đủ, nhiều lần cũng không đủ, tựa hồ không muốn đem tất cả nuốt vào cổ họng mới thỏa mãn..... Trời đã sáng giống như có một tia sáng mặt trời chiếu vào trên mặt Vũ Lâm, chọc cô ngứa ngáy, ầm ập tựa như người yêu đang dịu dàng hôn lên mặt nàng.

Hôn môi? Nói đến hôn môi, nàng thật sự cảm giác rất thật!

Vũ Lâm mơ mơ màng màng mở hai mắt, thì phát hiện Từ Chấn đem mặt chôn trước ngực, tình tế khẽ hôn xuống từng chỗ, dọc theo vú mướt mà non mềm liếm hôn tạo ra từng mảng ướt át.

Cửa sổ được che phủ rèm cửa dày cộm nặng nề, ánh mặt trời không có khả năng chiếu vào, bất quá ảo giác của nàng là hắc nghịch ngợm bố trí!

“A!” Nàng khẽ thét một tiếng, đưa tay muốn đẩy hắc ra, “Ngài đang làm gì?”

Hắc kéo ra tay nàng, con người màu bạc nhìn về mặt thẹn thùng của nàng: “Sao tỉnh sớm vậy? Ngủ nhiều một chút đi!”

Ngủ nhiều một chút? Ngủ tiếp chỉ sợ lại bị hắc “Ăn” sạch!

Còn nữa ánh mắt hắc tại sao biến thành màu bạc? Tựa như lần trước nàng thấy hắc ở một căn phòng khác, hắc cũng có ánh mắt màu bạc kỳ lạ này.

“Ta đã tỉnh, buông ra!” Nàng rút lui về phía sau.

Mấy ngày nay qua nàng vẫn tỉnh lại một mình trên giường lớn, đây là lần đầu tiên cùng cô chào đón buổi sáng.

Tuy nói bây giờ là sáng sớm nhưng bên trong lại một mảnh tối đen, mà ánh mắt hắc nhìn nàng nóng rực như lửa, cảm giác thật kỳ quái..... thật huyền diệu..... về mặt hắc chuyển sang nghiêm túc, đưa tay ôm cô nhét vào trong ngực, nâng lên cằm khéo léo của nàng, “Ta sẽ không buông tha nàng, nàng là người của ta, biết không?”

Nàng là người của hắc..... Cho dù Vũ Lâm có ngốc cũng hiểu được ý trong lời hắc, trải qua tất cả chuyện tối qua nàng đã sớm trở thành người của hắc, hơn nữa hoàn toàn triệt để Nàng cắn cắn môi dưới chần chờ gật đầu.

“Ngoan ngoan nghe lời ta nói, ta hứa sẽ không ăn nàng, hơn nữa ta sẽ rất tốt rất tốt với nàng.” Hắc nói bên tai, trong giọng nói hàm chứa phần thâm ý.

Bị ăn? Vẫn câu này? Vũ Lâm tựa hồ không có lựa chọn nào khác đành phải tiếng:“Ừ.”

Sau khi nghe được câu trả lời của nàng, Từ Chấn đưa tay cầm lấy chiếc vòng cổ rắn tới gần cổ mình, hai vòng cổ lớn nhỏ hóa thành kim xà lẫn nhau dây dưa truy đuổi cho đến cả hai hợp lại.

Vũ Lâm kinh ngạc nhìn tất cả, hai kim xà lại có hành động như thế? Hơn nữa cuối cùng đại biểu chuyện gì? Nàng nhớ tới khi còn bé ở miếu xà vương sau khi bị rắn hôn, không biết tại sao nàng luôn mơ hồ cảm thấy chuyện đó có liên quan đến Từ Chấn.

Hai điều kim xà phát ra hào quang màu vàng, cuối cùng dịu xuống dần dần hóa thành vòng cổ im lặng nằm trên cổ hai người.

Từ Chấn đưa tay vuốt ve bả vai, “Hôm nay chúng ta sẽ bận rộn nhưng không cần sợ có ta ở đây.”

“Bạn? Bạn chuyện gì?”

“Đương nhiên là bận đại sự của chúng ta.” Hắc không trả lời chính diện, cúi đầu hôn một chút đôi môi của nàng.

Chuyện lớn gì ?Luôn không nói rõ ràng làm cho trong lòng nàng bất an, không yên tâm, thật không hiểu hắc rốt cuộc thích chuyện chế hay yêu thương, đoạt lấy..... Nụ hôn này ngoại trừ nồng đậm dục vọng tựa hồ còn có thật sâu tình ý, Vũ Lâm bị hôn có chút hoảng hốt có chút xuất thần, thậm chí quên e lệ cùng khấn trương chìm đắm trong nụ hôn dịu dàng của hắc.

Tại một khắc này nàng nguyện ý tin tưởng tình cảm hắc dành cho nàng, nếu không làm sao có thể hôn thâm tình như thế?

Thật lâu sau hắc hắc mới buông cô ra, “Đợi lát nữa sẽ có người đến hầu hạ nàng, bọn họ nói gì nàng cứ làm theo, có hiểu không?”

Nhìn hắc đứng dậy xuống giường phủ thêm trường bào, Vũ Lâm lại không tự chủ kéo ống tay áo hắc, giọng nói nũng nịu ngay cả cô cũng không dám tin“Ngài..... Ngài muốn đi đâu ?”

Từ Chấn tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, xoa xoa hai má của nàng: “Yên tâm ta sẽ không đi xa, chờ một chút là có thể gặp mặt.”

Nàng nghe mặt đỏ lên, then thùng buông tay ra, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Từ Chấn khẽ cười một tiếng, lại cúi đầu hôn nàng thêm một cái mới xoay người rời đi.

Nhìn bóng người hắt xa dần nàng lại cảm thấy có chút mất mát, nàng không biết bản thân tại sao như thế chỉ biết lòng tựa như đã đi theo hắn.

Tại sao có loại cảm giác này? Tại sao nàng dường như không còn là chính mình? Không phải nàng yêu hắn chứ? Nếu nàng thật sự chán ghét hắn tại sao cam tâm tình nguyện cùng hắn thân mật để hắn đoạt lấy? Nếu thật sự yêu phần tình cảm này nàng nên giải quyết thế nào cho phải?

Trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa, nàng lúc này mới thoát khỏi hoảng hốt, chỉ thấy Kha Hân Khởi mang theo hai thị nữ đi đến.

Vũ Lâm lấy chăn vây quanh thân thể trần truồng của mình, khuôn mặt đỏ bừng, không biết nên giải thích tình trạng này thế nào.

Kha Hân Khởi lại có vẻ tương đối bình tĩnh, trên mặt nhìn không ra có bất gì biến hóa, “Mời đi theo ta, chúng ta sẽ tắm rửa thay quần áo cho cô.”

“Hả?” Vũ Lâm sửng sốt, bình thường Kha Hân Khởi không gọi nàng này như vậy, cũng không có thái độ khách khí như thế.

Kha Hân Khởi phát phát tay, hai gã thị nữ bước đi hướng bể chuẩn bị tắm cho Vũ Lâm.

Nhìn thấy nét nghiêm túc trong ánh mắt Kha Hân Khởi, Vũ Lâm không dám ... hỏi nhiều, đành phải ngoan ngoãn hướng đi bể để mặc ba người các nàng định đoạt.

Tắm rửa, thay quần áo, trang điểm, chải tóc..... Không biết qua bao lâu, Vũ Lâm cảm thấy bản thân sắp ngủ gật, Hà Hân Khởi rốt cục nói một tiếng: “Tốt lắm.”

Vũ Lâm mở ra hai mắt, thấy chính mình trương gương, không khỏi run giọng nói: “Này..... Đây là ta sao?”

Kha Hân Khởi gật gật đầu trên mặt dấu không được tia hài lòng, “Đương nhiên là cô nương.”

21. Chương 21

Vũ Lâm đứng dậy đi đến trước gương nhìn người mặc lễ phục màu vàng trong gương, đầu tóc được búi cao, kết hợp với trang sức thủy tinh. Hai gò má đánh phấn hồng, môi son kiêu diễm, trên cổ, cổ tay cùng mắt cá chân đều đeo trang sức hình rắn nổi bật, hai mắt nàng càng thêm sáng ngời.

Phải ăn mặc trịnh trọng như thế không biết muốn làm gì? Nhất định có nguyên nhân cực kỳ đặc biệt?

Vũ Lâm rốt cục nhin không được đặt câu hỏi: “Ta..... Ta mặc như vậy để làm gì?”

“Đợi lát nữa cô sẽ biết.” Kha Hân Khởi kéo tay nàng đưa nàng đi đến đại sảnh.

Ngày hôm nay bắt đầu sao? Vũ Lâm trong lòng tràn ngập nghi hoặc cùng khản trương, thậm chí mơ hồ dự cảm bắt đầu từ giờ khắc này số mệnh cô sẽ có nhiều biến hóa!

Tuy rằng ban ngày nhưng hành lang lại được bao trùm bởi những rèm cửa sổ nặng nề dày cộm, tình cảnh hiện tại so với bình thường khác nhau rất lớn.

Trong đại sảnh xanh vàng rực rỡ như đốt đèn trong đêm tối, bên trong đám đại thần ngồi im, thị vệ đứng bên cạnh tựa hồ có chuyện gì mà thảo luận không ngớt, nhưng vừa nhìn thấy Vũ Lâm xuất hiện liền lập tức im lặng.

Đối mặt ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người Vũ Lâm thật sự rất khó thờ ơ, hai chân của nàng run rẩy hai tay xoắn chặt hai mắt bối rối nhìn xung quanh, rốt cục thấy Từ Chấn ngồi trên vương vị.

Từ Chấn ngồi bên trong bức rèm, bóng người cao lớn đứng lên, hần mặc lễ phục long trọng màu đen đồ án hình rắn thoạt nhìn uy nghiêm trang trọng giống như xà vương tôn quý.

Vũ Lâm có chút không nhận ra hần nhưng hần vươn hai tay về phía cô.

Nàng hít sâu một hơi chạy về phía trước, may mắn vẫn chưa té ngã, khi nàng đem hai tay đặt lên tay hần, một loại ấm áp lập tức truyền đến trong lòng nàng.

“Ta.....” Nàng mở miệng muốn hỏi cái gì rồi lại không thể mở miệng.

“Nàng rất đẹp giống như ta nghĩ.” Trong mắt hần ẩn núp thứ gì đó nhưng nàng chưa kịp bắt lấy.

Hần nắm chặt tay nàng để cho nàng ngồi xuống bên cạnh hần, lại vịn lấy vai cô như biểu thị công khai cô là của mình.

Chúng thần sắc mặt trầm xuống, Lâm Minh Hiên là người đầu tiên mở miệng nói: “Đại vương, hành động này rốt cuộc có hàm nghĩa gì?”

“Các người đều nhìn thấy rất rõ, vòng cổ trên cổ nàng chính là vật tượng trưng cho xà vương và xà hậu.”

Lời Từ Chấn vừa bật ra không chỉ chúng thần ngạc nhiên, ngay cả Vũ Lâm cũng cảm giác thật kinh ngạc.

Ý của hần..... Ý của hần chẳng lẽ là..... hần muốn lập nàng làm xà hậu? Không phải nữ nô mà là hoàng hậu!

Nàng không cho phép mình suy nghĩ lung tung, rồi lại không thể phủ nhận chuyện bản thân nghe được.

Lâm Minh Hiên lập tức phản ứng: “Thỉnh Đại vương tam tư, xà thần cùng người phạm không thể kết hợp!”

“Nàng thông qua các loại khảo nghiệm các người đều thấy, không phải sao?” Từ Chấn trầm giọng trả lời.

Khảo nghiệm? Công việc kỳ lạ ban đêm là khảo nghiệm dành cho nàng sao? Vũ Lâm nhìn hần anh khí mũi phần rớt cục hiểu tất cả những gì hần bắt nàng làm, nhưng..... tại sao sao? Tại sao lại là nàng?

“Tuy như thế nhưng chính bởi vì cô ta Đại vương không thấy được ánh mặt trời mười năm, chuyện này đáng giá sao?”

Lâm Minh Hiên thật sự nhịn không được nói ra cảm nhận trong lòng.

Không thấy mặt trời? Vì nàng? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vũ Lâm cảm thấy Từ Chấn nắm thật chặt tay nàng, tựa hồ ám chỉ không cho nàng mở miệng vào giờ khắc này.

“Ta cho rằng đáng giá thì đáng giá!” Từ Chấn kiên quyết khẳng định.

Lâm Minh Hiên cắn răng còn muốn nói tiếp nhưng Kha Hân Khởi đã chen vào, “Đại vương, ý của ngài chúng tôi đều rất rõ nhưng giải linh còn tu hệ linh nhân, nếu không tính rõ ràng ân oán tộc nhân bộ tộc xà thần khó có thể tâm phục khẩu phục, mong Đại vương tam tư.”

“Là ta muốn kết hôn chứ không phải các người!” Từ Chấn đưa tay ôm Vũ Lâm vào trong ngực dùng sức mạnh đến nàng phải hít sâu một hơi.

“Chẳng lẽ Đại vương muốn cả đời phải chịu hành hạ kiểu này sao? Chẳng lẽ Đại vương thật sự muốn lấy nường tử là cừu nhân của bộ tộc xà thần sao?” Lâm Minh Hiên rốt cục hết kiên nhẫn nhịn không được nói ra lời nói nặng.

Lấy nàng? Hành hạ? Cừu nhân? Từ chữ đối với Vũ Lâm đều là câu đố không giải được nhưng vào lúc này sẽ không ai trả lời nàng.

Từ Chấn thoáng cái đứng lên, trên mặt tràn ngập tia giận giữ, “Cái gì cũng không cần quan tâm! Nếu nàng đã giết ta một lần thì phải sinh con nối dòng cho ta, đây là nàng thiếu ta cũng là trả thù của ta, các người ai cũng không được xen vào!”

Nàng từng giết hần? Trời ạ! Làm sao có thể? Giữa bọn họ không giống như có thâm cừu đại hận?

Vũ Lâm trừng mắt nhìn không hiểu ý hần nói.

“Đại vương , xin bớt giận!” Trưởng lão Nhan Thán Sinh mở miệng nói:“Bọn thần không phải không biết tâm ý của Đại vương, nhưng mọi chuyện cũng cần phải giải quyết rõ ràng, không phải Đại vương khư khư cố chấp là có thể hóa giải!”

“Đủ rồi! Ta gọi các người đến không phải là trưng cầu ý kiến các người, ta chỉ muốn nói cho các người biết ta muốn cô gái này, nếu các người không xưng cô ấy là xà hậu thì cũng không cần gọi ta là xà vương!”

Chúng thần cúi đầu không nói, mà Vũ Lâm vẫn còn vây trong kinh ngạc, Từ Chấn đột nhiên ôm ngang nàng lên, ánh mắt quét qua mọi người“Việc này không cần bàn lại, dù sao ta nhất định phải lập Mạc Vũ Lâm làm xà hậu!”

Không đợi bất kỳ hưởng ứng, Từ Chấn ở trước mắt mọi người ôm cô rời khỏi đại sảnh, xoắn bước đi về phía tẩm phòng.

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người bọn họ rốt cục rời xa hiện trường biến mất ở một dãy hành lang khác.

Vào trong phòng Từ Chấn đá mạnh lên cửa, thả nàng xuống trên mặt giường lớn.

Xà vương gắm vẫn xinh đẹp, rèm cửa sổ vây quanh khiến căn phòng càng thêm u ám, trong đôi mắt màu bạc phun ra tia sáng rực như lửa thoát nhìn quý dị dọa người.

“Ngài..... những lời ngài vừa nói...là có ý gì?” Vũ Lâm quyết phải hỏi rõ ràng mọi chuyện.

Hắn ngồi xổm trước mặt nàng, hai tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng“Ý của ta rất rõ, nàng là người của ta là vương hậu của ta, nàng phải sinh con nối dòng cho ta.”

“Nhưng ta..... ta.....” Trời ạ! Nào có người nói gì bắt người khác phải làm theo đó? Hắn dường như cũng không muốn hỏi ý kiến của nàng! Tuy rằng người của nàng đã cho hắn, nhưng nàng còn chưa hiểu lòng hắn?

“Không cho phép nói không, nếu không ta sẽ ăn nàng!”

22. Chương 22

Luôn đe dọa người ta, haizz! Vũ Lâm co lại bả vai quyết định hỏi tiếp vấn đề, “Tại sao..... đám người đó ghét ta? Còn nữa..... tại sao ngài nói ta..... từng giết ngài một lần? Ta không hiểu.”

Nói tới đây ngọn lửa trong mắt hắn nhất thời chuyển sang lạnh lùng, “Nàng không nhớ ?”

“Nhớ cái gì?” Nàng vẫn không hiểu ra sao.

“Năm nàng tám tuổi ở miếu xà vương đã xảy ra chuyện gì.”

“Ngài.....” Nàng thoáng cái lạnh cả sống lưng, “Ngài chính là con rắn đó?”

Bàn tay của Từ Chấn đặt lên cổ nàng, không biết muốn hay không muốn giết nàng, cảm xúc lạnh lạnh làm cho nàng khẽ run.

“Đúng vậy, lúc ấy ta đang tu luyện linh châu thấy nàng ngủ dưới tàng cây, ta chỉ khẽ hôn nàng một cái, sau đó đã chết trong tay nàng.”

Hắn vươn đầu lưỡi rất nhẹ rất nhẹ liếm lên môi nàng.

Vũ Lâm cả người cứng ngắc, nàng nhận ra nụ hôn này, quả thật là nụ hôn đầu tiên của nàng!

“Ta..... Ta thật sự đã giết ngài? Vậy ngài...tại sao còn ở nơi này?” Cho dù nói lấp nàng vẫn muốn hỏi rõ ràng.

“Nàng giết chính là thân rắn của ta, Nhan Thán Sinh, Lâm Minh Hiên cùng Kha Hân Khởi đều nhìn thấy, cũng may bọn họ đứng lúc dùng linh châu vẫn chưa luyện xong cứu lại hình người của ta, nhưng từ đó về sau ta chỉ có thể xuất hiện trong đêm tối, không thể trực tiếp nhìn ánh mặt trời, nếu không trong vòng ba ngày sẽ hóa thành tro.”

Khó trách hấn chỉ xuất hiện vào ban đêm, khó trách bức màn lại dày đến thế, cũng khó trách mọi người đều dùng ánh mắt cừu hận nhìn nàng!

“Ngài...ngài hận ta không?” Nàng run rẩy hỏi rồi lại sợ hãi nghe được đáp án.

“Hận?” Miệng hấn cong lên lộ ra nụ cười châm biếm, “Ta nên hận nàng, tất cả bởi vì một nụ hôn mà bị nàng giết, để cho ta ngày ngày đêm đêm sống trong bóng tối, không ... biết được cảm giác đứng dưới ánh mặt trời là thế nào, lúc nào cũng phải chú ý an toàn sinh mạng của mình, sợ không cẩn thận một chút sẽ tan thành mây khói! Nàng nói đi ta có nên hận nàng hay không?”

Nghe được cuối cùng Vũ Lâm căn bản không dám nhìn thẳng vào cặp mắt của hấn, đành phải nhắm chặt hai mắt “Thực xin lỗi, là ta sai! Ta lúc ấy quá sợ hãi, ta không biết bản thân gây họa lớn như vậy, ta..... Ta thực xin lỗi ngài!”

Bàn tay đặt lên cổ nàng bắt đầu dùng sức, chỉ cần dùng một chút lực là có thể làm cho nàng hít thở không thông, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai giống như từ dưới đất vọng lên “Nàng thiếu ta rất nhiều cho nên nàng phải làm vương hậu của ta sinh con nối dòng cho ta, mới có thể bù lại tất cả thiệt thòi ta đã chịu, đã hiểu chưa?”

“..... ta.....” Nàng cảm thấy hít thở khó khăn cơ hồ nói không ra lời, sâu trong lòng lại cảm thấy rất lạnh rất lạnh, đầu tranh nói ra lời thật lòng “Ta không muốn như vậy! Là ta thiếu ngài nhưng ta không nghĩ vì vậy mà phải gả cho ngài! Ta tình nguyện làm nô lệ cho ngài cả đời, làm việc mỗi ngày cho đến chết, đó mới là hình phạt ta phải chịu!”

Bởi vì hận thù kết hợp với hôn nhân, nàng nghĩ đến thật sự rất bi ai ! Nàng từng giết hấn một lần thì phải trả lại sinh mạng đời sau.

Nếu như nàng đã yêu hấn, vậy lại gốc tới cực điểm! Thay vì như thế nàng tình nguyện lựa chọn cả đời làm nô, làm công việc cực nhọc, ít nhất tim nàng có thể bình tĩnh.

Bàn tay vẫn để nguyên tại cổ “Nàng nói gì? Nàng nói lại lần nữa cho ta nghe!” Hấn dùng lực siết chặt cổ nàng, không thể tin được bản thân nghe cô đang cự tuyệt.

Vũ Lâm ho khan một tiếng, dùng một tia sức lực cuối cùng nói: “Ta..... Ta không làm hoàng hậu của ngài, không nên lấy nhau vì lý do này, ngài..... ngài không yêu ta, ta cũng không yêu ngài, chúng ta..... không nên ở cùng một chỗ”

Hấn lựa chọn nàng chẳng qua vì muốn trả thù việc trước đó, hoàn toàn không phải xuất phát từ cảm tình hay tình yêu, điều này làm cho cô gái như nàng làm sao có thể tiếp nhận?

Hơn nữa ngay tại thời điểm cô cho rằng bọn họ có thể yêu nhau..... “Ta mặc kệ yêu hay không yêu, cũng không quan tâm bọn họ phản đối thế nào, nàng là của ta! Nàng vĩnh viễn là của ta.” Hấn đột nhiên ôm lấy nàng, hai người cùng nhau ngã trên giường lớn.

Nghe được cô cự tuyệt, lý trí trong đầu hấn đều bị phần nộ bao phủ, người khác phản đối hấn còn có thể hiểu nhưng nàng cự tuyệt lại khiến hấn tức giận! Không, hấn không cho phép mười năm chờ đợi lại thất bại, tuyệt đối không cho phép!

“Ngài.....” Vũ Lâm thấy ánh mắt cuồng loạn của hấn giống như biến thành một người khác, “Ngài..... ngài muốn làm gì?”

“Không cho phép nói chuyện! Không cho phép hỏi nhiều! Nàng chỉ cần nhớ kỹ, nàng vĩnh viễn là xà hậu của ta!” Nói xong hấn liền hôn lên đôi môi hé mở, ngăn lại tất cả vấn đề nàng muốn hỏi, bắt đầu lửa nóng triển miên.

Nàng căn bản vô lực phản kháng, chỉ có sa vào trầm luân cùng hấn trên xà vương gấm, phả ra giai điệu nam nữ quần quýt si mê “Nói cho ta biết, thân phận của nàng là gì?”

“Ta... Ta không biết.....”

“Ta là xà vương, nàng là xà hậu, nói lại một lần theo ta!”

“Ngài..... A..... nhẹ một chút!”

Từ Chấn đưa hông nàng lên cao, từ phía sau mạnh mẽ mà có lực tiến vào, một lần lại một lần đoạt lấy non mềm của nàng, giống như muốn mượn động tác như vậy biểu thị công khai chủ quyền sở hữu của mình.

“Đau không? Ta làm nàng đau sao?” Mặc dù còn đang giận giữ hấn vẫn thả lỏng chậm lại động tác.

“Không phải đau..... Là chịu không nổi.....” Vũ Lâm không tự giác nói ra lời thật.

Hai tay của hấn đặt lên hai vú trắng nõn của nàng, phóng túng vuốt ve “Ta muốn nàng chịu không nổi! Ta nhất định phải bức nàng nói ra!”

“Đừng..... đừng như vậy...”

Nàng thở gấp cầu xin tha thứ, lại không chống nổi dục vọng dâng cao của hấn, để mặc hấn ta cần ta cứ lấy, qua lại thăm dò nơi ấm áp xinh đẹp của nàng, giống như muốn chiếm hết tất cả của nàng.

“Nàng không vui sao? Đừng hồng gạt ta!” Mồ hôi của hấn rơi xuống trên người nàng tạo thành một loại khoái cảm trơn trượt nóng bỏng.

23. Chương 23

Mồ hôi của hấn dọc theo cổ nàng chảy xuống cằm rồi ngừng lại cuối cùng nhỏ xuống xà vương gấm, hai con rắn trên mặt gấm giống như càng thêm rục rỏ chói mắt .

“Không thích..... Ta một chút cũng không thích.....” Vũ Lâm quật cường siết chặt tay.

“Kẻ lừa đảo!” Hấn cắn vành tai của nàng, hai tay dao động lên xuống thân thể mềm mại của nàng, tiếp theo đưa xuống nơi nhạy cảm nhất trên chộc nàng bật ra tiếng rên rỉ.

“Xin ngài.....” Nàng ngược cằm lên để cho thân thể bày ra đường cong duyên dáng, dẫn đến hấn càng thêm mãnh liệt ra vào.

“Xin ta chuyện gì? Nói!” Hấn ước gì nuốt được cô vào bụng, đầu lưỡi lặp lại liếm láp cổ nàng.

“Xin ngài đừng hành hạ ta.....” Nàng cơ hồ nức nở bật ra tiếng nói.

“Hành hạ?” Hấn nở nụ cười nhạt, “Làm sao hành hạ đây? So với tất cả chuyện nàng đối xử ta, ta xem ra còn nhân từ với nàng!”

Một luồng sóng ập đến, Vũ Lâm rung động đầu vầng mắt hoa run rẩy không thôi “Ngài..... ngài có ý”

“Ta có ý thì thế nào? Nàng thiếu ta rất nhiều, cho nên nàng phải dùng cả đời trả lại cho ta!” Hấn điều chỉnh tư thế, giờ cao bắt đầu nàng xâm nhập càng sâu vào, quyết tâm muốn tất cả nàng.

Hấn luật động lúc nhanh lúc chậm là loại hấp dẫn khác khiến người trầm luân, bảo nàng làm sao có thể kháng cự, có thể không căng thẳng, chỉ có thể cắn môi dưới nén đi tiếng rên rỉ.

Nhưng hấn tựa hồ không muốn cho nàng sống thoải mái đem ngón tay đưa đến môi nàng cạy ra đôi môi nàng qua lại vỗ về chơi đùa đầu lưỡi, để cho tiếng rên rỉ bị đè nén phát tiết ra.

“Ừm.....” Vũ Lâm dù cố gắng thế nào cũng ngăn cản không được tiếng ngâm nga yêu kiều.

“Còn không chịu nói sao? Nói nàng là vương hậu của ta!” Hấn cúi đầu cắn một cái lên vai cô một cái.

“Ngài đừng bức ta.....”

Thấy nàng vẫn không chịu nghe theo, hấn càng thêm cuồng dã phóng túng, dùng phạm vi lớn kéo ra đưa vào đưa hai người đến đỉnh, mà lần này bay lượn thật sự rất cao rất cao khiến Vũ Lâm không thể tiếp nhận, rốt cục ngắt đi.

“Nhớ kỹ, nàng là của ta! Cho dù khóa nàng ở đây, ta cũng muốn nàng làm vương hậu của ta!”

.....

Trước khi mất đi ý thức, nàng mơ hồ nghe thấy vài câu tựa như hứa hẹn.

Một mảnh tối đen khiến người hít thở không thông, khi Vũ Lâm tỉnh lại trước mắt chính là một mảnh tối đen.

“Tỉnh rồi?” Một giọng nói lạnh lùng vang phía sau tai nàng.

Nàng toàn thân run lên phát giác cô đang nằm trước ngực Từ Chấn, mà hai tay hai chân của hắn từ phía sau cuốn lấy nàng, giống như gông xiềng vùng vẫy mãi không ra.

“Chỉ vậy thôi mà bất tỉnh, thật sự vô dụng!” Hắn kéo kéo tóc của nàng, nàng rên một tiếng khe khẽ.

“Ngài..... Ngài rốt cuộc muốn như thế nào?” Nàng đột nhiên sợ hắn đến gần.

“Nàng không chịu đồng ý ta, ta sẽ nhốt nàng trong phòng này chỗ nào cũng không cho nàng đi, ta muốn nàng giống ta không thấy được ánh mặt trời! Mỗi ngày ta đều phải ôm nàng, muốn nàng đến khi nàng mang thai mới thôi, ta muốn thật nhiều thật nhiều đứa con, ta muốn nàng cả đời đều ở trên giường, chờ ta đến ngủ với nàng.”

Trời ạ! Vũ Lâm cảm thấy vô cùng khiếp sợ, chẳng lẽ cả đời nàng chỉ mang thai, sống chết, mang thai, sống chết sao?

Hơn nữa phải cùng nam nhân hận nàng?

Hắn chỉ muốn đoạt lấy người nàng chứ không muốn có được lòng nàng, nàng lại yêu hắn thật sự là khổ sở lớn nhất!

Từ Chấn nhìn vẻ mặt ủ dột của nàng liền lại buồn bực, chẳng lẽ gả cho hắn thật sự khiến nàng chán ghét vậy sao?

“Đây là nàng tự tìm ngàn vạn đường nghĩ trốn, ngoài cửa sổ chính là vách núi đen, mà nàng vừa ra khỏi cửa sẽ có bầy rắn chờ sẵn, chúng nó thật sự sẽ ăn nàng!” Từ Chấn bỏ lại một câu đe dọa liền đứng dậy phủ thêm trường bào, không quay đầu lại rời khỏi tấm phòng.

“RẦM!” Cửa phòng bị đóng lại thật mạnh.

Lạnh quá! Vũ Lâm chợt cảm thấy rất lạnh, không có vòng ôm của hắn nàng lại cảm thấy lạnh như vậy, tại sao như thế? Hắn hận nàng! Nàng còn ngốc thương hắn làm gì!

Hắn muốn nàng bất quá vì nàng thiếu mạng hắn, hắn muốn nàng sinh con cho hắn, tất cả đều là ân oán nhân quả hoàn toàn không liên quan tình yêu nam nữ, nàng còn có cái gì tốt để mất mát?

Nhưng một chút đạo lý cũng không có, trong lòng nàng đột nhiên thấy nặng nề.

Ước chừng qua nửa canh giờ, có người đem theo một ngọn đèn sáng ngồi vào.

Vũ Lâm vội bò khỏi giường để cho ánh mắt từ từ thích ứng ánh sáng cuối cùng thấy Kha Hân Khởi đứng trước mặt nàng.

“Cô.....ta.....” Vũ Lâm vừa thẹn vừa sợ, muốn che lại bả vai trần trụi của mình.

Trên mặt Kha Hân Khởi vẫn bình tĩnh như ngày thường, nàng đem ngọn đèn cùng thức ăn đặt lên bàn “Xà vương có lệnh không cho phép cô ra khỏi căn phòng này, cũng không cho phép cô mở bức màn, bên ngoài đều đã bị phong kín cô trốn không thoát.”

Vũ Lâm cắn môi dưới, trong lòng đã biết không còn hy vọng.

Kha Hân Khởi nhìn nàng rồi nói: “Ta vốn phản đối cô trở thành xà hậu, nhưng ta không hiểu tại sao cô lại cự tuyệt xà vương, phản kháng xà vương?”

“Hắn hận ta.” Nàng nói ra sự thật.

“Cô thật sự cảm thấy như vậy?”

“Là hắn chính miệng nói.” Nàng khổ sở nói.

“Cô quan tâm hắn hận cô?”

“Ta..... Ta không biết.” Tim nàng đập thật nhanh, đối với vấn đề này nàng chưa bao giờ hỏi qua.

Kha Hân Khởi vẽ mặt khó hiểu, “Cô đã thông qua rất nhiều khảo nghiệm nhưng còn một cửa ải khó khăn cuối cùng, hy vọng cô có thể thông qua, ta từ nhỏ nhìn xà vương lớn lên chỉ mong cô có thể trở thành tân nương của hắn.”

“Tại sao? Cô không phải vẫn phản đối sao?” Vũ Lâm nhin không được hỏi.

“Xà vương đợi cô mười năm, chỉ việc này đủ để ta ủng hộ hắn. Ta không xác định được cô có thích hợp trở thành xà hậu hay không, nhưng xà vương đã chọn cô, ta chỉ đành chúc hai người.”

Vũ Lâm nắm chặt hai tay, đau đầu khi nghe chuyện này, “Mười năm..... tại sao có thể kiên trì đến vậy? Hắn hận ta dữ vậy sao?”

Kha Hân Khởi không trả lời câu hỏi của nàng, mở ra tủ quần áo lấy ra rất nhiều xiêm y, “Người ở trong này áo cơm không cần lo, có thời gian thì từ từ suy nghĩ đi!”

Vũ Lâm không thể nói thêm, chỉ có thể nhìn Hà Hân Khởi xoay người rời đi.

24. Chương 24

“Bọn thần kiên quyết phản đối!”

Hội nghị mở một ngày một đêm, chúng thần vẫn không chịu khuất phục.

Từ Chấn nắm tay dùng sức đánh vào trên bàn, cả đại sảnh cơ hồ rung chuyển, nhưng vẻ mặt giận giữ của hắn lại không thể thay đổi tâm ý mọi người.?

Lần này các đại thần tựa hồ quyết tâm dù gặp phải họa sát thân cũng không tiếc.

Dù nói thế nào cũng không thể để một nữ tử phạm trần trở thành xà hậu, huống chi cô ta lại là cừu nhân suốt mười năm qua của bộ tộc xà thần.

“Các ngươi thật to gan!” Trên mặt Từ Chấn phủ một tầng sương lạnh, tức giận đã đến cực hạn.

“Vương, chuyện ngài vừa nói, chúng tôi thật sự không thể đồng ý yêu cầu của ngài! Tuy rằng Mạc Vũ Lâm thông qua rất nhiều khảo nghiệm, nhưng nàng ta đã hủy đi thân răn của ngài đáng lý phải chết, làm sao để nàng ngồi lên ghế xà hậu tôn quý?”

“Muốn thành xà hậu còn phải thông qua khảo nghiệm chân ái, chúng tôi cũng hoài nghi nàng có yêu xà vương ngài hay không.”

“Trong bộ tộc xà thần còn có rất nhiều nữ tử, tại sao xà vương ngài nhất định phải chọn cô ta?”

“Nghĩ đến xà vương ngày sau còn phải chịu nỗi khổ không thấy ánh mặt trời, chúng tôi thật không thể chấp nhận cô ấy trở thành xà hậu!”

“Thỉnh ngài tam tư, hôn nhân không có mọi người chúc phúc sẽ không hạnh phúc !”

Quần thần tận tình khuyên bảo, khuyên giải không ngừng, Từ Chấn nghe nghe những lời nghịch ý rất cực không thể kiềm chế lửa giận, một quyền đánh gãy chiếc bàn, đứng lên đi ra ngoài cửa.

Bọn họ không hiểu, bọn họ đều không hiểu, không có ai hiểu một khắc vận mệnh hắn thay đổi, nó đáng sợ chấn động thế nào, rồi lại vô lực vặn hỏi tình cảm mình giao ra.

Mười năm, hắn đợi chờ mười năm, là vì cái gì? Luật lệ là cái gì? Hiện tại bảo hắn làm sao tiếp nhận kháng cự hay cản trở?

“Vương, xin dừng bước! Xin nghe thần góp lời!”

“Vương, phạm nhân cùng xà thần không thể kết hợp, đây là ý trời!”

Từ Chấn không nghe được bọn họ nói bởi vì hắn đã đi xa.

.....

Ngày đêm đã bị đảo ngược, Vũ Lâm phân không ra giờ phút này ban ngày hay ban đêm, chỉ có tiểu kim xà làm bạn với nàng, cùng nàng trải qua mỗi một khắc yên tĩnh..

Kéo ra rèm cửa sổ, cửa sổ đã bị ghim vài tấm ván gỗ, ngay cả một tia sáng mặt trời cũng không có, điều này khiến Vũ Lâm cảm thấy vô cùng chán nản.

Chẳng lẽ nàng thật sự không thể ra ngoài ánh sáng mặt trời nữa sao? Nàng rất lưu luyến được ánh sáng mặt trời sưởi ấm! Tất cả làm cho nàng có loại cảm giác bất lực.

Vì thế nàng đem cái khay bạc cố hết sức đánh vỡ cửa sổ, kết quả cố hết công sức cuối cùng chỉ vỡ được một góc nho nhỏ, mơ hồ có ánh sáng nhạt len lỏi vào phòng.

Đối với nàng lúc này mà nói đã là hạnh phúc lớn nhất.

“Hiazzz!” Nàng thở dài một hơi.

“Cô nương đáng yêu! Cô đang làm gì ở đây?”

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo truyền đến tựa hồ có chút quen thuộc, Vũ Lâm từ cái lỗ nhỏ nhìn ra, đúng là Từ Nhạc đã nhiều ngày không gặp.

“Không nhận ra ta sao? Ta là đệ đệ đáng sợ này!” Từ Nhạc đứng dưới lầu ngoắc tay về phía nàng.

“Ngài.....” Lần nữa nhìn thấy hắc hắc khiến Vũ Lâm có loại cảm giác ấm áp, ít nhất thế giới này không hoàn toàn u ám, “Huynh khỏe chứ?”

“Ta tốt lắm! Nhưng mà nàng thoát nhìn thật không tốt!” Từ Nhạc nhìn trái phải xung quanh, vẻ mặt tò mò, “Tại sao ta chỉ mới đi vài ngày, mọi người trong cung đều mất tích? Cửa sổ phòng cô lại bị ghim vài tấm gỗ?”

“Bọn họ có thể..... đi họp! Bởi vì huynh trưởng Từ Chấn của cậu khẳng khái muốn lấy ta, nhưng dường như các đại thần không chịu, bọn họ còn cãi vã” Vũ Lâm cau mày giải thích.

“À! Huynh ta thật sự quyết tâm!” Từ Nhạc hiểu một vấn đề, “Nhưng huynh ấy đóng đi ngoài cửa sổ làm gì? Sợ nàng chạy phải không?”

Từ Nhạc không nghĩ tới bản thân thuận miệng nói đùa thế nhưng lại được kết quả chính xác, Vũ Lâm cũng dùng thở dài để hưởng ứng.

“Không thể nào!” Từ Nhạc mở to hai mắt nhìn “Huynh ấy bá đạo như vậy sao, người ta không muốn gã cho hắc cũng không được, lại còn nhốt người ta ở nơi không thấy được ánh sáng mặt trời!”

“Ta..... Ta phải làm thế nào đây?” Thương hắc cũng không được, gã hắc cũng không được chỉ vì đây là một hôn lễ báo thù.

Vũ Lâm nói ai oán đến cực điểm, người ta nghe xong không khỏi đau lòng, Từ Nhạc nhin không được hỏi: “Bây giờ ta hỏi thẳng, nàng..... chẳng lẽ không thích đại ca của ta?”

“Hắn nói..... Hắn hận ta, bảo ta làm sao yêu hắn?” Hốc mắt nàng nóng lên, nước mắt tựa hồ sẽ tràn ra ngoài.

Từ Nhạc vốn là người hiền lành, hiện tại nhìn thấy giai nhân gặp nạn đương nhiên khẳng khái phò nghĩa, cho dù đối địch cùng đại ca cũng không tiếc.

“Đừng khổ sở, có ta ở đây ta nhất định sẽ giúp nàng!”

Từ Nhạc vỗ ngực cam đoan, Vũ Lâm lại lắc lắc đầu “Cám ơn huynh đã quan tâm ta, nhưng..... vô dụng, hắn sẽ không để ta đi.”

“Nàng hãy nghe ta nói, chúng ta không làm trực tiếp mà sẽ làm âm thầm!” Huynh đệ cũng không phải là làm không, Từ Nhạc tự nhận rất hiểu Từ Chấn, hiện giờ chỉ có thể tập kích bất ngờ mới có thể chiến thắng.

“Âm thầm?” Vũ Lâm không hiểu hỏi.

“Chúng ta hiện tại nên án binh bất động, nàng trước phải lấy được tín nhiệm của đại ca ta, đừng để huynh ấy cảnh giác nàng, sau đó đợi có cơ hội tốt ta sẽ tới cứu nàng!”

“Chỉ sợ rất khó, ta căn bản không có cách lấy lòng hắn.” Nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng vô cùng sắc bén của Từ Chân, đã khiến chân nàng nhũn ra .

Từ Nhạc tiếp tục dùng miệng lưỡi cổ động“Có thể, trừ cách này ra không còn cách khác, nàng nhất định phải làm theo lời ta, ta mới có thể giúp nàng thoát khỏi nơi đây! Bằng không bị buộc làm tân nương sẽ rất đáng thương !”

“Nhưng..... như vậy huynh sẽ rất khó xử, ta không muốn huynh đệ hai người trở mặt thành thù.” Vũ Lâm còn đang do dự, nàng thậm chí không xác định bản thân muốn rời đi hay không, trong lòng nàng thật sự mâu thuẫn cực kỳ.

Khóe mắt Từ Nhạc liếc thấy bóng người đi đến, nhanh miệng nói:“Có người đến ta đi trước một bước, nhớ kỹ trước làm cho đại ca của ta lơ lửng cảnh giác, ta nhất định sẽ đến tìm nàng!”

Vũ Lâm còn chưa kịp trả lời, Từ Nhạc đã nhanh như chớp biến mất chỗ rẽ.

Sau đó nàng nghe thấy được một trận tiếng bước chân trầm ổn, cửa phòng khóa chắc bỗng bị mở ra.

.....

25. Chương 25

Vũ Lâm nhanh tay che lại rèm cửa, bên trong chỉ còn lại ngọn đèn trên bàn, tất cả thoạt nhìn không có gì khác thường.

Người vào cửa không phải ai khác, vẫn mặc trường bào màu đen, vẻ mặt hắn có chút mệt mỏi.

“Nàng ở đó làm gì? Lại đây!” Hắn vươn tay về phía nàng, trầm giọng ra lệnh.

Hắn..... Hắn dường như tức giận..... Không, không phải dường như, hắn căn bản đang nổi nóng, mày kiếm hai bên dựng thẳng, đôi mắt chỉ cần trừng to có thể làm người ta phát run.

Vũ Lâm do dự đứng lên đi về phía trước, còn chưa đi đến trước mặt hắn đã bị hắn đột nhiên kéo vào trong ngực.

“Ai bảo nàng chậm quá !” Hắn lập tức mắng người .

“A.....” Lỗ mũi bị đụng đau, nàng nhin không được thấp thét một tiếng.

Mỗi lần đều như vậy, hắn luôn động một chút liền tức giận, trước thành thân đã như thế sau khi thành thân chỉ sợ càng nghiêm trọng!

Nàng..... Nàng thật sự sẽ gả cho phu quân như vậy sao?

Hai tay hắn cứng như sắt kiềm chặt nàng nàng, thoáng chốc làm cho nàng không thể hô hấp, khi nàng đang muốn ngẩng đầu lên đặt câu hỏi, chợt nghe thấy hắn ở bên tai nàng thở hổn hển“Ta mặc kệ! Ta cái gì cũng không quản! Ta nhất định có được nàng!”

“Ngài..... Ngài làm sao vậy?” Cho dù trước đó muốn phản kháng nhưng nàng nhin không được hỏi.

“Mặc kệ bọn họ nói thế nào, ngăn cản thế nào cũng đừng mơ có thể tách nàng khỏi ta! Cho dù chết ta cũng phải mang theo nàng đi cùng!”

Nghe hắn nói nàng đại khái đoán được xảy ra chuyện gì, nói vậy quần thần vẫn cực lực phản đối khiến hắn phát hỏa tức giận, hắn mới có phản ứng như vậy.

“Ngài..... buông ra một chút.....” Nàng bị ôm đến hít thở không nổi.

“Ta không buông!” Hắn nói giọng cường ngạnh“Nói gì cũng không buông!”

“A.....” Vũ Lâm thở dài trong lòng, nhớ tới lời Từ Nhạc vừa nói, giờ phút này chỉ có làm cho hắn buông cảnh giác mới có thể thoát khỏi hôn lễ này, nhưng nàng thật sự có thể làm được sao?

Không làm thì không còn cách nào, nàng ít nhất cũng phải làm thử!

Vùng vẫy một lát nàng rốt cục vươn hai tay khoác lên vai hắn khẽ vuốt.

Từ Chấn cả người đột nhiên cứng ngắc, cảm thấy hành động của nàng thật khó hiểu, hai mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm nàng.

“Chàng..... Đừng tức giận, được không?” Hơi thở của nàng phun lên cổ hắn, mười cái ngón tay dịu dàng mềm mại trấn an làn da nóng ấm của hắn.

“Nàng.....” Lúc này đối lại hắn không nói gì .

Nhất định phải làm cho hắn tin tưởng nàng! Mặc kệ nàng sợ hãi ra sao, nàng không thể không làm!

Vũ Lâm không tốn nhiều lực đã kéo được hắn xuống, để hắn ngồi trên ghế lớn trước mặt nàng, sau đó bắt đầu hôn từ trán hắn, dọc theo lông mi, mắt, mũi, hai má đến môi, cắn dưới, hạ xuống một đám nụ hôn nhỏ vun.

Tuy rằng động tác rất nhẹ nhàng rất vun vọt, nhưng chuyện hoang đường nhất nàng dám làm!

Hắn bưng lấy mặt nàng, con người tối đen nhìn thẳng vào con người trong suốt của nàng, lần này đối lại hắn hỏi:“Nàng làm sao vậy?”

“Không có gì.” Nàng rầu rĩ nói, cúi đầu sợ hắn nhìn thấy mưu kế của nàng, “Chàng đừng tức giận cũng đừng nhốt ta ở chỗ này được không? Ta đều nghe lời chàng.”

“Nghe ta? Nàng đồng ý làm vương hậu của ta?” Hắn nhướn ày rậm, hoài nghi thính lực của mình.

Nàng chủ động ngồi trên đùi hắn, lảng tránh ánh nhìn chăm chú của hắn“Dù sao..... Dù sao là ta thiếu chàng.”

“Nói thế nào? Vì thiếu ta? Trước đó nàng không nghĩ như vậy .”

Người này thật đáng ghét! Lúc này lại muốn lật lại chuyện cũ!

Vũ Lâm đem mặt tựa lên vai hắn, nhỏ giọng nói:“Ta..... ta chỉ không muốn nhốt tại nơi này thôi!”

“Phải không? Nàng trước đó phản ứng thật lợi hại, tại sao mới nhốt một ngày một đêm đã khuất phục ? Nàng không phải muốn gạt ta chứ? Hay muốn ta phớt lờ?” Hắn nâng lên khuôn mặt của nàng, không cho nàng tránh né khi hắn chất vấn.

Hắn không phải dễ bị lừa, trừ phi có lý do rất tốt, mà hắn không cho rằng nàng có thể nói ra.

Trời ạ! Hắn thật đa nghi cũng thật nhạy cảm! Vũ Lâm cơ hồ phải mở miệng tự thú, rồi lại cường nuốt vào những lời đó, thầm nghĩ:Cần làm cũng đã làm, nửa đường đổi ý thì nàng sẽ tiêu đời!

“Chàng muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tóm lại ta nói ta muốn làm vương hậu của chàng, chàng không tin ta cũng không có cách.”

Ánh mắt hắn giống như bầu trời đêm, chớp cũng không chớp nhìn nàng, giống như nàng là tia sáng duy nhất trong đêm tối, là hy vọng duy nhất trong cuộc đời hắn.

Trầm mặc hồi lâu, lâu đến tựa hồ không khí muốn đông lại.

Không biết hắn rốt cuộc nghĩ thế nào? Vũ Lâm trong lòng không khỏi kích động, lo lắng hắn sẽ phát hỏa hoặc nhìn thấu tâm sự của nàng.

Rốt cục hắn mở miệng “Hôn ta, chạm vào ta tựa như nàng vừa mới làm.”

Vũ Lâm sững sốt một chút, sau khi xác minh những lời hắn nói mới vươn tay khẽ vuốt trên mí mắt, hắn rốt cục không chờ được nữa mở miệng“Hôn ta, chạm vào ta, tựa như nàng vừa mới lại.”

Trước nhắm mắt lại.

Hắn làm theo ý của nàng, vẻ mặt nhắm mắt giống như đứa bé, hoàn toàn tin tưởng nàng, tràn ngập chờ mong.

Vũ Lâm ôm hắn mà muốn khóc, tại sao người nam nhân này lại tham muốn chiếm hữu nàng? Tại sao vận mệnh để hai người bọn họ dây dưa? Tại sao trong lòng nàng có thêm một loại dịu dàng trước nay chưa từng có?

Nàng chậm rãi vuốt mái tóc đen, cảm giác từng sợi tóc của hắn lọt lướt qua giữa ngón tay nàng, mái tóc vừa đen vừa rậm tựa như người của hắn, mỗi một cái đều làm cho nàng hoảng sợ lại đau lòng.

Ngón tay của nàng khẽ run vuốt ve khuôn mặt kiên nghị của hắn, đôi môi anh đào khẽ mở hôn lên đôi môi mím chặt, thời điểm nàng làm loáng thoáng nghe thấy hắn thở dài.

Bàn tay vung về từ từ cởi bỏ vạt áo hắn, môi anh đào chần chờ nhẹ dừng trên ngực hắn, rõ ràng cảm giác được tim hắn đập thật mạnh, hô hấp trở nên nặng nề.

“Đủ rồi!” Hắn đột nhiên ôm chặt eo nhỏ của nàng.

Nàng hoài nghi ngẩng đầu, còn chưa kịp hỏi gì đã bị hắn ngăn lại môi, chỉ có thể phát ra một tiếng a.

Hôn xong lại hôn, không biết đây là nụ hôn thứ mấy, hắn không ngừng hôn nàng, hôn đến nàng đầu óc choáng váng, không gian chung quanh như ngừng lại, số mạng cũng tạm dừng. chỉ còn lại nụ hôn này.

Ai cũng không nói được tình huống phát triển thế nào, bọn họ lại quay lại giường lớn lăn lộn trên đó, như đến trên xà vương gấm thượng, bắt đầu vô tận khát khao cùng giao ra.

“Nói cho ta biết, nàng là người của ta!” Hắn một đường hôn tới bộ ngực sữa của nàng, yêu cầu nàng hứa hẹn.

“Ta..... Ta là người của chàng.....” Nàng ôm lấy bờ vai của hắn nói lời say mê, khi hắn liếm hôn thì nàng không thể nào suy tư một cách bình thường.

“Vĩnh viễn!”

“Vĩnh viễn.....”

Còn có thể không vĩnh viễn sao? Ngọn lửa tình thiêu đốt mạnh mẽ, làm nàng vĩnh viễn không thể xóa đi dấu vết hắn để lại!

Hắn nghe vậy cười nhẹ, trong nụ cười mang theo chua xót, “Ta chờ lâu như vậy, suy nghĩ lâu như vậy, vẫn chỉ có thể xuất hiện trong mộng của nàng, chỉ có thể yên lặng nhìn nàng lớn lên, rốt cục nàng có thể trở thành vương hậu của ta.”

Nước mắt đột nhiên nổi lên khóe mắt, nàng trừng mắt nhìn không để cho nước mắt nhỏ xuống, nàng đưa tay nhẹ nhàng mơn trớn sống lưng rộng lớn của hắn, “Mặc kệ sự tình sẽ như thế nào, ta đều là người của chàng.”

Khi nói đến đây nàng không hiểu bản thân đang nói thật hay nói dối, bởi vì nàng thật sự không biết diễn kịch..... Hắn trầm trọng đồng ý nói: “Được, ta sẽ cho cho nàng ngồi lên vị trí đó, đó cũng là chỗ ngồi chỉ có nàng mới được.”

Sớm hiểu được hắn cương quyết ra sao, nên nàng không nói thêm gì nữa.

Nàng để mặc hắn tùy ý vuốt ve, ôm ấp, hôn môi, dù sao tất cả của nàng đều là hắn, chỉ cần hắn đụng vào nàng, nàng sẽ có phản ứng, mơ màng, thở dài, than nhẹ.

26. Chương 26

“Nàng thật đẹp, ta nói qua với nàng chưa?” Hắn liếm láp vành tai nàng rồi hỏi.

“Ừm..... chàng đã nói một lần.....” Nàng bắt lấy cánh tay chắc nịch của hắn, cảm giác bản thân vừa mềm mại vừa không còn sức.

“Ta muốn nói lại lần nữa, nói thêm mười lần, nói thêm ngàn lần.....” Hấn mở ra hai chân đã sớm vô lực, nhẹ nhàng thả vào trong cơ thể ấm áp của nàng.

“Nhẹ thôi.....” Thừa nhận nơi nóng hổi thiêu đốt người của hấn, khiến nàng không khỏi mở miệng cầu xin tha thứ.

“Như vậy sao?” Hấn biết điều thả chậm tốc độ.

“Ừm.....” Nàng khẽ cắn đầu vai hấn, không biết nên đón nhận khoái cảm như thế nào cho phải.

“Thích ta ôm nàng không? Thích ta ở bên trong nàng không?” Hấn không chỉ muốn thân thể mềm mại của nàng, cũng muốn lòng của nàng.

“Chàng đừng hỏi chuyện này.....” Mặt nàng đỏ bừng, đưa tay muốn che đi mặt mình.

Hấn kéo ra hai tay của nàng, lấy tay trái cố định ở trên đầu nàng, tay phải vuốt ve đôi môi khẽ mở, đôi môi nóng bỏng hôn lên bên má nàng, “Nói mau..... Ta muốn nghe! Ta muốn nghe suy nghĩ của nàng!”

“Chàng thật đáng ghét.....” Hấn luật động nhanh hơn, đầu nàng càng thêm choáng váng.

“Chán ghét ta sao?” Ngón tay hấn đưa vào trong miệng nàng, điên tình trêu đùa môi cùng lưỡi của nàng, “Không cho phép nói dối, không cho phép nàng gạt ta!”

“Người ta không nói..... chàng cũng biết mà.....” Nàng chỉ phải khuất phục, ngậm ngón tay khô ráp của hấn.

Bởi vì ra vào không ngừng mồ hôi trên người hấn rơi như mưa, thấm ướt cả thân thể trắng nõn của nàng, “Không, ta không biết, nha đầu quật cường kia, nàng có biết nàng khiến lòng ta phiền muộn, rối loạn hay không!”

“Ta không có..... đã là của chàng chàng còn muốn như thế nào nữa?” Nàng ghen ngào chỉ vì quá nhiều khoái cảm ủa đến.

Hấn mở rộng thêm hai chân của nàng, hoàn toàn ép chặt vào bên trong nàng, lồng ngực cường tráng ma sát hai vú, mồ hôi nóng rục rỉ ra làm cho hai người càng thêm kề sát thân mật.

“Nói, nói nàng chỉ một mình ta!”

“Ta..... Ta chỉ có một mình chàng.....” Nàng giống bị hấn thôi miên ngoan ngoãn nói theo hấn.

“Nàng chỉ để cho ta ôm, chỉ để cho ta đoạt lấy!”

“Ta chỉ cho chàng ôm..... chỉ cho chàng đoạt lấy.....”

Trời ạ! Nàng thật không dám tin mình lại nói ra những lời này ở trước mặt hấn! Cho dù vì muốn có được lòng tin của hấn, nhưng nói ra đúng là xấu hổ muốn chết!

Nhìn hai mắt mê ly của nàng, hấn rốt cục thỏa mãn thở dài, “Nàng thật sự muốn chết tra tấn ta lâu như vậy, ta phải xử phạt nàng thật nặng.”

“Xử phạt?” Nàng còn chưa nghĩ thông suốt ý hấn nói, đã bị động tác chuyển động tiếp theo của hấn khiến cho không thể nói.

“Đúng vậy, đêm nay nàng đừng hòng ngủ, ta muốn ôm nàng đến hừng đông mới thôi!”

Ánh mắt Từ Chấn càng thêm cuồng dã, toàn thân vận sức chờ phát động giống như vừa rồi chỉ là mở màn, hiện tại bắt đầu, hấn muốn trình diễn cả đêm không ngủ.

Vũ Lâm ngay cả phản ứng cũng không kịp, đã bị cuốn vào bên trong màn nhiệt tình kích động.....

.....

Hai ngày tiếp theo Vũ Lâm đều biểu hiện ra thái độ dịu hiền làm cho Từ Chấn dần dần địa tin nàng. Bất quá trong phòng vẫn tối đen, tấm ván gỗ vẫn chưa được mở ra, Từ Chấn vẫn chưa hoàn toàn hết nghi ngờ.

Đối với chuyện xà vương cố ý lập xà hậu, các đại thần mặc dù chưa tâm phục khẩu phục nhưng dưới mệnh lệnh của Từ Chấn, chuẩn bị hôn lễ đã triển khai hừng hực khí thế.

Đêm nay, Vũ Lâm vẫn bị nhốt trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng chiếu vào tròng mắt tối đen của hắn, thoát nhìn là một loại quỷ dị đen bạc lần lượt thay đổi.

Không biết hắn suy nghĩ cái gì? Tâm trạng có tốt không? Có thể nói mấy câu với hắn không? Vũ Lâm quan sát hắn một hồi lâu vẫn không nhìn ra cảm xúc trong lòng hắn.

Cuối cùng nàng cố lấy dũng khí, đi đến nắm cánh tay hắn, “Chấn, đưa ta ra ngoài một chút, được không?”

Từ Chấn chậm rãi quay đầu lại liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt lạnh nhạt khiến nàng cho rằng hắn sẽ cự tuyệt.

Nhưng hắn lại mở miệng hỏi :“Nàng muốn đi chỗ nào?”

“Đi chỗ nào cũng được.” Trong mắt nàng tràn ngập chờ đợi, “Ta đã đợi trong phòng này ba ngày, chàng nên cho ra ra ngoài hấp thụ chút không khí mới mẻ, ta sẽ ngoan ngoãn đi theo chàng, được không?”

Hắn đưa tay kéo nàng vào trong ngực, để cho nàng đứng giữa hai chân hắn, bàn tay to cầm lấy cằm dưới của nàng, “Nàng tốt nhất đừng giở trò gì với ta.”

Hắn thoát nhìn như đang tức giận, Vũ Lâm cũng sợ một chút, lại phát giác bàn tay hắn nắm tay nàng nhưng không dùng sức, điều này để nàng biết hắn không phải đang giận ai đó.

Thật là khó nắm lấy lòng nam nhân!Nàng tự nói với chính mình, nàng vĩnh viễn cũng không hiểu được hắn.

“Ta..... Ta sẽ không rời khỏi chàng.” Nàng rũ mắt xuống nói.

“Nhìn vào mắt ta lập lại lần nữa.” Hắn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Nhìn đôi mắt tối đen của hắn, nàng phát hiện muốn nói dối rất khó“Ta sẽ không rời khỏi chàng.”

Có lẽ đây không phải nói dối, nhưng nàng chỉ sợ mình choáng váng..... Từ Chấn lấy ngón tay sơn trăn cánh môi đỏ mọng“Đôi môi nhỏ nhắn đáng yêu, hắn không gạt ta chứ?”

Đôi môi Vũ Lâm run nhè nhẹ, chỉ vì hắn dịu dàng vuốt ve.

Qua một hồi lâu, hắn mới đứng lên“Tối nay có yến hội, nàng hãy đi cùng ta.”

“Ừm!” Nàng gật gật đầu không yên lòng trả lời.

Thật tốt quá, nếu có yến hội Từ Nhạc cũng sẽ tham dự, đến lúc đó có thể cùng hắn liên hệ tin tức ! Vũ Lâm trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Thấy nàng có chút dăm chiêu, hắn in nụ hôn lên trán nàng, “Tốt nhất ngoan ngoãn cho ta!”

Vũ Lâm không dám trả lời, sợ mình nói nhiều sẽ hớ.

Từ Chấn xuất môn không bao lâu, Kha Hân Khởi đã mang theo hai gã thị nữ vào phòng, bắt đầu tắm rửa cho Vũ Lâm, thay quần áo, trang điểm..v.v...

“Xà vương đã căn dặn, đêm nay cô phải trang điểm đặc biệt hơn một chút.” Kha Hân Khởi nói như vậy.

“Tại sao?” Vũ Lâm nhìn chính mình trong gương hỏi.

“Bắt đầu từ ngày mai sẽ bắt đầu ăn mừng hôn lễ, căn cứ truyền thống xà tộc, lễ mừng này phải liên tục mười ngày mười đêm, cả nước trên dưới đều tham dự chúc phúc cho hai người.” Kha Hân Khởi giải thích cho nàng, khóe môi lộ ra nụ cười khó được.

“Cái..... Cái gì?” Mắt Vũ Lâm không thể trọn to hơn nữa.

Tại sao ngày mai cử hành hôn lễ, nàng là tân nương lại không hề hay biết? Từ Chấn chuyện gì cũng không chịu nói với nàng đã tự tiện quyết định tất cả, xem ra hắn vẫn không tin nàng, cho nên muốn mau chóng thành hôn để yên tâm!

“Cô không phải đồng ý gã cho xà vương rồi sao?Chúng tôi đều biết chuyện này, hơn nữa xà vương cũng không dễ dàng thuyết phục được đại thần, hiện tại tất cả người trong cung đều bận rộn chuẩn bị hôn sự cho các người!” Hà Hân Khởi đối với chuyện này tựa hồ rất vui

“Trời..... Trời ạ.....” Vũ Lâm chỉ có thể thở dài, không hiểu vì sao hắn cố chấp như thế? Hắn phải dùng hôn nhân trả thù nàng mới hài lòng sao? Hắn chẳng lẽ cột cô bên cạnh mới hả giận sao?

Hà Hân Khởi thấy thế không khỏi nhíu mày, “Làm sao vậy? Trong lòng cô không muốn sao? Xà vương vì cô tiêu phí rất nhiều tâm lực, cô đừng không biết tốt xấu!”

Về mặt nghiêm khắc của Hà Hân Khởi làm cho Vũ Lâm rụt lui bả vai, nhưng cô biết Hà Hân Khởi chỉ vì quan tâm cho Từ Chấn, vì thế nàng gật đầu nói: “Ta hiểu, ta sẽ không đổi ý.”

“Vậy thì tốt!” Hà Hân Khởi trả lời một câu, sau mới tiếp tục chải đầu cho nàng.

Thật vất vả chuẩn bị thỏa đáng, đã là một canh giờ sau.

“Tốt lắm, đi đến đại sảnh thôi! Xà vương đang đợi cô.” Nhìn kiệt tác của mình, tâm trạng Hà Hân Khởi chuyển sang tốt hơn một chút.

Vũ Lâm không cần nhìn gương cũng biết bản thân được trang điểm phiêu dật xuất chúng, nhưng nàng không hề cảm thấy vui vẻ, ngược lại tin sắp lập gia đình khiến tâm trạng nàng càng thêm nặng nề.

Ngày mai bắt đầu hôn lễ rồi, không biết Từ Nhạc rốt cuộc có đưa cô đi trốn không? Nếu không có, nàng thật phải gả ột nam nhân hận mình, đối với nàng mà nói chuyện đó thật đáng buồn.

Vũ Lâm sa vào trong suy nghĩ phức tạp thẫn thờ đi theo Hà Hân Khởi ra khỏi phòng.

Vừa đi vào đại sảnh, mọi người ngồi trên ghế đều đứng lên, vỗ tay chúc mừng xà hậu tương lai, mặc dù có ít người về mặt không quá đồng ý nhưng tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt.

Vũ Lâm bị tràng diện trước mặt làm run động, nàng tuyệt đối không nghĩ tới Từ Chấn vì cô làm đến mức này, chẳng những làm ọi người đồng ý hôn sự bọn họ, còn bắt được mọi người làm động tác như vậy!

27. Chương 27: Chương 27

Nàng cất bước khó khăn nhưng ánh mắt chuyển màu của Từ Chấn nhìn chằm chằm vào nàng, hại nàng thật sự không có dũng khí ngã xuống, nếu không nàng nghĩ hắn sẽ giết nàng!

Nàng chỉ có thể chậm rãi sải từng bước một đi về phía hắn.

Khi nàng dừng lại trước mặt hắn, hắn đứng lên vươn tay về phía nàng, không có bất kỳ báo trước dùng sức ôm chặt nàng.

“A.....” Vũ Lâm kinh hô ra tiếng nhưng bị hắn ôm chặt người thanh âm căn của nàng bắn phát ra không được.

Mọi người cúi đầu nói nhỏ, trong lòng hiểu được đây là động tác xà vương biểu đạt quyết tâm, đợi lát nữa nếu có người dám đề cập đến chuyện hôn sự nữa là người đó tự tìm khổ ải!

Từ Chấn dùng tay phải ôm chặt nàng, tay trái vung về phía trước, tập trung lực chú ý của mọi người “Ngày mai bắt đầu mừng hôn lễ, Mạc Vũ Lâm sắp trở thành vương hậu của ta, các người phải biết xưng hô?”

“Bọn thần khấu kiến xà vương, xà hậu!” Quần thần quỳ lạy, cao giọng hô lên.

Vũ Lâm thấy thế lại trờng lớn mắt, nhìn mọi người lại nhìn Từ Chấn, trên mặt mất hết huyết sắc.

“Nàng chạy không thoát đâu, nàng là của ta.” Hắn vuốt ve gương mặt tái nhợt của nàng, trong mắt có chút thâm ý.

Nàng còn có thể nói gì? Nàng tựa hồ chỉ có thể ngoan ngoãn nhận số mạng của mình.

Yến hội bắt đầu rồi, âm nhạc du dương tấu khởi, các cung nữ kỹ thuật nhảy tuyệt đẹp, rượu ngon món ngon không ngừng đưa đến, nghiễm nhiên là diễn thử chúc mừng hôn lễ.

Vũ Lâm bị Từ Chấn ôm vào trước ngực, ngay cả giấy dựa cũng không bởi vì nàng biết bản thân trốn không thoát.

“Ăn.” Hấn dùng từ rất đơn giản.

Vũ Lâm đã cố gắng ứng phó thức ăn trên bàn, không nghĩ đến ngọn núi nhỏ trước mắt mới hơi chút biến thấp, hấn đã giúp nàng làm một ngọn núi nhỏ khác.

“Ta ăn không vô” Nàng nhin không được nói như vậy.

“Nàng nên có thêm chút thịt, ta sẽ càng thích ôm nàng” Hấn mặt không chút thay đổi, ghé vào bên tai nàng nói lời thân mật.

“Chàng!” Vũ Lâm lập tức đỏ bừng mặt, không thể tin được hấn lại ở trước mặt mọi người nói ra chuyện này.

Thấy vẻ mặt đáng yêu thẹn thùng của nàng, khóe môi hấn xuất hiện nụ cười khó được, nâng chén dứt nàng uống chút rượu để khuôn mặt nàng bởi vì rượu mà đỏ hơn.

“Ta không uống.” Nàng cong môi, đẩy ra chén rượu.

Từ Chấn thoát nhìn tâm trạng không tệ, tiếp tục trêu chọc nàng nàng, “Không uống? Ta sẽ dùng miệng dứt nàng.”

“Xin chàng đừng thế.....” Ngay tại Vũ Lâm hết sức khó xử, có người xuất hiện giải vây thay nàng.

“Đại ca, ta kính các người một ly!” Từ Nhạc bưng một ly rượu đầy đi đến.

Từ Chấn hơi buông lỏng Vũ Lâm, chuyển hướng sang Từ Nhạc nói:“Đệ đã trở lại.”

“Ta đã sớm đã trở lại chẳng qua huynh quá bận, ta đến bây giờ mới có thể nhìn thấy huynh, cũng là sau khi trở về mới biết được tin tức hai người kết hôn, thật sự làm ta giật mình, bất quá vẫn chúc phúc hai người hạnh phúc!”

Từ Nhạc nâng chén về phía bọn họ, Vũ Lâm không khỏi phải nâng chén rượu theo bọn họ, trong lòng lại thầm nghĩ, không biết Từ Nhạc có tin tức gì muốn nhắn nhủ cho nàng không?

Vẻ mặt do dự của Vũ Lâm rơi vào trong mắt Từ Chấn lại biến thành một loại ý khác, hấn lấy đi chén trên tay nàng, nhìn Từ Nhạc nói:“Nàng sẽ không uống, ta uống giúp nàng.”

Từ Nhạc sững sốt, cười nói:“Thành!”

Khi Từ Nhạc uống hết chén rượu, Từ Chấn tiếp tục uống chén thứ hai.

Lúc này Vũ Lâm phát hiện Từ Nhạc nháy mắt ra hiệu tựa hồ có chuyện muốn nói với nàng.

Nàng thật sự nhìn không ra ý của hấn, cuối cùng mới nhìn ra hấn dùng khẩu hình nói với nàng:“Nàng mau sớm về phòng, ta sẽ đến tìm nàng.”

Từ Chấn uống xong chén rượu thứ hai, Vũ Lâm cũng đã gật đầu, cực lực khôi phục bình tĩnh.

Từ Nhạc nói cùng Từ Chấn thêm mấy câu, tự nhiên cười rời đi.

Vũ Lâm trong lòng hỗn loạn, cảm thấy lo lắng chuyện sắp sửa xảy ra, nàng thật sự muốn chạy trốn cùng Từ Nhạc sao? Lỡ như thất bại hoặc bị bắt lại, Từ Chấn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha nàng!

Ngay tại nàng cúi đầu trầm tư, Từ Chấn lại uống thêm mấy chén, trong mắt có men say nhìn Vũ Lâm trong ngực nói:“Ngày mai nàng sẽ làm vương hậu của ta.”

Giọng nói trầm thấp đa tình làm cho Vũ Lâm có loại ảo giác, giống như..... giống như hấn cũng yêu nàng.

Không, làm sao có thể? Nàng vội vàng nhắc nhở chính mình, đừng tùy tiện động tâm, dù sao hấn từng bị cô giết một lần, vì vậy phải chịu khổ sở vô cùng, hấn nhất định hận nàng!

Vũ Lâm xoắn xoắn hai tay, khi nói có chút lắp bắp:“Thiếp có thể..... về phòng trước không?”

“Tại sao?” Hấn vỗ về mái tóc của nàng, “Nàng không phải muốn hít thở không khí bên ngoài sao?”

“Đầu thiếp có chút đau.” Nàng liếc mình nghĩ lý do, cuối cùng nghĩ ra một lý do, “Thiếp không biết uống rượu, hiện tại đầu bắt đầu đau .”

“Thật không?” Hấn đưa tay kéo đầu nàng tựa vào vai hấn, nhẹ nhàng vỗ về, “Nói như vậy là do ta sai rồi?”

Vũ Lâm nào dám đáp phải nhưng không thể đáp không phải, đành phải yên lặng dựa vào cổ hấn hít thở.

“Mặt của nàng thật tái.” Hấn sờ sờ hai má của nàng “Cũng tốt, cho nàng nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai sẽ bắt đầu bận rộn.”

Hấn rút cục đồng ý rồi, trong lòng Vũ Lâm cảm thấy vui mừng nhưng không thể biểu hiện ra ngoài, tiếp tục giả bộ dạng không khỏe.

“Vây..... Ta đi về trước.” Nàng nhẹ nhàng đẩy ra tay hấn.

Vũ Lâm đứng lên, mới xoay người qua lại đột nhiên bị Từ Chấn ôm ngang lấy sợ tới mức nàng hô nhỏ một tiếng

“A!”

Mọi người đều mở to hai mắt nhìn chăm chú vào cảnh trước mắt.

Từ Chấn tự nhiên nói nhỏ bên tai nàng: “Nàng mệt rồi, ta đưa nàng trở về phòng.”

Vũ Lâm còn có thể như thế nào? Giãy dụa, kháng cự hoặc kêu to, không thể tất cả đều phải nhẫn nhịn lại.

Vì thế nàng đem mặt chôn trên vai hấn, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Xà vương ôm xà hậu rời đi, mọi người đều đứng dậy thăm hỏi, trong lòng lại khẳng định, hôn lễ ngày mai nếu ai dám nói chữ “Không” thì chuẩn bị chờ chết đi!

28. Chương 28

Trong phòng ngủ, ngọn đèn dầu lập lờ.

Từ Chấn nhẹ nhàng ôm Vũ Lâm đặt lên giường, để nàng nằm lên gối, quan tâm đắp thêm chăn cho nàng.

Vũ Lâm không nhúc nhích nhìn hấn, giờ phút này hấn dịu dàng làm cho nàng kinh ngạc không thôi.

Phát giác được ánh mắt của nàng, hấn nhướn mày nói: “Có chuyện gì?”

“Không.” Nàng nhanh lắc đầu, rũ xuống hai mắt.

“Nhanh đi ngủ! Ngày mai không cho phép mệt, nhất định phải hảo hảo hoàn thành chúng ta hôn lễ, biết không?”

Hấn vừa vuốt lên mái tóc của nàng vừa thấp giọng dặn dò.

Bởi vì thái độ ân của hấn khiến nàng bất an cơ hồ sắp cần phải đầu lưỡi của mình, bởi vậy chỉ có thể dùng một từ độc nhất trả lời: “Ừm!”

“Căn cứ truyền thống xà tộc, trước đêm lập gia đình vợ chồng không thể ngủ cùng, cho nên đêm nay ta buông tha nàng một lần, đây lần cuối cùng nàng ngủ một mình, bắt đầu đêm mai hàng đêm nàng phải nằm trong ngực ta, nàng muốn trốn cũng trốn không được.”

Thời điểm hấn nói những lời này trong mắt tựa hồ hàm chứa nét cười, thâm ý cùng tình ý, làm cho nàng không khỏi hoài nghi hai mắt của mình.

“Ừm!” Nàng vẫn chỉ có thể trả lời từ này.

Từ Chấn biết bản thân cần phải đi nhưng hấn vẫn lưu luyến không rời nhìn giai nhân nằm trên giường mở đôi mắt to sáng ngời, vẻ mặt thuần khiết vô tội làm cho trong lòng hấn mơ hồ có chút nhói đau, đó là một loại yêu quá mới đau.

Vũ Lâm trừng mắt nhìn hấn như đang hỏi: Còn có chuyện gì sao?

“Trời ạ.....” Hấn nhìn không được thở dài bên tai nàng “Ta thật sẽ lấy nàng làm vợ để nàng làm vương hậu của ta, ta còn có chút không thể tin được, giấc một đời suốt mười năm cuối cùng đã thành hiện thực”

Bởi vì hấn nói hơi thở phả vào mặt nàng làm cho hai má của nàng nổi lên một mảnh đỏ ửng xinh đẹp.

“Cho ta hôn một lần, để tối nay ta có thể mơ thấy nàng, cũng cho nàng đêm nay nằm mơ thấy ta.” Hấn nâng lên khuôn mặt dịu dàng hôn lên môi nàng.

Đây là một nụ hôn nhiều tình cảm, sâu đến muốn bao phủ hai người giống như muốn cuốn hai người vào cơn lốc xoáy, hôn đến không thể ngừng lại.

Hấn lặp lại liếm láp, mút hết lần này đến lần khác, trần trọc triền miên, nếu đây là nụ hôn cuối cùng thì cứ hôn đến thời gian dừng lại, trí nhớ khó thể quên.

Bàn tay to cũng xoa nắn ngực nàng, không thô lỗ tùy tiện như bình thường ngược lại dịu dàng thương yêu, động tác thông thả làm cho lòng người chấn động, Vũ Lâm không tự giác hô hấp dồn dập.

Cuối cùng hấn vẫn hôn hết khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sờ khắp thân thể mềm mại của nàng mới miễn cưỡng dừng lại kích động.

Vũ Lâm hai gò nổi phấn hồng, ánh mắt trong suốt, thở gấp ngẩng nhìn hấn.

“Đừng nhìn ta như vậy, đêm mai ta tuyệt đối sẽ khiến cho nàng không có thời gian ngủ.”

Hấn lại hôn nàng thêm một lần mới đứng dậy rời đi, khi đi tới cửa liếc mắt chăm chú nhìn nàng một hồi, mới chịu đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn một mình, nàng cảm thấy nơi nào đó có chút mất mát.

Không, nàng tự nói với chính mình đừng ngốc, hấn hận nàng, mà nàng cũng không thể yêu hấn, hôn lễ này là sai!

Nhưng..... Nhưng tại sao hấn thỉnh thoảng lại dịu dàng như thế? Nếu thái độ hấn bá đạo như bình thường, quyết tâm của nàng có thể càng thêm kiên định, nhưng hấn lại dịu dàng làm nàng say mê.

Nàng miên man suy nghĩ không biết qua bao lâu, lại nghe thấy trên cửa truyền đến một trận tiếng đập cửa, nàng còn tưởng rằng là Kha Hấn Khởi, không nghĩ tới người vào lại là Từ Nhạc!

“Mỹ nhân ngủ, cần phải đi thôi!” Từ Nhạc một thân trang phục cùng áo choàng màu đen, vẻ mặt khoáng trá như chuẩn bị đi chơi không bằng.

Vũ Lâm nén đi tiếng hét, xuống giường hỏi:“Hiện tại? An toàn không?”

“Ta đã lừa được đám thị vệ, bọn họ uống rượu có thuốc mê của ta, phải đến sáng mai mới có thể tỉnh. Tất cả mọi người suốt đêm ăn mừng, lúc này là thời điểm thích hợp nhất.”

“Nhưng..... Ta sợ sẽ liên lụy đến huynh.” Vũ Lâm vẫn do dự.

“Không cần lo lắng, ta sẽ có biện pháp, anh hùng cứu mỹ nhân là tâm nguyện lớn nhất của ta. Đến đây đi! Đem tất cả giao cho ta! Có thể cùng anh trai đấu một trận, thật đúng là chuyện ta tha thiết ước mơ đã lâu!”

Từ Nhạc đưa tay về phía nàng, Vũ Lâm do dự một lát, rốt cục đem tay mình giao cho hấn.

Đi thôi! Cứ như vậy đi thôi! Nàng không thể trong tình trạng không hiểu tình cảm của mình mà lấy Từ Chấn, thay vì thế không bằng để nàng tạm rời đi, giải quyết tất cả mâu thuẫn trong lòng!

Khi hai người chuẩn ra phòng đi dọc theo hành lang, còn có thể nghe thấy đại sảnh truyền đến âm nhạc cùng tiếng cười, điều này khiến Vũ Lâm trong lòng run sợ, nếu giờ phút này bị Từ Chấn phát hiện, nàng không dám tưởng tượng hậu quả của mình sẽ thế nào!

Hai người đi tới vườn hoa, Từ Nhạc kéo áo choàng vây quanh Vũ Lâm ôm trước ngực mình “Chuẩn bị tốt chưa? Chúng ta phải bay!”

“Ừ!” Vũ Lâm ôm lấy cổ hấn, nàng chỉ cảm thấy ấm áp chứ không cảm thấy tim đập mạnh, không giống lúc nàng ôm Từ Chấn.

Một đạo bóng đen xẹt qua bầu trời đêm, không ai chú ý tới đó là cái gì, ai cũng không nghĩ đến thì ra em của tân lang đưa tân nương tử rời khỏi đây!

Bầu trời đêm nhiều sao vẫn rất xinh đẹp, thật sự khó có thể đoán sắp có một cuộc rượt đuổi kịch liệt sắp diễn ra.....

.....

Đêm khuya yến hội còn đang tiến hành vì buổi lễ long trọng ngày mai, Từ Chấn rời tiệc chuẩn bị nghỉ ngơi nhưng trước đó hắn vẫn nhịn không được muốn đi xem vương hậu của hắn – Vũ Lâm.

Nàng chắc đã ngủ? Mới uống một chút rượu hai má đã ửng hồng, toàn thân như nhũn ra, vẻ đẹp khi say rượu khiến lòng hắn cũng say.

Lặng lẽ mở ra cửa phòng, hắn thâm nghĩ chỉ liếc mắt nhìn nàng một lần, sờ mái tóc của nàng một chút, chứ không tính đánh thức nàng.

Đi đến bên giường hắn lại chỉ nhìn thấy chăn tán loạn, trên giường không có ai.

Không có ai?

Từ Chấn trong lòng rõ ràng hoảng sợ, không thể tin hình ảnh trước mắt.

Vương hậu của hắn, nữ nhân của hắn, Vũ Lâm của hắn, tất cả đều biến mất!

Hít một hơi thật sâu, Từ Chấn dùng âm lượng kinh người hô lớn:“Người đâu!”

Hô lớn như thế bình thường đã có người hoảng tốc chạy đến, nhưng trải qua một hồi lâu ngoài cửa vẫn không có động tĩnh.

“Đáng chết!” Từ Chấn đá văng cửa phòng, phát hiện bọn thị vệ ngã trái ngã phải đang ngủ say!

Đây..... tất cả..... Là âm mưu đã lâu !

Từ Chấn đột nhiên nghĩ thông suốt, thì ra trước đó Vũ Lâm nhu thuận nghe theo tất cả đều vì đêm chạy chốn tới nay, nàng cố ý dụ hắn mất cảnh giác, để hắn nghĩ nàng nguyện ý làm vương hậu của hắn, để hắn đắm chìm trong vui vẻ giấc mộng trở thành sự thật, sau đó mới thừa dịp cơ hội đêm nay xa chạy cao bay!

Nha đầu thông minh, nàng quá thông minh! Mà hắn chưa bao giờ ngu xuẩn như thế chính là nàng làm cho hắn trở nên ngu xuẩn.

Một trận đau thấu xương xuyệt qua trong lòng Từ Chấn, làm cho hắn siết chặt hai quả đấm, không thể khắc chế cơn tức giận đang dâng lên trong người.

Hung hăng đâm mạnh một quyền lên tường, sau đó hắn lại nghĩ, chuyện này một mình Vũ Lâm làm sao có thể làm được, sau lưng nhất định có người đang giúp nàng!

Nhưng Ở trong xà vương quốc nàng không quen biết người nào, đến tột cùng là ai dám lớn mật giúp nàng chạy trốn?

Từ Chấn nghĩ tới tất cả người từng gặp qua Vũ Lâm, loại bỏ từng khả năng, cuối cùng hắn vô cùng không muốn rồi lại không thể không thừa nhận, đồng lõa có khả năng chính là đệ đệ hắn:Từ Nhạc!

Từ Nhạc làm người thái độ nặng nhất nghĩa khí, lại thích làm bậy, hắn có lẽ nghe xong Vũ Lâm nói gì đó liền nổi lên lòng nghĩa hiệp rút dao tương trợ.

Mà ở xà vương quốc cũng chỉ có Từ Nhạc mới dám làm thế, bởi vì nó là người dưới một người trên vạn người, cho dù có bị bắt trở về, hắn nghĩ anh trai sẽ không dám hạ độc thủ với mình, mới có thể to gan lớn mật như thế!

“Trời ạ.....” Từ Chấn cảm thấy ngực vì đau lòng mà kịch liệt phập phồng, hô hấp nặng nề.

Đau lòng, đau lòng, trong lòng co rút xoắn lại cuối cùng toàn bộ hóa thành phần nộ, để hắn mở miệng hô to:“Vũ Lâm, ta nhất định phải bắt được nàng trở về!”

Giọng hắn vang vọng khắp cung đình, giống như có thể vang đến một nơi khác.

.....

29. Chương 29

“Có chuyện gì vậy?”

“Ta đột nhiên cảm thấy thật lạnh, có loại dự cảm không tốt.”

Giờ phút này, Từ Nhạc đáp xuống một chỗ trên vách núi, bốn phía yên tĩnh không tiếng động.

Không biết tại sao Vũ Lâm lại thấy bất an, thậm chí ôm bả vai của mình run rẩy không thôi.

“Nàng quá khẩn trương rồi” Từ Nhạc vỗ vỗ bả vai nói.

“Có lẽ vậy!” Vũ Lâm cắn chặt môi dưới.

Từ Nhạc kéo tay nàng, đưa nàng đi vào một sơn động, đi qua một đoạn đường núi thê lương nhưng có một cái động khác, nơi đó có một sân nhỏ, có hoa viên, hồ nước, chòi nghỉ mát cùng ba gian nhà cổ, thoạt nhìn vô cùng tinh xảo đáng yêu.

“Nơi này chỉ có ta biết, chúng ta có thể tạm thời trốn ở chỗ này để nghĩ biện pháp.”

“Ta..... Ta có thể đi đâu? Ta đã không thể quay về thôn xà vương.” Nếu nàng trở lại thôn xà vương, thôn dân sẽ không tha thứ nàng, cha mẹ của nàng nhất định cũng bị liên lụy.

“Đây là vấn đề chúng ta nên tự hỏi, nàng không thể ở lại xà vương quốc, cũng không thể quay về xà vương thôn, đến tốt cùng không biết phải đi đâu?” Từ Nhạc ngồi trên ghế đá, hai tay nâng cằm nghĩ.

“Thiên hạ to lớn nhưng lại không có chỗ để ta dung thân.” Vũ Lâm chua xót lắc đầu.

“Hay nàng cứ ở đây đi!” Từ Nhạc đột nhiên nói như vậy.

“Ở tại nơi này?” Vũ Lâm chỉ vào chính mình hỏi.

“Đúng! Nếu nàng cảm thấy ở một mình sẽ tịch mịch, ta sẽ mang mấy quả trứng rắn đến để ấp trứng, chờ sau khi bọn họ lớn lên sẽ biến thành bằng hữu của nàng, các người có thể ở chỗ này sống vui vẻ cả đời.”

Từ Nhạc nói như rất đơn giản, Vũ Lâm lại thở dài một hơi “Nếu như bị Từ Chấn phát hiện nên làm gì bây giờ?”

“Yên tâm đi! Nơi này là vùng biên giới của xà vương quốc, bọn họ không dễ dàng tìm được, hơn nữa từ bên ngoài nhìn nơi này chỉ là một sơn động bình thường, ai sẽ phát hiện bên trong có huyền cơ khác? Ta nhất định sẽ bảo vệ nàng, đừng lo lắng!”

Từ Nhạc vỗ vỗ vào ngực, một bộ tràn đầy lòng tin, thần thái không sợ kẻ địch.

Vũ Lâm nở nụ cười, cười hân hạnh yêu cùng ngay thẳng, hân và đại ca của hân hai người hoàn toàn không giống nhau!

Nhìn Vũ Lâm mỉm cười như hoa, Từ Nhạc thật ra cũng sốt một chút, bỗng nhiên nghĩ đến tâm trạng đại ca, đại ca hân muốn có cô nương này là chuyện rất tự nhiên.

Không, đừng nghĩ loạn! Từ Nhạc nhắc nhở chính mình, hân chỉ hành hiệp trượng nghĩa không phải đạo tặc hái hoa, không thể tùy tiện động lòng!

Vì thế Từ Nhạc đứng lên, quyết định trước rời xa một chút “Ta muốn ra ngoài nhìn một chút, nếu nàng mệt mỏi thì cứ nghỉ ngơi, trong phòng cái gì cũng có coi như là trở lại nhà của mình, hiểu không?”

“Ừm, cảm ơn.” Vũ Lâm khẽ gật đầu.

Lại mỉm cười nữa, ánh mắt trong suốt, Từ Nhạc xoay mình trong lòng loạn cả lên, hân không dám nhìn nàng nhiều hơn một chút, không dám dừng lại chạy nhanh ra khỏi sơn động!

.....

Gió mát từ từ thổi đến, Từ Nhạc ngồi trên nhánh cây nhàn nhã nói chuyện phiếm với ánh trăng.

“Đại ca không biết đã phát hiện chưa? Hắn biết nhất định tức chết! Ha ha.....” Từ Nhạc vui sướng khi người gặp họa, có thể trêu chọc đại ca thần bí nghiêm túc đối với hắn mà nói chính là chuyện vui nhất trên đời.

“Bất quá! Vũ Lâm thật sự rất đáng yêu, nếu ta thích nàng thì làm sao bây giờ? Không xong” Từ Nhạc cảm thấy bản thân giống như tự mình đào ỉnh một cái hố lớn, mắt thấy sắp sửa phải nhảy xuống.

“Hiazzz! Đầu của ta không thích hợp suy nghĩ vấn đề phức tạp, mặc kệ ta mệt mỏi, trước phải ngủ một giấc!”

Hắn gõ gõ đầu, nằm ngủ thiếp đi trên cành cây to.

Không biết qua bao lâu, hắn cảm giác được có người nói chuyện bên tai hắn, hắn mở to mắt lại thấy bốn phía một mảnh tối đen.

“Quái, ta đang mộng sao?” Hắn buồn bực hỏi chính mình.

“Không, đệ không phải đang nằm mộng.” Một giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên.

Giọng nói này..... giọng nói này! Đó không phải là giọng của đại ca cực kỳ thân thiết sao? Thảm! Lúc này không phải một chữ “Thảm” là có thể hình dung !

“Đại ca!” Từ Nhạc trừng lớn mắt nhìn Từ Chấn đột nhiên nhảy lên cây, cặp mắt màu bạc ở dưới ánh trăng có vẻ lạnh lùng hơn.

“Đệ còn biết ta là đại ca?” Từ Chấn thản nhiên hỏi.

Xong rồi, loại khẩu khí “Bình tĩnh” này so với rồng to còn dọa người hơn!

Từ Nhạc lập tức giơ lên hai tay cột nhả nói: “Ack! Đệ ra ngoài giải sầu, không nghĩ tới có thể vô tình gặp phải đại ca!”

“Không cần giả ngu, kim xà trên cổ đã nói cho ta biết Vũ Lâm đang ở trong sơn động, đệ giấu nàng ấy ở đâu cũng vô dụng.” Từ Chấn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, hắn lại đến chỗ đệ đệ đòi lại nữ nhân của mình!

“Hả? Thì ra hai sự dây chuyền này tâm đầu ý hợp? Làm sao có loại pháp lực này? Thật thú vị!”

Từ Nhạc tò mò hỏi, cảm thấy hứng thú với chuyện trước mắt.

“Hỏi làm gì phần lớn đệ cũng không có dùng, hãy tận hưởng giây phút tự do cuối cùng! Bởi vì không lâu sau đệ phải đến hầm rắn trình diện!” Hắn sẽ không ra tay với Từ Nhạc nhưng chịu trừng phạt là cần thiết!

“Cái gì?” Từ Nhạc há mồm hô to: “Nơi đó chỉ có trứng rắn, ấp trứng, chỗ đó chỉ có trứng không thôi? Không thể nào! Đại ca, huynh biết ta thích nhất là tự do mà, huynh sẽ không nhẫn tâm đưa đệ đệ đáng thương đến nơi đó chứ?”

“Đây là đệ tự tìm, ta không giết đệ đã xem như có lợi cho đệ !” Ánh mắt Từ Chấn trở nên sắc bén nói lời tà ác, Từ Nhạc bị dọa đến không lời nào để nói.

“Dẫn đường!” Từ Chấn lạnh lùng ra lệnh nói.

Từ Nhạc thấy dưới tàng cây một loạt thị vệ mang kiếm bao quanh bọn họ, trong lòng hiểu được bản thân vô kế khả thi, chỉ có thể cứng quá da đầu đồng ý.

Vì thế Từ Nhạc dẫn đầu, Từ Chấn ở phía sau, Lâm Minh Hiền dẫn theo đám thị vệ trong cung cùng nhau đi vào sơn động.

Khi kết thúc đường núi, trước mắt rộng mở trong sáng là một chốn đào nguyên xinh đẹp, vừa có chim vừa có hoa, cầu nhỏ nước chảy.

Từ Chấn thấy thế không khỏi cười lạnh nói: “Các ngươi thật biết hưởng thụ.”

“Không dám! Không dám!” Từ Nhạc cúi đầu, càng không dám nói ra bản thân có cảm tình với Vũ Lâm, nếu không hắn nhất định sẽ bị đuổi khỏi xà vương quốc.

“Nàng ở đâu ?”

“Ồ ngay trong phòng.” Hấn cười khở nói.

“Tất cả các người chờ ở đây, không cho phép đi vào!” Từ Chấn đi về hướng nhà cỏ đột nhiên đá văng ra cửa phòng.

“Rầm!” một tiếng nổ, trong phòng Vũ Lâm giật mình tỉnh lại, ngồi ở trên giường nhìn ra ngoài hỏi:“Làm ai? Là Từ Nhạc sao?”

“Là anh trai hấn!” Từ Chấn xuất hiện rõ ràng trước cửa phòng.

Vừa thấy sắc mặt tức giận của hấn, còn có con người màu bạc, hai chân Vũ Lâm lập tức nhũn ra, sợ tới mức cơ hồ ngã xuống giường .

Xong rồi, tất cả đều xong rồi, hấn nhất định sẽ giết nàng! Theo ánh mắt lạnh như băng của hấn, nàng nhìn ra được hấn đang tức giận!

“Như thế nào? Nhìn thấy ta cũng không cười một cái?” Từ Chấn đi đến trước mặt nàng nhanh giữ lấy cằm nàng.

“Chàng..... chàng làm sao tìm được ta?”

“Chân trời góc biển, mặc kệ nàng ở nơi nào, chỉ trên cổ nàng vẫn còn đeo vòng cổ kim xà, ta đều cảm nhận được, nàng trốn không thoát đâu!” Hấn nói ra rành mạch, hơn nữa đã nói rõ vận mệnh của nàng..... Vũ Lâm sờ lên chiếc vòng cổ, thì ra tiểu kim xà tiết lộ hành tung của nàng, nói như vậy nàng không thể chạy trốn nơi nào!

Từ Nhạc..... Đúng rồi, không biết Từ Nhạc có bị sao không?

Nàng ngẩng đầu hỏi:“Từ Nhạc đâu? Chàng không làm gì hấn chứ?”

“Nàng còn dám hỏi? Nàng quan tâm tên đó vậy sao?” Hấn đột nhiên ôm nàng vào trong ngực“Bởi vì nàng, ta quyết định nhốt hấn tại hầm rắn một trăm năm!”

“Không, đừng như vậy! Là ta sai, chàng đừng trách hấn!” Nàng vội vàng lắc đầu cầm cánh tay hấn cầu tình.

“Tất cả đều là lỗi của nàng, trước khi nàng rời đi nên nghĩ đến kết quả thế này!” Hấn dùng một tay siết lại cổ nàng, tựa hồ chỉ cần hơi dùng một chút lực sẽ siết chết nàng.

Vũ Lâm cảm thấy thật sự khó thở nhưng nàng vẫn thử khấn cầu:“Hấn..... Hấn vì giúp ta mà thôi, phải phạt..... thì phạt ta đi! Đừng trách tội ở trên người hấn..... xin chàng!”

“Hai người các người ta đều không bỏ qua, phạm phản bội ta đều phải bị phạt!”

Tay hấn càng thêm dùng sức, sắc mặt Vũ Lâm tái nhợt cơ hồ sẽ muốn ngất đi, nhưng vào lúc này hấn lại buông nàng ra, để cho nàng tựa vào trong ngực hấn cúi đầu thở dốc.

“Khụ khụ!” Vũ Lâm đã mất lực đứng vững, chỉ có thể yếu đuối dựa vào trong ngực hấn.

Nhìn dáng vẻ yếu ớt của nàng, trong lòng hấn không chút thương tiếc, hấn nên giết nàng nhưng hấn không từ bỏ đơn giản thế, hấn muốn dùng phương thức tàn nhẫn nhất trừng phạt nàng!

“Đây chỉ là một giáo huấn nho nhỏ!” Từ Chấn đưa tay ôm ngang nàng đi ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, Từ Nhạc đang bị thị vệ kèm hai bên, vẻ mặt thật có lỗi “Vũ Lâm, thực xin lỗi! Ta không thể bảo vệ nàng! Ta thật vô dụng!”

Trời ạ! Hấn nói như vậy chẳng phải khiến Từ Chấn càng nổi lửa sao? Vũ Lâm miễn cưỡng mở mắt ra, nhẹ nhàng lắc đầu với Từ Chấn.

Quả nhiên sắc mặt Từ Chấn thoáng cái trầm xuống, hung hăng đá Từ Nhạc một cước, đau đến Từ Nhạc oa oa kêu to.

Mọi người đi ra đường núi, đến cửa động, Từ Chấn hạ lệnh nói:“Đem tất cả trong động đốt sạch cho ta!”

“Huỳnh, đừng mà! Đừng tàn nhẫn như vậy, chúng nó vô tội!” Từ Nhạc đau lòng, đây là nơi hắn yêu thích nhất!

“Ầm ỉ nữa ngay cả đệ cũng đốt!” Từ Chấn trừng ánh mắt sắc bén, khiến cho đệ đệ ngậm miệng lại.

Thị vệ tuân mệnh làm việc, đem cây đuốc ném vào sơn động, nháy mắt khói trắng dày đặc, Vũ Lâm không khỏi ho khan, Từ Chấn lấy áo choàng vây quanh nàng, cao giọng hạ lệnh nói:“Hồi cung!”

“Dạ!” Thị vệ thét lên trả lời.

Cho nên Từ Chấn theo vách núi đen tung người nhảy xuống, ôm Vũ Lâm bay về phía chân trời.

.....

30. Chương 30

Một đường phi hành như gió, đối với Vũ Lâm mà nói tựa như cơn ác mộng, tất cả không phải sự thật rồi lại không thể không tin, nàng đã bị Từ Chấn bắt hồi cung, lần này chỉ sợ không trốn thoát được .

Từ Chấn bay nhanh mang theo Vũ Lâm trở lại hoàng cung những người khác thì chưa đến.

“Xà vương, ngài đã trở lại!” Nhan Thán Sinh cùng Kha Hân Khởi cùng nhau ra đại điện nghênh đón hắn.

“Cách trời sáng còn mấy canh giờ, truyền lệnh xuống, hôn lễ cử hành theo bình thường” Từ Chấn hạ lệnh nói.

“Dạ!” Nhan Thán Sinh cùng Kha Hân Khởi cùng thét lên trả lời, bọn họ biết quyết tâm của xà vương, cho dù tân nương đêm khuya đào thoát cũng phải bắt nàng trở về cử hành hôn lễ.

Vũ Lâm hoảng sợ nhìn tất cả, trong lòng biết bản thân đã không còn cơ hội thay đổi vận mệnh!

Sau khi truyền lệnh Từ Chấn ôm ngang Vũ Lâm sải bước đi về phòng ngủ, bộ dạng phần nộ làm cho Nhan Thán Sinh cùng Kha Hân Khởi không khỏi lo lắng cho Vũ Lâm.

“Hôn lễ, tân nương tử hắn không ngắt xỉu chứ?” Kha Hân Khởi lo lắng hỏi.

“Cho dù tân nương tử té xỉu, chỉ sợ xà vương vẫn ôm nàng hoàn thành hôn lễ.” Nhan Thán Sinh đáp.

Giờ này khắc này, trong phòng ngủ, trên giường lớn, Vũ Lâm bị ném mạnh lên xà vương găm.

“Nàng thật lớn gan, dám bỏ trốn trước đêm thành hôn! Nàng cũng biết đây là chuyện quan trọng đối với xà vương quốc? Nàng thiếu chút nữa phá hủy tất cả!”

Nghĩ đến tổ tức hôn lễ mà không thấy bóng dáng tân nương, Từ Chấn liền cảm thấy tâm hoảng ý loạn lo lắng hắn sẽ mất đi nàng, nàng lại không chút lưu luyến bỏ trốn, điều này khiến hắn càng thêm hận.

Vũ Lâm bị ném lên trên giường đầu óc choáng váng, nàng giãy dụa lui về phía sau, tại một khắc này nàng thật sự sợ hãi.

“Nàng đã nói muốn làm vương hậu của ta, lại thông đồng đệ đệ thân nhất của ta, để hắn giúp nàng bỏ trốn, nàng mắc phải tội rất nặng, mà ta sẽ từng chút từng chút đòi lại!”

Từ Chấn từ bên hông lấy ra một dây roi, Vũ Lâm nhìn thấy mở to hai mắt nhìn. Không thể nào, hắn muốn quất nàng!

Dùng phương thức tàn khốc trừng phạt, hắn quả nhiên hận nàng!

“Nếu không cầu xin tha thứ thì nàng phải chịu hết tội.” Từ Chấn lạnh lùng nhắc nhở nàng.

“Ta..... Ta sẽ không cầu xin tha thứ.” Vũ Lâm nhắm chặt hai mắt, chờ sợi roi vô tình kia quất xuống.

Được rồi! Có chuyện gì để nói chứ? Nàng đã sớm biết được có kết quả, cứ để nàng chết dưới roi hắn đi! Có lẽ hạnh phúc hơn lấy người không yêu mình.

Về phần..... tại sao nàng lại để ý hắn không yêu mình? Không phải vấn đề nên nghĩ đến vào lúc này .

Từ Chấn giờ cao roi lên lại chậm chạp không có hạ xuống, bên trong chỉ nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ của hắn.

Nhìn khuôn mặt thấy chết không sờn của nàng, từng ý nghĩ lung tung bay vút qua, hắn thật không muốn tổn thương nàng? Từ trước đến nay hắn thường ăn miếng trả miếng, tại sao bây giờ còn chần chờ? Mà nàng thật sự tình nguyện chịu quất cũng không nguyện làm vương hậu của hắn?

Đáng chết! Vũ Lâm chết tiệt!Nha đầu chết tiệt!

Rốt cục hắn quần roi sang một bên, gầm nhẹ nói:“Ông trời, ta lại không thể động thủ với nàng!”

Vũ Lâm mở to mắt vẻ mặt không dám tin, chẳng lẽ hắn dễ dàng buông tha nàng? Không thể nào, hắn giận như vậy nhất định sẽ dùng phương pháp nào đó trừng phạt nàng, không phải sao?

Quả nhiên giống như nàng đoán, Từ Chấn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Chỉ thấy hắn nhặt roi trên mặt đất, đem hai tay của nàng buộc chặt trên cột giường.

“Chàng muốn..... Làm cái gì?” Vũ Lâm run rẩy hỏi.

Hắn cuồng vọng nở nụ cười, ép lên thân thể nàng, tới gần trước mặt:“Ta muốn làm gì? Nàng nói đi?”

“Mặt của nàng thật tái, nàng sợ phải không?”

Vũ Lâm không có trả lời, nàng biết giờ phút này nàng nói gì hắn cũng sẽ tức giận.

“Chết tiệt! Nói chuyện đi!” Hắn rống giận cơ hồ xuyên màng nhĩ của nàng.

Hắn hận nàng, hận nàng khiến hắn trở nên yếu đuối, làm cho hắn nóng ruột nóng gan, từ yêu sinh ra hận thiêu đốt cả người, hắn không muốn chỉ có một mình hắn chịu khổ, hắn phải bắt nàng cùng luân hãm trong đó!

Ánh mắt nóng bỏng giống như có thể làm phỏng người, Vũ Lâm sợ hãi quay mặt đi không dám đối mặt hắn.

“Ta sẽ có cách để nàng nói!” Hắn hừ lạnh một tiếng, đưa tay xé rách mảnh vải trước ngực, không khí lạnh lẽo ập đến da thịt lở lổ, khiến nàng không khỏi hít một hơi.

Hắn..... Hắn cố ý nhục nhã nàng! Vũ Lâm đột nhiên hiểu được.

Trong mắt hiện lên một tia oán hận, giận giữ, hận thù, tất cả đều do cô phản bội hắn!

Bàn tay to tăng thêm sức tiếp tục xé bỏ vật che đậy còn sót lại trên người nàng, “Nàng đã nói!Nàng đã nói nàng là người của ta, nàng muốn làm vương hậu của ta, nhưng nàng luôn gạt ta!”

Vũ Lâm không lời nào để nói, nàng đã lừa hắn, nàng nên chịu quả đắng này, nhưng..... hắn có thể hiểu nàng vì sao trốn không? Hắn có thể nhìn ra nàng đang nghĩ gì không?Haizzz..... Nàng biết hắn vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu biết“Đau!” Nàng chỉ có thể phát ra tiếng thét, bởi vì hắn đang dùng sức kéo mái tóc dài của nàng.

“Nàng có đau không?” Ngữ khí hắn hết sức giễu cợt khả năng của nàng, “Không, nàng căn bản không biết đau, ta muốn nàng đau hơn nữa để nàng hiểu rõ!”

Hắn cúi đầu cắn bờ vai lở lổ của nàng, rất nhanh cắn đến nơi đó chảy ra máu, cảm giác vừa đau vừa tê dại làm cho cả người Vũ Lâm run rẩy không thể áp chế.

“Đừng như vậy.....” Nàng cầu xin tha thứ nói.

Cô hét thảm hắn càng kích động hơn, bàn tay nóng như lửa phủ lên ngực trơn mềm, bắt đầu không chút khách khí vuốt ve gầy, trên da thịt trắng nõn lập tức lưu lại năm dấu ngón tay.

“Trời ạ.....” Nàng nhú chặt lông mày, không biết nên nói thế nào cho phải.

Từ Chấn hai bàn tay không chút lưu tình tiếp tục cởi vật che bên eo nàng, không bao lâu nàng liền toàn thân trần trụi ngồi phịch trong ngực của hắn, mắt thấy hắn sẽ muốn làm gì thì làm .

Hắn lấy cây đèn cầy đến gần, chiếu sáng thân thể yếu đuối của nàng, cũng thấy không yên bất an trong mắt nàng.

“Tôi nay còn rất dài, một đêm dài nhất trong cuộc đời nàng” Hắn nói giống như đang tuyên hệ.

Thật đáng sợ..... một câu thật đáng sợ! Vũ Lâm cắn chặt môi dưới, ra lệnh bản thân không thể kinh hoàng kêu to.

Hắn hôn lên hai vú của nàng, bỗng nhiên nhẹ tựa như xuân phong, bỗng nhiên nặng nề như mưa to, luân phiên cảm thụ giao nhau giữa nóng và lạnh, khiến nàng không tự chủ được thở dốc không thôi.

Hắn tiếp tục hành động hành hạ người, một đường đi xuống kéo dài đến bụng của nàng hai chân cùng mất cá chân, thân thể mềm mại không chỗ nào không chịu nộ hỏa nóng bỏng của hắn xâm lược, khi hắn tạm thời chấm dứt màn hành hạ, thân thể buột chặt mới thoáng thả lỏng ra.

“Còn chưa chấm dứt đâu!” Hắn vươn ngón tay thon dài qua lại trên đùi mềm nhũn của nàng .

“Không, không” Vũ Lâm lập tức thấp hô lên.

“Nàng dám nói không? Ta càng muốn!” Hắn thổi hơi bên tai nàng, hai tay tấn công xuống phía dưới, làm cho thân thể nàng run rẩy càng thêm kịch liệt.

“Tốt lắm..... Đủ rồi.....” Nàng không chịu nổi quá nhiều tê dại cùng sung sướng.

“Nàng đang xin ta?” Hắn khàn khàn hỏi.

Vũ Lâm do dự tính quật cường không cho phép nàng nói ra từ “xin”, ngay tại nàng chần chờ một lát, hắn lại càng kích động khiêu khích nàng, kéo hai chân nàng ra, để cho hai người thân mật gần sát, rồi sau đó chậm rãi vuốt nhẹ.

“Muốn xin ta sao?” Hắn lại hỏi.

A! Tại sao lại có cảm giác xôn xao? Đây là khốn khổ! Vũ Lâm cắn môi muốn kháng cự.

Hắn nhìn ra nàng đang dao động, đột nhiên không hề báo trước xâm nhập vào trong cơ thể của nàng, dẫn đến nàng thở gấp hô nhỏ một tiếng:“Chàng.....”

Hắn cũng thở dốc “Ta muốn nàng! Nhiều thể nào cũng không đủ!”

Vũ Lâm còn chưa kịp phản ứng, hắn đã bắt đầu kịch liệt ra vào giống như con ngựa hoang thoát cương, càn rỡ cuồng dã ra vào giữ lấy nơi ấm áp xinh đẹp của nàng.

“A.....” Nàng nhịn không được bật ra rên rỉ, rồi lại nhanh cắn môi khắc chế.

“La không đủ, la thêm cho ta nghe!” Hắn lấy ngón cái cạy mở cánh môi, yêu cầu nàng ghé vào lỗ tai hắn la lên.

“Không, ta sẽ không.....” Vũ Lâm vẫn cố gắng kháng cự .

“Vĩnh viễn không cho phép nói không với ta!” Hắn tức giận hóa thành sức mạnh phát tiết trong cơ thể chặt trất của nàng, luật động ba hồi nhanh ba hồi chậm là một loại tra tấn tàn ác.

Choáng váng, mê muội, tim đập, từng loại từng loại ập đến bao phủ nàng.

“Đừng..... Ta chịu không nổi” Nàng cuối cùng uyển chuyển nói ra lời thật.

“Còn chưa đủ, ta muốn nàng đầu hàng!”

Mồ hôi hắn nhỏ giọt trên người nàng, hai người giống như bị mồ hôi dính cùng một chỗ, mỗi lần ra vào ma xát đều mang theo khoái cảm, vừa trơn vừa nóng ướt đầm chăn giường, cũng thấm ướt lẫn nhau.

Vũ Lâm bị trói chặt hai tay, hai chân bị cao gior lên cao hoàn toàn không có hành động tự do, chỉ có thể giống búp bê mặc hắn bừa bãi khiêu khích trên đùi.

Mắt của nàng chớp vài cái, một giọt nước mắt trào ra, nhưng đó là kết quả quá trình hoan ái.

“Khóc? Tại sao?” Hắn liếm đi giọt nước mắt của nàng.

“Người ta không muốn..... xin chàng.....” Nàng nức nở nói.

“Thật sự không muốn?Tiểu lừa đảo, đến bây giờ còn gạt ta?” Hấn cởi bỏ trói buộc trên tay nàng, đem nàng xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía hấn, từ phía sau thật sâu tiến vào, hai tay phủ lên hai vú phía trước, đầu kiên thì ghé sát bên tai lẩm bẩm.

Triền miên như thế làm cho nàng khó có thể chống đỡ, mái tóc đã loạn hô hấp càng loạn.

“Nàng muốn ta đúng không?” Hấn một mặt tiến sâu vào người nàng, một mặt cắn vành tai của nàng hỏi.

“Chàng đừng bức ta.....” Cổ họng của nàng sắp khàn hét không thành tiếng.

Hấn để sát vào cánh môi anh đào của nàng, hôn lên đôi môi để nó càng thêm tươi đẹp.

“Không được..... Thật sự không được.....” Cảm giác bị hấn không ngừng nghỉ xâm chiếm, nàng chỉ có thể dùng hai tay siết chặt chân.

“Muốn ta nhanh? Hay chậm một chút?” Hấn cố ý hỏi.

“Ta..... Ta không muốn.....” Nàng sắp chịu không được, kích thích nữa nàng sẽ bất tỉnh.

“Tiểu lừa đảo, nàng nói không cần chính là muốn!” Hấn dùng giọng trừng phạt, lực bên hông tăng mạnh hơn nữa.

Vũ Lâm không tự giác thở dốc rên rỉ, khả năng khống chế đã vượt qua phạm vi của nàng.

“Nàng thích, ta biết!” Hấn nâng lên eo nhỏ của nàng, trên phạm vi lớn kịch liệt ra vào, mỗi lần va chạm đều làm cho nàng choáng váng.

“Không được..... xin chàng.....” Vũ Lâm liên tiếp cầu xin tha thứ.

“Nàng có thể, nàng là người phụ nữ của ta, nàng có thể nhận được ta!” Hấn bắt đầu chạy nước rút, cuối cùng phát tiết trong cơ thể nàng.

“Ông trời của ta.....” Vũ Lâm cảm giác được hấn run rẩy, nàng trống rỗng mềm nhũn, bọn họ mừng như điên.

Hai thân thể đạt đến đỉnh dục vọng cùng nhau chậm rãi bay xuống dưới, thân thể hấn đặt trên thân thể của nàng, thở hồng hộc mồ hôi rơi như mưa, cảm nhận nơi ấm áp của nàng bao quanh hấn.

“Ta muốn nàng, không cho nàng rời khỏi ta, nếu không ta thật sẽ giết nàng, ta nhất định sẽ.....” Hấn nói lời cảnh cáo bên tai nàng, hơi thở chậm rãi trở nên trầm ổn.

Vũ Lâm trầm mặc không nói nhưng cũng hiểu được bản thân không có cơ hội rời khỏi.

Suốt một đêm trước ngày thành hôn, chú rể cùng tân nương đều mệt mỏi.....

31. Chương 31

Thời điểm Vũ Lâm tỉnh lại chân trời đã lóe sáng, rèm cửa sổ dày cộm bị kéo ra một chút lộ ra một tia ánh sáng.

Giống như nàng đoán Từ Chấn cũng không ở trong phòng, nàng sờ sờ dấu vết bên cạnh có người ngủ qua, có chút cô đơn lại có chút thương cảm.

Khi nàng xuống giường mặc quần áo, hai chân vừa đụng tới mặt đất lập tức truyền đến một trận đau nhói, đây là hậu quả tối hôm qua Từ Chấn tạo thành, trừng phạt không ngừng lặp đi lặp lại làm cho toàn thân nàng sần tan ra, dấu đỏ, vết cắn cùng máu ứ đọng trải rộng khắp da thịt, ngay cả nàng cũng không dám nhìn mình trong gương.

Sau khi đi vào hồ nước nóng, nàng mới hơi thả lỏng chính mình, để mình đắm chìm trong dòng nước an ủi.

Hôm nay, chính là hôm nay, nàng sắp gả cho xà vương Từ Chấn, một nam nhân chỉ hận chứ không yêu nàng.

Mà nàng thì sao? Nàng hiểu được cái gì gọi là yêu sao?

Hai người không hiểu yêu là gì kết làm vợ chồng, rốt cuộc là hài kịch hoặc bi kịch?

Vũ Lâm nghĩ không ra một đáp án, mà lúc này Kha Hân Khởi đã dẫn dắt nữ hầu đi đến trang điểm chọn trang phục cho nàng, để nàng trở thành tân nương đẹp nhất

Vì thế Vũ Lâm đứng dậy thay quần áo, trầm mặc không nói, để mặc các nàng sắp xếp.

Nhìn vẻ mặt Vũ Lâm im lặng bất lực, Kha Hân Khởi nhin không được nói chuyện “Rốt cuộc cô bắt mãi mà vương chuyện gì?”

“Ta..... Không có.” Vũ Lâm lắc đầu, nàng nói không nên lời.

“Cô thật nghĩ hân hận cô sao?”

Đối với vấn đề này Vũ Lâm chỉ có thể không nói gì im lặng chống đỡ.

Kha Hân Khởi thở dài “Chúng tôi nhìn xa vương từ nhỏ tới lớn, tôi thiếu biết tính tình cùng cá tính của hân, lần này hân dễ dàng tha cô cùng Từ Nhạc, tuyệt đối không phải tác phong bình thường của hân. Nếu hân thật sự hận cô, sẽ không chờ đợi cô mười năm, cũng sẽ không đi quấy nhiễu người nhà đàn trai muốn lấy cô, lại càng không đuổi đi những nam nhân muốn tiếp cận cô, bởi vì hân chỉ cần cô, từ năm tám tuổi hân đã muốn có cô.”

“Ta biết hân muốn ta, nhưng hân chỉ muốn trừng phạt ta.” Vũ Lâm quật cường nói.

“Trừng phạt? Hân có thể làm cô cửa nát nhà tan, có thể cho hủy diệt xa vương thôn, tại sao hân không dùng cách đó để trừng phạt cô? Cô nên biết hân thật mạnh, thật bá đạo, hân không biết cách biểu đạt tình cảm của mình dành cho cô, mới có thể dùng cách như vậy đối xử cô.”

“Ta không biết, ta thật không biết.....” Vũ Lâm dùng sức lắc đầu, cơ hồ làm lỏng vật trang sức trên đầu.

“Các người ra ngoài trước đi!” Hà Hân Khởi sai nhóm nữ hầu đi khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Hà Hân Khởi cùng Vũ Lâm, Hà Hân Khởi vừa giúp nàng sửa sang lại đồ trang sức, vừa khuyên nhủ: “Có lẽ đây là duyên phận ông trời ban cho, năm ấy cô ngủ dưới cây đại thụ, mà hân bò lên người hôn cô, bắt đầu từ lúc đó vận mệnh hai người đã dây dưa lẫn nhau.”

“Đây nhất định là nghiệt duyên.....” Vũ Lâm nín lấy lồng ngực của mình nói.

“Là nghiệt duyên hay thiện duyên thật ra chỉ là một suy nghĩ. Chỉ cần cô nguyện ý tìm hiểu hân, tiếp nhận hân, quý trọng hân, nói không chừng hân sẽ mở lòng, học được thế nào yêu người, cùng với bị yêu. Chẳng lẽ cô ngay cả điểm ấy cũng không làm, đã phủ định tất cả hân làm cho cô sao?”

“Ta..... Ta sợ hân..... Ta rất sợ hân.....” Vũ Lâm không khỏi nói ra sự thật.

Kha Hân Khởi gật đầu đồng ý với nàng “Ta biết hân rất dọa người nhưng hân nhất định cũng có một mặt dịu dàng, có lẽ ngoài cuộc tình táo trong cuộc u mê! Chúng ta đều cho rằng hân rất dịu dàng với cô! Trước đó cho tới bây giờ hân chưa từng có biểu tình cùng ánh mắt thế, cũng chỉ có đối với nàng mới có thể như thế.”

“Thật vậy chăng?” Trong lòng Vũ Lâm thoáng dâng lên hy vọng, rồi lại lo lắng hỏi: “Nhưng..... Tối hôm qua ta cùng Từ Nhạc bỏ trốn, hân còn giận ta, ta nên làm gì bây giờ?”

Kha Hân Khởi giống mẫu thân mỉm cười, “Chuyện của cô đương nhiên cô phải chịu trách nhiệm, yên tâm đi! Nếu hân yêu cô, sớm hay muộn cũng sẽ tha thứ cô, chẳng qua cô cần dùng thêm nhiều tình yêu để hòa tan tim hân, hiểu không?”

“Yêu..... Yêu.....” Vũ Lâm nhỏ giọng lầm bầm chữ này.

“Ta tin tưởng các người yêu nhau, chẳng qua không biết làm sao biểu đạt mà thôi.” Kha Hân Khởi rất có tin tưởng vào chuyện này.

“Thật không? Thật không?” Vũ Lâm nhìn chính mình trong kính, trong mắt là một mảnh say mê.

.....

Phía trước được thị vệ vũ trang dẫn hướng, Vũ Lâm được bọn thị nữ vây quanh đi đến đại điện, nàng tuyệt không thể đào thoát, trừ phi nàng hóa thành gió mới có cơ hội trốn.

Xem ra Từ Chấn đã tăng cường đề phòng, Vũ Lâm thầm nghĩ, hẳn tuyệt không cho cô có cơ hội chạy trốn lần nữa.

Bốn phía che kín trang sức xà tộc màu vàng, màu đen cùng màu bạc, thoạt nhìn long trọng không khí vui mừng, mỗi người đều thay trang phục chính thức, tất cả đều vì hôn lễ hoàng gia này.

Vũ Lâm mặc trang phục truyền thống xà tộc, trên lễ phục màu trắng có thêu đồ án hình rắn thoạt nhìn thanh lịch lại xinh đẹp, làm ọi người nhìn không chuyển mắt.

Nhưng nhìn nàng chăm chú mãnh liệt nhất cũng lạnh nhất chính là ánh mắt của Từ Chấn.

Hắn mặc một thân màu đen tôn lên đồ án hình rắn, con ngươi màu bạc phát sáng, xem ra thần bí lại mỉa hoặc.

Hắn vươn tay về phía nàng, mà nàng không có lựa chọn sai bước đi đến giao tay cho hắn.

Trên đại điện quần thần cùng nhau quỳ xuống “Xà vương, xà hậu vạn tuế!”

Buổi lễ chính thức bắt đầu, Vũ Lâm hoàn toàn không có khái niệm mình phải làm gì, Từ Chấn nắm chặt tay nàng thấp giọng nói nhỏ nghi thức bên tai nàng, mới làm cho nàng không đến mức mờ mịt lúng túng.

Được các trưởng lão cầu nguyện, biểu thị công khai chúc phúc, hai người bọn họ rốt cục trở thành phu thê.

Cuối cùng Từ Chấn ôm nàng vào trong ngực, kim xà trên cổ hai người bọn họ đều chuyển động, vòng quanh uốn lượn đi động quanh cổ, cũng ẩn xuống nộ hôn thật sâu, lúc sau mới hóa thành vòng cổ im lặng nằm trên cổ hai người.

Vũ Lâm kinh ngạc nhìn cảnh này, thẳng đến Từ Chấn nâng lên khuôn mặt của nàng, tiếp theo in lên môi cô một nộ hôn thật sâu.

Đây là nộ hôn đính ước cũng là nộ hôn hứa hẹn.

Khi môi hắn rời khỏi nàng, nàng nhìn thấy chút tình ý trong mắt hắn, nàng tin bản thân không nhìn lầm, hẳn quả thật có tình ý với nàng.

Nhưng..... tại sao trước kia nàng nhát gan nên nhìn không thấy ?

“Từ giờ trở đi nàng chính là vương hậu của ta.” Hắn trầm giọng nói.

Nàng cứng ngắc gật đầu nhớ tới lời Kha Hân Khởi, trong lòng không khỏi dâng lên một chút hy vọng. Có lẽ..... Có lẽ nàng thật có thể hòa tan lòng hắn, có lẽ nàng có thể khiến hắn yêu nàng..... Bắt đầu bữa tiệc, đầu tiên là chiêng trống vang trời, các loại âm nhạc vũ đạo bắt đầu trình diễn, vô số rượu ngon món ngon cũng được đưa lên, lễ mừng này được kéo dài mười ngày.

Mọi người đều đã chuẩn bị tốt, tính tận tình hưởng thụ mười ngày này, thịnh yến phải đợi mấy chục năm mới có một lần cơ hội nhìn thấy.

Trong yến hội, Từ Chấn vẫn nắm tay Vũ Lâm như sợ nàng đột nhiên biến mất, hắn không nói nhiều lời chỉ chăm chú nhìn nàng.

Vũ Lâm cũng cúi đầu, yên lặng không nói được lời nào trong đầu lại cuộn cuộn rất nhiều ý tưởng.

Không ngừng có người đi đến kính rượu, không ngừng có người chúc mừng thăm hỏi, Từ Chấn uống hết một ly lại một ly, thậm chí đem phần của Vũ Lâm uống hết, nhưng mặt không đổi sắc.

Khi Từ Nhạc xuất hiện, Vũ Lâm cảm giác được tay Từ Chấn dùng sức siết chặt.

Từ Nhạc được thị vệ dẫn hướng đi vào đại điện, tuy rằng nhìn chung mặt mũi hắn cũng không có gì, nhưng vẫn phải đề phòng hắn hành động thiếu suy nghĩ.

Từ Nhạc vẫn không thay đổi bản tính ham vui, tươi cười giờ lên chén rượu “Đại ca, đại tẩu, ta phải đến ở hầm rần có thể trong thời gian ngắn không thể gặp mặt, nên lấy chén rượu này xem như tiệc tiễn đưa, cũng chúc các người bạch đầu giai lão!”

Từ Chấn ngoại trừ nhướng cao lông mày, trên mặt nhìn không ra biểu tình một hơi uống cạn chén rượu.

Từ Nhạc cũng hào phóng cụng ly, cười to vài tiếng nói: “Hầm rần ấy cứ giao cho đệ, đệ nhất định sẽ khiến cho nó sinh động, đại ca huynh yên tâm đi!”

“Đệ vui vẻ ta cũng yên tâm.” Từ Chấn dù sao vẫn có chút tình cảm.

Vũ Lâm vẫn im lặng cũng mở miệng “Từ Nhạc, huynh đi đường cẩn thận.”

Từ Nhạc gật gật đầu “Ta trở về sẽ gặp các người, đến lúc đó cũng đừng quên nhân vật như ta.”

“Ta sẽ nhớ rõ huynh.” Vũ Lâm thoáng cứng rắn bậc nói, nàng sẽ nhớ rõ có một người vì nàng sẵn sàng chịu mạo hiểm.

Từ Nhạc sai bước rời khỏi, Vũ Lâm nhìn theo hần giống như không nỡ chia lìa, mặc dù chỉ mới quen biết một thời gian ngắn, nàng lại khắc sâu về hần.

Từ Chấn đem tất cả thu vào mắt, khuôn mặt không chút thay đổi của hần bắt đầu có biến hóa, cái loại này có phải tên là ghen tị không.

“Đi!” Hần dùng lực cầm tay nàng, xoay người bước nhanh rời khỏi buổi tiệc.

Quần thần quỳ lạy tiễn bước xà vương, xà hậu, không ai trong bọn họ dám hỏi bọn họ sao rời khỏi trước thời gian quy định.

Tóm lại hôn lễ đã hoàn thành, lễ mừng kéo dài đến mười ngày.

.....

32. Chương 32

Từ Chấn cùng Vũ Lâm đi dọc theo hành lang dài, bốn phía im lặng chỉ còn tiếng bước chân.

Ngoài màn che dày cộm, mặt trời đã lặn về phía Tây, ánh trăng đã mọc lên phía Đông, ban đêm đến sức mạnh Từ Chấn mạnh hơn cơ hồ kéo Vũ Lâm đi, hoàn toàn không để ý nàng có theo kịp tốc độ của hần hay không.

Đây..... Đây là cách hần yêu nàng sao? Vũ Lâm trong lòng buồn bực nghĩ, nàng bắt đầu hoài nghi lời Kha Hân Khởi từng nói.

Vào phòng hần lập tức kéo nàng đến bên giường, Vũ Lâm bị ép đến trên giường, trong khoảng thời gian ngắn có chút không thở nổi.

“Nàng..... Nàng.....” Từ Chấn hiếm khi nói không ra lời.

“Ta thế nào?” Vũ Lâm mở to mắt to hỏi.

“Nàng thật sự thích..... Từ Nhạc?” Hần hỏi có chút lo lắng bất an.

Vũ Lâm chần chờ một hồi lâu mới xác định bản thân đã nghe được câu gì, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ Từ Chấn đang ghen sao? Nếu không phải tại sao trong mắt lại có nồng đậm sầu lo cùng khẩn trương?

Nàng nên trả lời thế nào đây? Trả lời để hần hài lòng? Hay chọc hần tức? Hoặc..... Trêu đùa hần một chút?

Nàng ho khan một tiếng, thái độ mập mờ nói: “Ở phương diện nào đó mà nói thiếp rất thích huynh ấy.”

Từ Chấn lồng ngực vì hô hấp dồn dập mà nhanh chóng phập phồng, sắc mặt trầm xuống, “Rốt cuộc thích bao nhiêu?”

Nhìn phản ứng rõ ràng của hần Vũ Lâm dường như muốn bật cười, nhưng nàng biết làm vậy hần sẽ giận, cho nên nàng chỉ có thể ráng nhin xuống.

“Thiếp..... chỉ xem hấn như bạn thôi, bởi vì hấn rất có nghĩa khí chỉ vậy mà thôi.” Nàng thẳng thắn nói.

“Chỉ vậy thôi?” Từ Chấn cau mày đương nhiên có nghi vấn.

“Thật! Thiếp chỉ có loại cảm giác này với hấn.” Nàng lại nhắc .

Nhìn hai trông mắt trong suốt hấn chỉ có thể lựa chọn tin tưởng, “Như vậy..... còn ta thì sao? Nàng có cảm giác gì với ta?”

Hấn..... Cũng rất thích đặt câu hỏi a! Nàng phát hiện bệnh cũ của nàng tựa hồ lây sang trên người hấn, bất quá vấn đề này thật sự quá khó khăn, hơn nữa nàng còn chưa xác định được hấn thể nào, bảo nàng làm sao trả lời?

“Ta không biết.” Nàng trả lời mơ hồ ánh mắt nhìn về phía hấn.

Hấn đương nhiên không dễ bỏ qua “Ta muốn nàng nói! Nàng phải nói cho ta biết!”

“Chàng hỏi việc này..... làm gì? Dù sao ta đã gả cho chàng, chàng cũng đã đạt được mục đích không phải sao? Cần gì quần cảm giác ta đối với chàng?” Vũ Lâm không biết lấy dũng khí ở đâu dám nói ra một tràng chống đối hấn.

Từ Chấn đang sững sốt không biết nói gì chống đỡ.

Vũ Lâm nhìn ánh mắt tổn thương của hấn ngược lại trong lòng mềm hơn, thật ra nàng đã đại khái đoán được chuyện gì, nhưng lại không thể khẳng định, ai bảo hấn quật cường không chịu nói rõ với nàng?

Bên trong chuyển sang yên tĩnh chỉ có hô hấp nặng nề của hấn.

Trong lòng nàng cũng tràn đầy cảm xúc làm cho nàng sắp chịu không nổi, vì thế nàng lần đầu tiên không có ý khác vươn tay vuốt ve mặt hấn, chủ động hôn nhẹ lên môi hấn.

Từ Chấn lại kinh ngạc không nhúc nhích để mặc nàng hôn môi.

“Tại sao..... Hôn ta?” Hấn áp ứng hỏi.

“Muốn hôn chàng thì hôn thôi!” Nàng trả lời mặt có chút đỏ, khóe môi hơi cong lên không để cho hấn nhìn thấu lòng mình, quyết định bảo trì một chút cảm giác thần bí!

“Nàng rốt cuộc đang suy nghĩ chuyện gì?” Hấn dùng lực mạnh nắm lên tay nàng.

“Đừng, đau quá!” Nàng kháng nghị nói.

Hấn hôn lên cổ tay nàng, rầu rĩ nói: “Nàng đau tay nhưng ta đau lòng.”

Đồ ngốc! Hai đồ ngốc đáng yêu! Nghe được lời này của hấn trong lòng nàng hiểu rõ tất cả, vì thế nàng mỉm cười, cởi bỏ nút áo trước ngực hấn, cúi đầu hôn lên lồng ngực hấn, chỗ này có đau không?”

Động tác trêu chọc, giọng nói mập mờ, Vũ Lâm chưa từng biểu hiện như vậy trước mặt hấn, điều này khiến hấn giật mình không biết phản ứng thế nào cho phải.

“Tại sao làm vậy với ta? Nàng lại muốn gạt ta?” Hấn nổi lên cảnh giác.

“Chàng nói đi?” Bàn tay nhỏ bé của nàng tiếp tục bận rộn, đầu tiên cởi bỏ áo hấn, tiếp theo là đai lưng cùng quần dài, còn có cặp giày rất khó cởi.

“Nàng cho rằng mình đang làm gì?” Trong giọng nói hấn đang đè nén thứ gì đó nhưng không phải tức giận.

“Thiếp muốn nhìn xem chàng còn đau chỗ nào, để chữa thương cho chàng!” Nàng ra vẻ khờ dại nói.

“Tiểu lừa đảo, đừng mơ lại gạt ta, lần này không dễ dàng như vậy !” Hấn đã đến tình trạng không biết phản ứng ra sao cho phải, chỉ có thể dùng tức giận giả bộ tất cả.

Trong nháy mắt Vũ Lâm tựa hồ hiểu người nam nhân trước mắt, điều này làm cho nàng đau lòng.

Thật ra hấn rất đơn giản, rất đơn thuần, chẳng qua hấn quen dùng thái độ phức tạp thần bí che dấu chính mình, mới làm nàng không hiểu được hấn.

Nàng vòng một vòng lớn rồi cuộc trở lại trong ngực hắn, đó có lẽ là vận mệnh!

“Thiếp yêu chàng.” Nàng ôm chặt cổ hắn, ở bên tai hắn nỉ non.

“Cái gì?” Từ Chấn hoàn toàn ngây dại.

Nhà đầu điếm đam đắm yêu có khi cực đoan quật cường, không ngừng tra tấn hắn mười năm, làm hại hắn chịu giày vò ngày đêm, nhưng một khắc này nàng đột nhiên nói yêu hắn?

“Thiếp yêu chàng, thiếp rất yêu chàng, thiếp thực sự rất yêu chàng.”

Nàng nói nhỏ nhẹ truyền vào trong lỗ tai hắn, không ... quản tất cả sợ hãi, do dự, lo lắng, dù sao nàng yêu hắn.

Khi nàng nói ra lời thật lòng, nàng cảm giác được toàn thân đều nhẹ bổng, có lẽ bởi vì lưng nàng đã đeo bí mật này quá lâu! Đẹp tất cả rứt rứt cùng sầu lo, nàng chỉ muốn thẳng thắn nói rõ lòng mình.

“Nàng..... Người điên rồi? Nàng lại hạ chú ngữ với ta?” Từ Chấn nâng lên mặt nàng, bàn tay to có chút run rẩy, những lời này đối với hắn giống như chú ngữ thần kỳ.

“Là chàng hạ chú ngữ với thiếp, là chàng biến thiếp thành như vậy.” Nàng nhìn chăm chú vào con người màu bạc.

“Trời ạ.....” Hắn thoáng chốc cảm thấy thật sự khó thở “Điều này sao có thể?”

“Đừng nói nữa, thiếp sẽ làm chàng tin.” Nàng hôn lên môi hắn, bắt đầu ngượng ngùng dịu dàng thăm dò.

Không tốn nhiều thời gian, nàng đã phát hiện bản thân có lực ảnh hưởng với hắn, bởi vì hắn lập tức tim đập dồn dập, ngực kéo căng, toàn thân hưng phấn.

Từ Chấn rất nhanh rơi vào trong cơn lốc ngọt ngào, hắn cắn bản bắt lực! Chỉ có thể nghe theo môi nàng, bàn tay nhỏ bé của nàng, đem tất cả của mình giao cho nàng.

“Đủ! Đừng đùa nữa!” Từ trong cổ hắn bật ra từ này.

“Nhưng..... Rất vui!” Nàng nói vô tội cực kỳ.

“Muốn chơi thì cùng nhau chơi đi!” Hắn xoay người nằm phũ trên người nàng.

“A..... Không cần!”

Đêm nay, đêm tân hôn, cả gian phòng ấm áp, nhất thời chuyển sang kích tình nóng bỏng

.....

“Nói lại lần nữa xem!”

“Thiếp..... Thiếp yêu chàng.....”

“Nói lại lần nữa xem! Ta nghe bao nhiêu cũng không đủ!”

Giờ phút này Từ Chấn đặt Vũ Lâm nằm trên người, từ sau lưng qua lại ra vào trong cơ thể của nàng, đôi môi mút lấy vành tai của nàng, yêu cầu nàng một lần lại một lần nói nàng yêu hắn.

“Người ta..... Nói rất nhiều lần” Vũ Lâm thở dốc không thôi, làm gì còn lực nói lại lần nữa.

“Ta muốn nghe, ta muốn nghe đôi môi nhỏ nhắn nói ra, ta muốn nghe nàng nói!” Hắn đem mồ hôi nóng bỏng trên người mình bôi lên người nàng, tạo thành cảm giác trơn trượt nóng hổi, sau đó vuốt ve trên dưới nơi mẫn cảm của nàng.

“Ack..... đừng.....” Vũ Lâm lập tức thở dài phản ứng nói.

“Đừng gì?” Hắn xâm nhập vào trong cơ thể bất động, hai tay lại tìm mọi cách trêu đùa dẫn đến nàng thở gấp liên tục, hai gò đũng hồng.

“Chịu thua..... xin chàng, thiếp chịu thua.....” Nàng thử cự tuyệt cảm giác khoái hoạt, bởi vì đầu nàng rất choáng váng, sắp không biết mình là ai

Nhìn đôi môi đỏ mọng hé mở, mái tóc dao động, hình ảnh mê người như thế hẳn làm sao có thể nói ngừng là ngừng? Bởi vậy hẳn thả chậm động tác, để cho nàng chậm rãi cảm nhận cơn sóng tình.

33. Chương 33: Chương 33

“Nói lại lần nữa nàng yêu ta.” Hấn liếm cần cổ trắng nõn của nàng, ước gì một ngụm ăn nàng.

“Yêu..... thiệp yêu chàng.....”

“Yêu bao nhiêu?” Hấn giống cái đứa nhỏ bú sữa bình nhất định phải nghe được lòng nàng.

“Rất yêu chàng.....” Vũ Lâm đã sắp hồng mắt, nếu hẳn còn bức nàng..... Tay hẳn..... môi hẳn..... Thân thể hẳn..... Chấn đờn sớm ướt đầm, gió đêm cũng thổi không tắt ngọn lửa tình, trên xà vương gấm xinh đẹp bọn họ thật nóng, đổ mồ hôi cùng thở dốc tạo ra hình ảnh khiến người đỏ mặt tim đập.

“Thật sự?” Hấn vẫn bám riết không tha hỏi, bàn tay to vuốt ve hai vú phần hồng.

“Thật” Nàng nghẹn ngào chỉ vì khoái cảm ập đến quá mãnh liệt.

Hấn rốt cục thỏa mãn mỉm cười, ôm lấy thân thể vô lực để nàng ngồi lên hai chân hẳn, bắt đầu di chuyển lên xuống, chạy nước rút đưa hai người lên đến đỉnh.

“Đừng..... Đừng dừng sức.....” Vũ Lâm ôm chặt hẳn trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào vai hẳn, ghé vào lỗ tai hẳn rên rỉ, mỗi tiếng cầu xin tha thứ đều làm cho hẳn hưng phấn hơn.

“Thích không?”

“Thích.....”

“Muốn ta không?”

“Muốn chàng.....”

“Vũ Lâm, Vũ Lâm của ta, vương hậu của ta!” Từ Chấn gầm nhẹ một tiếng phát tiết trong cơ thể cô

Nàng sớm không có thời gian suy tư, chỉ có thể cảm giác hẳn, chỉ có thể ôm hẳn, chỉ có thể dựa vào hẳn, chỉ có thể cùng hẳn rơi vào cơn sóng tình.....

.....

Hấn đã sáng sớm! Vũ Lâm mông lung suy nghĩ, trong phòng vẫn tối đen chỉ có một chiếc đèn yếu ớt, nhưng cô tự động mở mắt cảm giác vừa nằm mơ một giấc mộng hoang đường.

Không, đó không phải mộng! Khi nàng sờ soạn đến Từ Chấn nằm bên cạnh, nàng biết đêm qua cũng là sự thật.

Hấn ngủ ngon, hô hấp trầm ổn, hai tay vòng qua eo nàng, hai má dán tại trước ngực nàng, vẻ mặt an tâm giống như đứa bé.

Thật ra đáng vẻ hẳn rất đẹp, rất anh tuấn, chẳng qua nàng không dám nhìn thẳng, khó được như hiện tại có thể cẩn thận quan sát hẳn. Nàng không kim được lòng vuốt ve đường cong trên mặt hẳn, nói với chính mình đây là người nam nhân nàng yêu.

Tại sao như vậy? Tại sao chỉ nhìn hẳn cũng sẽ làm cho nàng cảm động ?

“Lâm..... Vũ Lâm.....” Hấn ở trong mộng lầm bầm gọi tên cô .

Nàng sững sốt một chút, trả lời :“Ta ở chỗ này.”

“Đừng đi, đừng rời khỏi ta!” Hấn đột nhiên bối rối, không biết đang nằm ác mộng gì, hai tay ôm cô chặt cứng.

“Ta không đi, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh chàng .” Nàng vỗ về mái tóc đen của hẳn không ngừng nhẹ giọng an ủi, chỉ mong này có thể tiêu trừ bất an của hẳn.

Nghe được giọng của nàng, cảm giác được nàng an ủi, hẳn lúc này mới an tĩnh lại mệt mỏi đi vào giấc ngủ .
Vũ Lâm cảm thấy bản thân muốn khóc, mấy ngày qua nàng dường như không có lúc nào không muốn khóc, bất luận hẳn cố chấp, hẳn bá đạo, hẳn yếu ớt đều làm cho nàng đau lòng muốn khóc.

Mặc kệ nam nhân này có phải hận nàng hay không, mặc kệ những người khác phản đối thế nào, nàng đều phải đầu hàng chính mình, nàng yêu hẳn, có lẽ trong giấc mộng mười năm qua, tim nàng đã thuộc về hẳn .

“Ngủ đi! Ta giúp chàng.” Nàng dịu dàng nói.

Bên trong khôi phục bình thường chỉ còn tiếng hô hấp cùng tim đập của hai người.

Ngay tại một khắc ảm áp, đèn trên bàn đột nhiên tắt, Vũ Lâm trong lòng hoảng sợ rõ ràng phát hiện có gió thổi qua nhưng làm sao có thể? Bốn phía phòng này đều được phong kín!

Nàng nghĩ lại trước kia mình từng phá vỡ một góc cửa sổ, chẳng lẽ chính là chỗ đó chiếu vào sao?

Khi nàng ý thức được đã không kịp vãn hồi, chỉ thấy gió mạnh thổi bay rèm cửa, ánh sáng chói mắt rơi vào trong phòng.

“Không, không được!” Vũ Lâm kích động không thôi, kéo chăn muốn che khuất Từ Chấn .

Động tác của nàng rất nhanh nhưng ánh mắt trời còn nhanh hơn, Từ Chấn vừa vịn mở mắt ra, thấy ánh sáng mặt trời chiếu vào hai mắt tối tăm của hẳn.

“A!” Từ Chấn phát ra tiếng rống giận.

“Trời ạ!” Vũ Lâm dùng người che lên hẳn, không thể tin được tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Nhưng làm sao cũng không thể cứu chữa, hai mắt đã bị ánh mặt trời tập kích, trong ba ngày hẳn sẽ hồn phi phách tán hóa thành tro bụi!

“Chàng làm sao vậy? Chàng đừng làm ta sợ, chàng nhất định không có việc gì ! có đúng không?” Nàng vội hỏi.

Từ Chấn toàn thân cứng ngắc chỉ còn một hơi cuối cùng, nói ra di ngôn hối hận “Thì ra tất cả tối hôm qua đều là nói dối..... Nàng..... nàng phản bội ta..... Ta thề, mặc kệ mấy đời mấy kiếp..... Ta đều phải đuổi theo nàng..... Ta muốn đòi lại cái nàng thiếu ta.....”

“Ta không có phản bội chàng, ta thật sự yêu chàng! Chàng hãy nghe ta nói, đây chuyện ngoài ý muốn, ta muốn làm vương hậu của chàng!”

Mặc cho Vũ Lâm hô to thế nào, hai mắt hẳn vẫn yếu ớt nhắm lại, hô hấp mệt nhọc cũng ngừng lại. Đúng vậy, hẳn đã chết, trong cuộc đời này hẳn chết hai lần, tất cả đều vì một nữ nhân.

“Chấn, chàng trả lời ta!” Vũ Lâm dùng sức cầm lấy vai của hẳn, không thể tiếp nhận chuyện thật trước mắt, “Nói chuyện với ta, nói chuyện với ta! Chàng đừng tàn nhẫn bỏ lại một mình ta!”

Không có tiếng động, không có tim đập, không có hô hấp, cái gì đều không có, thân thể dần dần lạnh băng, nàng rốt cục biết được nàng đã mất đi hẳn!

“Không!” Vũ Lâm trừng mắt nhìn hai tay mình “Lại là ta, lại là ta giết chàng, ông trời, tại sao phải đối với ta như vậy?”

Ngay lúc Vũ Lâm sụp đổ, một tiếng hét rống kinh động người trong cung, chỉ thấy cửa phòng đột nhiên bị mở toan, Lâm Minh Hiên, Nhan Thán Sinh cùng Kha Hân Khởi trước sau nhảy vào, các đại thần cùng thị vệ khác cũng đi theo chạy vào.

“Xà Vương!” Lâm Minh Hiên bị phần kêu to “Xà Vương, ngài làm sao vậy? Ngài không thể rời khỏi chúng tôi?”

Nhan Thán Sinh đi đến xem xét, giận dữ nói: “Không kịp rồi, xà vương bị ánh mặt trời thẳng chiếu, từ giờ trở đi trong vòng 3 ngày xà vương sẽ dần dần hóa thành tro bụi.”

“Không.....” Kha Hân Khởi hít sâu một hơi, nước mắt chảy xuống không ngừng, nhin không được gục trên giường đau đớn khóc thành tiếng.

Chúng thần đều sợ hãi thấp la, cúi đầu quỳ xuống, chia buồn xà vương quy tiên.

Lâm Minh Hiên thoáng cái xoay người, nhìn ánh mắt ngây dại của Vũ Lâm, “Nói! Có phải cô hại chết xà vương của chúng ta?”

Vũ Lâm lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt, “Ta..... Ta không phải cố ý, ta không biết gió thổi lên rèm cửa sổ, ta quên rằng mình đã đục một cái lỗ, ta..... Chỉ nhớ rõ ta muốn làm vương hậu của hân, ta định nói với hân.....”

Lâm Minh Hiên bị thương đến cực điểm, nói ra lời đều có ý lên án, “Cô biết rõ xà vương dịu dàng với cô, nhưng cô lại cố ý đánh vỡ cửa sổ để ánh mặt trời chiếu vào! Tất cả đều là cô sai, mười năm trước hân đã bị cô hủy thân rấn, hiện tại ngay cả hình người xà vương cô cũng không buông tha! Tại sao? Tại sao cô có thể nhẫn tâm như vậy? Rốt cuộc cô có biết xà vương yêu cô cỡ nào không?”

“Ta..... Ta cũng yêu hân..... Ta thật sự yêu hân..... Ta vừa muốn nói cho hân biết, nhưng ngọn gió đột nhiên thổi đến.....” Vũ Lâm quỳ rạp xuống đất, hai tay ôm đầu gối cả người run rẩy không thôi, kích thích mãnh liệt này làm cho cô như mất hồn.

Lâm Minh Hiên tiếp tục đưa tay chỉ trích nói: “Cô cũng hiểu được cái gì là yêu? Cô có tư cách nói yêu sao? Cô là kẻ thù lớn nhất của bộ tộc xà thần chúng tôi, ta sẽ cô chôn cùng thi thể xà vương!”

“Chôn cùng?” Vũ Lâm ánh mắt sâu kín bay tới trên người Từ Chấn “Tốt..... xin các người đẩy để ta chết cùng với hân, hân vừa mới nói..... Hân cho dù chết cũng muốn tới tìm ta..... các người cho ta chết cùng hân đi.....”

“Nghe thấy câu nói đó, Lâm Minh Hiên không khỏi rơi vào sững sờ, Nhan Thán Sinh thì mở miệng nói: “Xem ra nàng đã mất đi lý trí, không biết bản thân đang nói gì, chúng ta để nàng lại cũng vô dụng, hiện tại nàng là một người điên.”

“Buông tha cô ta để vậy sao? Không được!” Lâm Minh Hiên vẫn không cam lòng.

Nhan Thán Sinh lại nói: “Nàng đến từ nơi nào thì trả nàng lại nơi đó, đưa nàng trở về xà vương thôn đi! Mọi người cùng lắm cho rằng nàng bị điên, để nàng sống như vậy đến cuối đời đi!”

Kha Hân Khởi lúc này ngẩng đầu lên, nói: “Để nàng ta đi đi! Nàng ta không phải người nơi này, xà vương cũng sẽ không chôn cùng nàng.”

“Không! Xin các người..... để ta ở lại, ta đã từng hứa với hân, ta muốn ở lại!” Vũ Lâm liều mình lắc đầu.

Lâm Minh Hiên nhìn nhìn Nhan Thán Sinh cùng Kha Hân Khởi, rốt cuộc cũng đồng ý “Cứ quyết định vậy đi, để cô ta rời khỏi xà vương quốc.”

“Không! Ta không đi, ta vĩnh viễn là vương hậu của hân, ta không đi!” Vũ Lâm lùi bước, kháng cự nhưng tay vẫn bị Lâm Minh Hiên kéo đi.

Chỉ thấy trong miệng Nhan Thán Sinh niệm từ ngữ gì đó, chỉ thấy trán hân xuất hiện một tia sáng bạc chậm rãi giống như tấm lụa mỏng vây quanh bốn phía Vũ Lâm.

“Ta không đi! Ta muốn ở bên cạnh hân! Đừng đối với ta như vậy, để ta chết cùng một chỗ với hân!” Vũ Lâm không ngừng la lên nhưng không cách nào ngăn cản pháp lực lan tràn.

Thoáng cái trước mắt nàng chỉ còn sương mù, cái gì đều nhìn không thấy, phòng ngủ, giường lớn, mọi người, còn có Từ Chấn đều biến mất, trước mắt nàng chỉ còn một mảnh trắng xóa.....

.....

34. Chương 34

Ánh trăng đêm nay thật đẹp.

Thời điểm Vũ Lâm mở mắt ra, nhìn thấy chính là cảnh tượng ánh trăng màu bạc chiếu vào thân cây cổ thụ, con sông nhỏ, lẳng lặng chiếu xuống cả đêm tối.

Nàng ngồi dưới gốc cây đại thụ, bốn phía tựa hồ cảnh sắc quen thuộc, chớp đôi mắt to thêm vài lần mới phát hiện đây hoa viên nhỏ sau miếu xà vương.

Giờ phút này đang vào lúc đêm khuya, cho nên sẽ không ai đến lân cận miếu xà vương, bởi vì thôn dân ở đây rất tôn thờ thần linh không dám tự tiện quấy rầy.

Xà vương? Chỉ cần nghĩ đến hai chữ này lòng của nàng vô cùng đau đớn

Sau đó nàng nhớ lại tất cả cả chuyện xảy ra, từ ngày nàng bị trở thành tế phẩm hiến cho xà vương, ở trong xà vương quốc nàng gặp liên tiếp gặp nhiều người cùng chuyện kỳ quái.

Kỳ quái nhất là xà vương Từ Chấn, hắn đưa cô đến nhiều nơi thần bí, hắn còn làm rất nhiều chuyện cô không thể hiểu nổi hắn còn nói muốn nàng trở thành vương hậu của hắn.

Nhưng..... mười năm trước hắn chết trong tay nàng, mười năm sau lại vô tình chết trong tay nàng, cho nên nàng bị đuổi về nhân gian sẽ không còn được gặp lại hắn, ngay cả phải chết cùng một chỗ cũng không thể.

“Chấn..... Từ Chấn.....” Trong miệng nàng nhẹ thở tên này, đầu tiên chỉ cúi đầu lẩm bẩm, tiếp theo đau lòng gọi, làm sao cũng không gọi lại được khoảng thời gian cùng chung đụng.

Làm sao bây giờ? Nàng làm sao mới có thể trở về xà vương quốc? Không ai có thể giúp nàng, mọi người đều bỏ rơi nàng.

Nàng bất lực không cách nào tưởng tượng chỉ có thể ngồi ở dưới tàng cây nghĩ thật nhiều chuyện, nhớ tới năm nàng tám tuổi, đến cảnh trong mơ mười năm qua, sinh nhật mười tám tuổi, đến xà vương quốc, bị Từ Chấn ôm một lát..... nhiều cảnh tích góp lại giống như vừa xảy ra trước mắt, nhưng đưa tay cái gì cũng bắt không được.

“Năm ấy..... Nàng đã chôn thân rắn ở đâu?” Nàng tự hỏi tự đáp, bắt đầu sờ soạng đồng đất bên người.

Hiện tại nàng rốt cục có một mục tiêu, nàng muốn tìm thi thể rắn năm đó, ít nhất nàng ở chung với hắn, ít nhất nàng sẽ không cô đơn.

Dưới ánh trăng sáng ngời, nàng bắt đầu lấy tay đào móc, bùn đất cứng có mềm có không bao lâu móng tay của nàng đều gãy, tay nàng bị tróc cả da nhưng nàng một chút cảm giác cũng không có chỉ không ngừng đào.

Ở trong cơ thể nàng có nồng đậm bi thương, nhưng không cách nào hóa thành nước mắt trào ra, chỉ có thể mượn động tác đào đất để tìm kiếm hy vọng.

Không biết trải qua bao lâu? Ánh trăng từ phía đông chuyển qua phía tây, tia sáng dịu dàng như trước giống như muốn an ủi cô nương thương tâm.

“Phải..... Là nơi này sao?” Vũ Lâm đào đụng phải một vật mềm mại.

Nàng sửng sốt một lát mới thật cẩn thận đẩy ra đất bốn phía, nàng phát hiện một chuyện rất kỳ lạ.

Nàng tìm được thân rắn của Từ Chấn, nhưng không phải một đồng hài cốt, mà là một con rắn lớn màu bạc hoàn hảo.

Nàng xoa xoa hai mắt mình, nhưng ánh trăng trong trẻo không có lừa gạt nàng, trước mắt quả thật là một con rắn lớn không bị thương gì, giống như đúc năm tám tuổi cô nhìn thấy.

“Tại sao có thể như vậy?” Nàng run rẩy xoa lên thân rắn, phát giác nó tuy rằng lạnh như băng nhưng không rung động.

Chẳng lẽ năm đó nó vẫn chưa chết mà chỉ nhất thời hôn mê, nhưng bị chôn trong đất vẫn có thể ngủ say sao?

Vũ Lâm cố hết sức lôi nó ra đặt ngang trên cổ, phỉ đi tất cả bụi đất, từ từ hiện ra tia sáng màu bạc cao quý.

“Chấn..... Từ Chấn.....” Nàng hoàn toàn quên sợ hãi năm đó, hai tay nâng lên con rắn, ôm nó vào trước ngực mình, muốn đem ấm áp của nàng truyền sang cho nó.

“Chàng ngủ ở đây rất lâu rồi phải không? Ta đến rồi....chàng cảm giác được không? Chàng có phải rất lạnh? Ta sưởi ấm cho chàng được không? Ta không đi chỗ nào ta cũng không đi, ta chỉ ở lại nơi đây.....” Nàng thấp giọng nói hết những lời thương tâm trong lòng.

Giờ phút này nếu có người phát hiện tình cảnh trước mắt, chỉ sợ nghĩ cô điên rồi mới ôm con rắn nói chuyện.

Con rắn lớn màu bạc giống như có linh tính, thân thể từ từ có độ ấm.

“Năm đó..... Chúng ta làm sao gặp nhau ở đây? Chàng tại sao lại bỏ lên người ta, đột nhiên hôn ta? Nếu..... khi đó không phải ta sợ hãi có lẽ chàng cũng không cần chịu nhiều khổ như vậy, nhưng..... chàng có còn nhớ phải đến tìm ta đòi mạng không? Chàng có còn muốn ta làm vương hậu của chàng..... sinh con cho chàng không? Ta thiếu chàng rất nhiều rất nhiều, chàng mau đến đòi mạng ta! Ta không sợ..... chỉ cần có thể ở chung với chàng là đủ.....”

Vừa nói trong hốc mắt Vũ Lâm tích tụ rất nhiều thứ ấm áp, mắt nàng vừa chớp một cái một giọt nước mắt trong suốt liền rơi xuống.

Nước mắt nóng bỏng cuộn cuộn không ngừng nhỏ giọt trên người con rắn, hóa thành vô số dòng nước nhỏ rất nhanh thấm ướt cả thân rắn.

“Chấn..... Chàng đã nói chàng muốn trả thù ra chàng đừng gạt ta, chàng hãy mau đến tìm ta! Ta chờ chàng dẫn ta đi.....” Vũ Lâm đã khóc không thành tiếng, hai mắt đầm lệ mơ hồ cái gì đều thấy không rõ, chỉ có tan nát cõi lòng không ngừng khóc.

Nàng từ từ cảm giác được sức nặng trên tay dần dần không còn, cho đến con rắn lớn bay ra khỏi vòng ôm của nàng, nàng mới vạn phần kinh ngạc đứng lên không rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Chấn..... Chàng muốn đi đâu? Chàng đừng bỏ lại ta, muốn đi thì dẫn ta đi cùng!” Nàng giơ cao hai tay không muốn chia ly với hắn

May mà con rắn lớn dừng giữa không trung không tiếp tục bay lên cao, hơn nữa nó còn mở hai mắt, ánh mắt nóng như lửa trường mắt nhìn thẳng vào vũ lâm.

Nàng bỏ xuống hai tay, bình tĩnh nghênh đón vận mệnh, “Ta biết chàng đến đây đòi mạng, ta sẽ không sợ bởi vì ta sinh ra là người của chàng, chết là quỷ của chàng, chỉ cần được đi theo chàng, cho dù là địa ngục ta cũng đồng ý.”

Đại xà phun ra một cái lưỡi thật dài, ánh mắt màu đỏ quỷ dị vô cùng.

Vũ Lâm nhắm mắt lại“Đến đây đi! Đừng do dự đưa ta đến bất cứ nào chỉ cần có chàng.”

Thời gian giống như dừng lại, một khắc im lặng lại dài đến thế, Vũ Lâm cơ hồ nghĩ trời đất đều đã biến mất, thế giới đều bị chôn vùi.

Rốt cục nàng có cảm giác, cảm giác rất nhẹ rất nhẹ chạm lên đôi môi nàng, có loại cảm giác dịu dàng được người ta liếm hôn.

Nàng lại mở to mắt, nước mắt không tự chủ được chảy xuống, vì đây là nụ hôn Từ Chấn dành cho cô, cô nhớ rất rõ rất rõ.

Con rắn lớn màu bạc đang bay lên không trung, nó vươn đầu lưỡi liếm qua môi nàng, sau đó lại hôn lên hai gò má của nàng, rồi hôn lên hai hàng lệ nóng.

“Chấn..... Ta yêu chàng..... chàng nghe thấy không? Ta yêu chàng..... ta đã sớm yêu chàng.” Nàng chớp chớp mắt, nhìn thấy tia thấy hồng quang trong mắt con rắn biến thành màu vàng.

Đã xảy ra chuyện gì, nàng một chút cũng không hiểu nhưng nàng không muốn hỏi, có thể lần nữa cảm nhận nụ hôn này đã là ân huệ trời ban cho.

Tia sáng màu vàng trong mắt con rắn đang từ từ gia tăng, thẳng đến vây quanh cả người Vũ Lâm, rốt cuộc nhìn không rõ bốn phía nhưng nàng không cảm thấy sợ hãi, ngược lại nàng có loại ấm áp như được về nhà.

35. Chương 35

Nhất định là Từ Chấn muốn dẫn nàng đi, nhất định là vậy!

Miệng nàng cong lên mang theo nụ cười đợi vận mệnh an bài.

Nụ hôn càng lúc càng sâu Vũ Lâm nhắm lại mắt, để mặc nụ hôn này kéo dài vĩnh viễn.

Nhưng một đôi cánh tay cứng rắn xoay mình vòng lên bả vai của nàng, một lòng ngực cường tráng ôm lấy cơ thể nàng, đây..... đây chính là thân rắn của Từ Chấn sao? Không phải là ảo giác của nàng chứ?

Nàng mở mắt ra trước mắt vẫn mơ hồ không rõ, nhưng nàng đụng đến thật sự là một thân thể ấm áp, đôi môi hôn nàng cũng rất quen thuộc, có lẽ đây là nhân từ cuối cùng ông trời dành cho nàng! Để cho nàng có được loại cảm giác này.

Sương mù dần dần tản đi, ánh sáng chậm rãi chiếu xuống, Vũ Lâm rốt cục thấy rõ tất cả.

Đúng vậy, ôm nàng là một nam nhân, là nam nhân nàng yêu_Từ Chấn

“Chấn? Là chàng sao?” Nàng sững sờ hỏi.

Từ Chấn nhìn chằm chằm nàng, trong mắt tràn đầy trù ừ, “Ngoại trừ ta còn ai vào đây?”

“Nhưng..... Nhưng tại sao như thế?” Mặc dù vui vẻ ập đến nàng vẫn khắc chế không được tò mò.

“Bởi vì nước mắt của nàng để cho thân rắn của ta sống lại, hình người của ta đương nhiên cũng không sợ ánh mặt trời chiếu, tự nhiên tỉnh lại.” Hắn xoa xoa hai má nàng.

“Nước mắt của ta?” Nàng vẫn không hiểu.

“Thân rắn của ta bị chôn dưới mặt đất nhưng chưa tắt thở nên vẫn tồn tại, nhưng nhiệt độ cơ thể quá thấp nên không thể tỉnh , đều do nàng rơi nhiều nước mắt mới làm cho ta có hội thức tỉnh lại.”

“Trời ạ.....”

Vũ Lâm không thể tin nổi hạnh phúc hiện tại, trước mặt khắc nàng nghĩ đến bản thân sẽ theo hắn tan thành mây khói, nhưng hiện tại lại như xuất hiện kỳ tích thấy hắn sống lại, bảo nàng sao không vừa khóc vừa cười?

“Đừng khóc, ta không muốn nàng khóc.” Hắn hôn lên nước mắt của nàng“Từ hôm nay trở đi, ta cũng không cho phép nàng khóc.”

“Chấn..... Chấn.....” Nàng lúc này mới khẳng định tất cả đều là thật sự, làm cho nàng càng thêm khắc chế không được ghen ngào nức nở, trong cổ họng dâng lên vui vẻ làm cho nàng nhất thời không thể tiếp nhận.

Từ Chấn ôm nàng, vỗ về nàng, để nàng phát tiết tất cả kích động trong lòng, thẳng đến nàng từ từ bình tĩnh trở lại.

“Khỏe hơn chút nào chưa? Vương hậu của ta.” Hắn thấp giọng hỏi bên tai nàng.

Nghe được hai chữ “Vương hậu”, hai má của nàng không khỏi đỏ bừng “Ta..... Ta không tư cách làm vương hậu của chàng.”

“Trừ nàng ra còn ai có thể?” Hắn nói xong liền nâng tay nàng lên, giúp nàng đeo chiếc nhẫn luyện từ rắn, “Nàng muốn cự tuyệt cũng không kịp, chiếc nhẫn này đeo vào sẽ không cách nào gỡ ra.”

Nhìn chiếc nhẫn xinh đẹp, nàng không khỏi nín thở, “Nhưng....nhưng..... Ta hại chết chàng hai lần, hơn nữa..... bọn họ đều ghét ta.....”

“Là nàng làm cho ta chết đi, rồi làm cho ta sống lại, chỉ có nàng mới để cho ta như thế, cho nên nàng nhất định là vương hậu của ta.” Hắn nửa quỳ xuống, hôn lên chiếc nhẫn đeo trên tay nàng.

Vũ Lâm cảm thấy được lòng đầy cảm động, lập tức muốn đồng ý với hắn, rồi lại bắt buộc chính mình nói:“Bọn họ không phải đều phản đối sao? Ta không hy vọng các người lại cãi nhau.”

“Phản đối?” Từ Chấn mỉm cười“Làm sao có thể? Bọn họ tất cả đều tán thành vô cùng nha!”

“Hả?” Vũ Lâm nhú mày càng thêm mơ màng .

Từ Chấn vung tay áo chỉ thấy sau lưng nổi lên một làn sương trắng, tiếp theo xuất hiện bóng dáng mấy đại thần, chính là Nhan Thán Sinh, Lâm Minh Hiên, Kha Hân Khởi cùng đám người Từ Nhạc, đều cùng nhau cúi đầu quỳ trên mặt đất.

“Các người..... Các người tại sao lại quỳ?” Vũ Lâm bối rối nói, đưa tay muốn kéo bọn họ.

“Bọn thần khấu kiến xà vương! Xà hậu!” Mọi người cùng kêu lên .

Xà vương? Nàng ngẩng đầu nhìn Từ Chấn, Xà hậu? Nàng kinh ngạc chỉ vào chính mình.

Từ Chấn gật gật đầu, “Nàng đã thông qua tất cả khảo nghiệm được mọi người khẳng định, từ giờ trở đi nàng chính là vương hậu của xà vương quốc, đã hiểu chưa?”

“Ta..... Ta thật sự có thể ?” Nàng vẫn không dám tin.

Kha Hân Khởi lại cười nói:“Không ai so với cô nương thích hợp với xà vương, từ năm tám tuổi xà vương đã thích cô nương, cho nên mới bỏ lên mình cô, lên hôn cô!”

Lâm Minh Hiên liền nói:“Kết quả lúc trước làm cho chúng ta nhức óc, may mà mọi chuyện tốt đẹp.”

Nhan Thán Sinh cũng nói:“Duyên phận muốn trốn cũng trốn không được, nên đến với nhau.”

Từ Nhạc thì cười hì hì“Cuối cùng thành toàn đoạn nhân duyên này, mọi người thật sự bị các người khiến mệt muốn chết rồi!”

Vũ Lâm chần chờ nhìn Từ Chấn“Ta có phải đang nằm mộng?”

Hắn ôm nàng vào trong ngực, thật chặt thật chặt“Còn dám hoài nghi? Trở về sẽ cử hành hôn lễ, ngàn vạn đừng nói với ta nàng chỉ đang nằm mộng!”

Vũ Lâm hai má đỏ lên, mọi người đều cười, trong từng đợt sương trắng ẩn hiện tất cả bọn họ đều bay lên trời, về tới xà vương quốc ngàn năm trong truyền thuyết.

.....

Hôm sau, miếu xà vương .

Hai vợ chồng Mạc Chí Hoàn cùng Quách Thục Quân lại đến miếu dâng hương cầu phúc cho nữ nhi.

“Xà vương, cầu ngài đại phát phát từ bi để Vũ Lâm chúng tôi có cuộc sống tốt.” Quách Thục Quân quỳ gối trước miếu thần, thấp giọng cầu khẩn .

Mạc Chí Hoàn từ trong túi xách lấy ra tế phẩm, từng cái từng cái đặt lên bàn, đột nhiên lúc đó ông cảm thấy được cảnh tượng trước mắt có chút không thích hợp, tựa hồ nhiều hơn bình thường.

“Bạn già, có phải ta hoa mắt hay không ? Tại sao lại có thêm một pho tượng thần?”

Quách Thục Quân đem nhang cắm vào trong lư hương, “Ông đang nói chuyện gì?”

Mạc Chí Hoàn càng nhìn càng khẳng định “Bà nhìn thử xem, vốn là sáu pho tượng thần? Lúc này lại biến thành bảy tượng thần !”

“Ừm! Là thật!” Quách Thục Quân tỉ mỉ đếm số, “Nhiều hơn một pho tượng!”

“Là một pho tượng nữ thần! Tại sao đột nhiên xuất hiện ở chỗ này? Rõ ràng ngày hôm qua không có .”

Quách Thục Quân cùng Mạc Chí Hoàn cẩn thận nhìn trái nhìn phải, muốn nhìn ra nguyên nhân, rồi sau đó hai người đột nhiên kinh ngạc, trợn to mắt nhìn lẫn nhau.

“Ta không phải nhìn lầm chứ?”

“Nhưng..... hình như là sự thật.....”

“Thật sự là Vũ Lâm chúng ta !”

“Trời ạ!”

Hai vợ chồng lập tức quỳ xuống liên tiếp dập đầu vài cái, “Đa tạ thần linh phù hộ, đa tạ xà vương thiên ân, để Vũ Lâm chúng ta sống thật tốt!”

Vợ chồng Mạc gia cao hứng vô cùng cũng không dám nói cho bất luận kẻ nào, sợ rằng người ta ình là kẻ điên, nhưng sâu trong lòng bọn họ tin tưởng nữ nhi Vũ Lâm đang sống cuộc sống rất tốt ở xà quốc!

Trong điện thần, ánh mắt xà vương cùng xà hậu tràn đầy thâm tình, hai tay nắm chặt nhau vĩnh viễn cũng sẽ không buông ra.

____Hoàn____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-vuong-hon-tan-nuong>